256

Nora Roberts

ULTIMA LACRIMĂ

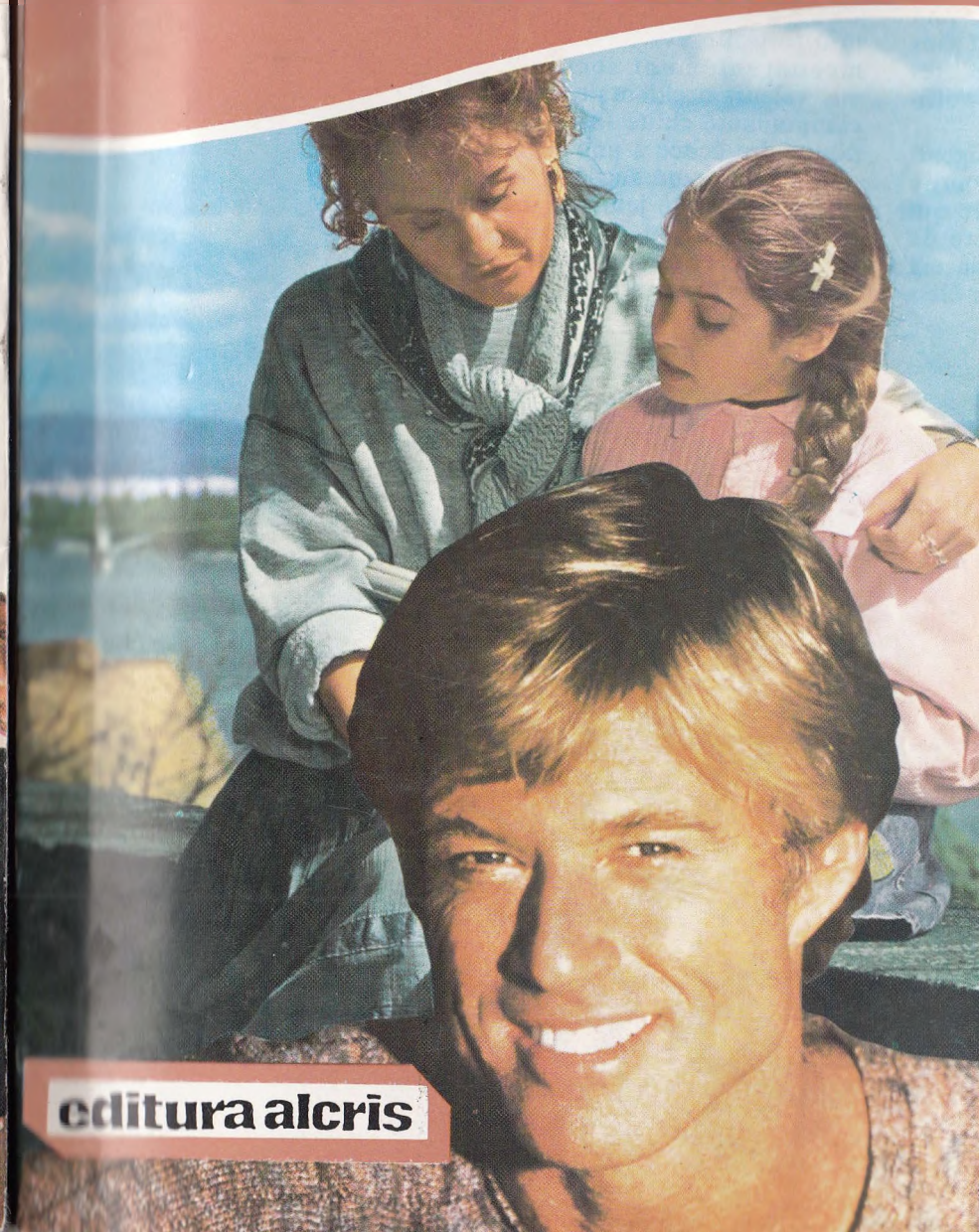

editura alcris

THE BEST

De dimensiuni modeste, magazinul era plin cu tot ceea ce un copil își putea dori. Agățată de tavan, o girafă enormă din pluș se învecina cu un câine mare care avea un aer melancolic, în vreme ce pe o masă lungă erau înghesuite trenulețe de lemn și mașinuțe în culori vii. Pe rafturile care se întindeau de la un perete la altul se aflau o mulțime de mingi, sfârleze în culori pestrițe și jocuri de construcții.

Da, se gândi Spence, care intrase acolo din întâmplare, era un loc foarte plăcut. Dar când apăru stăpâna magazinului, se simți aruncat într-o lume fermecată și înțelese că această prințesă cu tenul de porțelan și părul negru ca noaptea cucerise un regat, pe cel al visurilor lui...

Când avea optsprezece ani, un singur lucru conta pentru ea: dansul. Îi consacra toată energia, toată inteligența, toate forțele ei. Restul lumii nu exista pentru ea. Dar când a trebuit să renunțe brusc la unica ei pasiune, se trezise la fel de pierdută ca un copil în voia valurilor pe apele Atlanticului.

ISBN 973-9498-70-1

Preț: 7000 lei

NORA ROBERTS

ULTIMA LACRIMĂ

ALCRIS

CAPITOLUL I

— Cum se face că bărbații cu adevărat seducători sunt toți căsătoriți ?

— Este o întrebare capcană ?

Natașa așeză cu atenție o păpușă de porțelan pe un mic scăunel balansoar înainte de a se întoarce spre Annie, ajutoarea ei.

— Despre care donjuan ai de gând să-mi vorbești, de data asta ?

— Despre splendidul blond înalt care este postat în fața vitrinei cu soția și fetița lui.

Natașa făcu un pas înapoi și privi cu satisfacție micul grup de păpuși vechi. Impresia de ansamblu corespundea exact cu ceea ce urmărea : rafinament și eleganță. Să țină magazinul acesta de jucării nu era doar o muncă pentru ea, ci o imensă plăcere.

În trei ani, reușise să facă din magazinul „Bucuria copiilor" unul dintre punctele de atracție ale acestui mic oraș universitar de la frontiera statului Virginia. Trebuia să dea dovadă de iscusință și perseverență, dar mai cu seamă înțelegerea intuitivă a copiilor îi asigurase succesul.

– Cred că vor să intre, murmură Annie. Tipul acesta este extraordinar, te asigur ! Măsoară un metru optzeci de centimetri, este plin de mușchi și în plus poartă tweed. Câtă distincție ! N-aș fi crezut niciodată că un bărbat îmbrăcat în costum de tweed poate să-mi facă o asemenea impresie...

– Pe tine te-ar impresiona și un bărbat îmbrăcat în carton presat, Annie !

– Trebuie să petreacă mult timp la soare : are o culoare senzațională a pielii și șuvițe de păr de o nuanță mai deschisă. Oh, Dumnezeule ! I-a zâmbit fetiței ! Ce zâmbet ! Oh, Natașa, cred că m-am îndrăgostit...

– Tu mereu crezi că ești îndrăgostită.

Natașa îi aruncă o privire amuzată asistentei sale. Sub talia înaltă și fizicul robust, Annie ascundea o inimă sentimentală și naivă.

– Sunt sigură că este extraordinar de inteligent și că a suferit îngrozitor ! murmură ea cu un tremur în voce. Are o figură atât de matură, arată atât de energic !

– Soția lui ar fi cu siguranță foarte interesată de presupunerile tale, remarcă Natașa zâmbind. Haide, du-te și deschide ușa magazinului, aproape s-a făcut ora.

*
* *

– O păpușă, una singură, zise Spence trăgând ușor de urechea fiicei sale. Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte de a mă muta în casa aceea, știind că există un magazin de jucării la cinci sute de metri distanță !

— Dacă ar fi după tine, i-ai cumpăra întregul magazin !

Bărbatul îi aruncă o privire femeii care stătea lângă el, în fața vitrinei. În mod vădit, nu era prea bine dispusă.

— Nu începe iar, Nina !

Blonda înaltă ridică din umeri și se întoarse spre fetiță cu o ușoară iritare.

— Vreau numai să spun că tatăl tău are tendința să te răsfețe prea mult, pentru că te iubește atât de profund ! Dar este adevărat că meriți o păpușă ; ai fost atât de cuminte în timpul mutării...

Micuța Frederica Kimball făcu o mutrișoară bosumflată. Ea își strecură o mână în cea a tatălui ei, trecând din instinct de partea lui împotriva restului lumii.

— Îmi place mult noua mea casă, rosti fetița. Am o grădină și un leagăn numai pentru mine.

Nina îi privi o clipă pe amândoi în tăcere. Aveau aceeași expresie voluntară și încăpățânată. Din câte își amintea, nu reușise să aibă niciodată ultimul cuvânt într-o discuție cu amândoi.

— Presupun că sunt singura care prefer să locuiesc la New York, oftă ea.

În momentul acela, ușa magazinului „Bucuria copiilor" se deschise, punând deocamdată capăt discuției.

Nina îi urmă fără tragere de inimă pe Spence și Frederica în interiorul magazinului.

— Bună ziua ! Pot să vă ajut ?

Tonul Anniei se voia foarte profesional, dar își simți inima zvâcnind când ochii cenușii ai bărbatului se opriră asupra ei. Ochi cenușii ! Ceea ce-i plăcea cel mai mult pe lume !

– Fiica mea vrea o păpușă, îi aduse la cunoștință Spence.

Annie făcu un efort și își îndreptă atenția asupra fetiței. Cu aceiași ochi ca tatăl ei și cu părul de un blond foarte deschis, era absolut fermecătoare.

– Ce fel de păpușă ai vrea ?

– Una frumoasă ! răspunse fetița fără să ezite. O păpușă foarte frumoasă, cu păr roșu și cu ochi albaștri !

– Sunt sigură că avem așa ceva, zise Annie zâmbindu-i cu drăgălășenie. Este suficient să căutăm puțin.

Îi întinse mâna.

– Vrei să vii cu mine ?

După o privire întrebătoare spre tatăl ei, fetița prinse veselă mâna întinsă și porni să descopere magazinul, cu un deget la gură și cu ochii strălucind de curiozitate. Îndată ce se îndepărtă, Spence își înăbuși o înjurătură.

– Drăcia dracului ! Sper mereu că a uitat, că nu mai are importanță...

Nina îl prinse de mână.

– Spence... Faptul că cere o păpușă cu părul roșu și ochi albaștri nu înseamnă în mod obligatoriu ceva.

– Păr roșu și ochi albaștri. Își amintește, Nina !

Cu un gust amar în gură, Spence își vârî pumnii în buzunare și se îndepărtă, cu o figură posomorâtă. „Trei ani ! se gândi el. Au trecut aproape trei ani !" Frederica mai purta încă scutece pe vremea aceea, dar își amintea de Angela. Cu toate acestea, frumoasa și nepăsătoarea Angela nu se comportase niciodată ca o mamă demnă de acest nume. Nu

avusese niciodată grijă de copilul ei, nici s-o legene, nici s-o aline sau s-o mângâie.

El se aplecă spre o păpușă minusculă din porțelan, cu ochi mari și fața visătoare. Așa era Angela, de o frumusețe ireală... dar rece ca un bloc de gheață ! O iubise așa cum un om poate aprecia o operă de artă, dar căutând în zadar căldură sub blocul de marmură. Fără să știe cum, dăduseră viață Fredericăi, un copil minunat, care se descurcase în primii ani ai vieții fără ajutorul părinților ei.

Dar Spence era hotărât să îndrepte tot răul pe care-l pricinuise fiicei sale ! Închise involuntar ochii. Da, va face tot ce era în puterea lui pentru a-i dărui dragostea și siguranța de care avea nevoie și de care fusese lipsită !

Cel puțin, ea îl iubea. Spence se gândi cu emoție la ochii mari și strălucitori ai Fredericăi când o punea în pat, seara, spunându-i povești, și la felul cum micile ei brațe se încolăceau strâns în jurul gâtului lui. Cu siguranță, nu-și va ierta niciodată faptul că o neglijase când era mică, dar astăzi lucrurile se schimbaseră ! Și mutarea aceasta o făcuse în mare parte pentru ea, ca să-i satisfacă nevoia de spațiu, de natură.

O auzi râzând, și de data asta orice urmă de neliniște dispăru. Complet destins, își roti privirea în jurul lui : era într-adevăr peștera lui Ali Baba ! Magazinul nu era foarte mare, dar plin de la un perete la altul cu tot ce-și putea dori un copil. O girafă enormă de pluș și un câine mare cu un aer melancolic atârnau de tavan, în timp ce trenulețe de lemn, mașinuțe și avioane în culori vii erau înghesuite pe o masă lungă. Pe un raft, mobile încântătoare pentru păpuși se învecinau cu o stație spa-

țială în miniatură, în vreme ce deasupra se găsea o mulțime de baloane, jocuri de construcții și sfârleze în culori pestrițe.

Dezordinea aparentă a expunerii marii varietăți de jucării nu era decât un mijloc suplimentar de a stârni curiozitatea copiilor ; ei mergeau din surpriză în surpriză și puteau dibui comori în ungherele cele mai ascunse. Spence își spuse că-i va fi foarte greu să limiteze vizitele fiicei sale în locul acesta fermecat !

Dar tocmai acesta era motivul pentru care părăsise New York-ul : voia ca ea să crească într-un orășel mic și să descopere farmecul magazinelor de cartier unde să fie cunoscută după nume. Aici, se va putea juca împreună cu copiii vecinilor și să se plimbe nestânjenită, fără teama unei agresiuni sau a unei răpiri. Nu mai era nevoie de geamuri duble ca să se apere de zgomot, și mai ales fără triplu sistem de siguranță la uși. O atmosferă plăcută, destinsă, provincială, ideală pentru un copil.

Și poate că și el, la rândul lui, departe de nebunia și violența New York-ului, va reuși să-și regăsească liniștea.

Spence luă cu un gest mașinal o cutie muzicală de pe un raft. Era un obiect de o delicatețe excepțională și se miră să găsească un lucru atât de fin în acest loc. Cum avea oare proprietarul curajul s-o lase în felul acesta la îndemâna micilor mâini curioase, riscând s-o spargă ? Intrigat, răsuci cheia și privi mica dansatoare care începu să se rotească grațios.

Ceaikovski. Urechea lui exersată recunoscu imediat muzica și aprecie, ca un cunoscător ce era, calitatea sunetului. O veritabilă piesă de colecție. Nu

era un lucru aproape prea frumos pentru copii ?

În clipa aceea, ridicându-şi capul, Spence o descoperi pe Natașa.

Rămase înlemnit locului, ca hipnotizat. Nu era decât la câțiva pași, cu capul sus și ușor înclinat într-o parte, în timp ce îl cerceta în tăcere. Părul ei, negru ca noaptea, îi încadra fața într-o sumedenie de bucle dezordonate care-i cădeau mai jos de umeri. Pielea mată, pe care rochia roșie foarte simplă i-o punea admirabil în valoare, avea reflexe de aur întunecat.

Deși scundă, degaja o impresie de forță. Poate că impresia aceasta se datora feței cu pomeții înalți și a gurii pline și voluntare. Ochii ei, cu pleoape grele și gene dese, erau la fel de negri ca părul. Dar mai cu seamă, o senzualitate extraordinară iradia din toată ființa ei ; aceasta o învăluia, cum alte femei se învăluie într-un nor de parfum. Chiar de la distanța la care se afla, Spence putea s-o simtă : femeia aceasta poseda o senzualitate aproape brutală, puternică și sălbatică.

Pentru prima oară după ani de zile, se simțea paralizat de un val violent de dorință.

Natașa i-o simți, i-o citi în ochi și o cuprinse mânia ; ce fel de om era, ca să îndrăznească s-o dezbrace astfel cu privirea, când intrase în magazin cu soția și fiica lui ?

— Aveți nevoie de ajutor ? îl întrebă ea cu răceală.

De ajutor ? se gândi Spence, cu capul golit de gânduri și gâtul uscat. De oxigen avea nevoie ! Cum era oare posibil ca o femeie să taie în felul acesta respirația unui bărbat ?

— Cine sunteți ?

– Natașa Stanislaski, răspunse ea cu zâmbetul cel mai glacial. Proprietara magazinului.

Vocea ei părea că plutește în aer, aspră, gravă, cu un ușor accent slav care adăuga o notă de erotism în plus ființei ei. Mirosea a săpun, nimic mai mult, și totuși acest miros îl tulbura complet pe Spence.

Ea ridică o sprânceană, surprinsă în fața tăcerii lui. Desigur, era amuzant să facă un bărbat să-și piardă capul dintr-o privire, dar deocamdată avea altceva de făcut.

– Fiica dumneavoastră mai ezită încă între trei păpuși. Poate ați putea s-o ajutați să se hotărască ?

– Da, imediat. Accentul dumneavoastră... sunteți rusoaică ?

– Da, răspunse Natașa.

Trebuia oare să-i aducă la cunoștință că soția lui, în mod vădit iritată și nerăbdătoare, îl aștepta la casă ?

– De cât timp trăiți în Statele Unite ?

– De când aveam șase ani.

Îl fulgeră cu privirea și adăugă :

– Aveam aproximativ vârsta fiicei dumneavoastră, cred. Vă rog să mă scuzați, eu...

Spence o opri impulsiv, prinzând-o de braț. Își dădu imediat seama că era un gest stângaci și regretabil, dar fu totuși surprins de ostilitatea pe care o văzu în ochii tinerei femei.

– Scuzați-mă. Eu... voiam doar să vă pun o întrebare despre această cutie muzicală.

– Aveți intenția s-o cumpărați ?

– Nu știu încă, dar m-am gândit că poate n-ați observat că era pusă aici, pe raft.

– Și ce-i cu asta ?

— Ar putea fi spartă cu ușurință...

Natașa ridică din umeri. Un gest evident obișnuit, se gândi Spence, care trăda mai curând mândrie și sfidare decât nepăsare. Îi luă cutia muzicală din mâini și o puse la loc pe raft.

— Eu cred că trebuie să li se permită copiilor să descopere bucuriile muzicii. Dumneavoastră nu ?

— Fără îndoială.

Un zâmbet apăru pentru prima dată pe buzele lui Spence. Și după cum remarcase Annie, era un zâmbet deosebit de fermecător, Natașa trebui să recunoască. În ciuda iritării ei, simți o ușoară atracție și chiar, lucru ciudat, simpatie pentru el.

— La drept vorbind, sunt adânc convins în această privință, reluă el. Am putea sta de vorbă despre asta luând masa împreună ?

Natașei i-a fost extrem de greu să-și stăpânească furia care o copleșea. Cu temperamentul ei vulcanic, nu era un lucru ușor. Trebui să-și amintească faptul că bărbatul era însoțit nu numai de soție, ci și de fetița lui, pentru a se opri să nu-l pălmuiască. Abia reuși să-și înghită cuvintele usturătoare care-i veneau pe buze, dar Spence le putu citi limpede în ochii ei strălucitori de mânie.

— Nu ! răspunse ea simplu, întorcându-i spatele.

— Domnișoară...

În clipa aceea, Frederica sosi alergând, cu o păpușă mare în brațe. O întinse spre tatăl ei, cu ochii strălucitori, așteptându-i cu nerăbdare reacția.

— E frumoasă, nu-i așa, tăticule ?

„Are părul roșu, se gândi Spence, dar nu este peste măsură de frumoasă !" Cunoscându-și bine fetița, îi cercetă pe îndelete descoperirea, cu sprân-

cenele încruntate, înainte de a-şi da verdictul.

– Păpuşa aceasta, spuse el în cele din urmă cu un aer serios, este fără îndoială cea mai frumoasă păpuşă pe care am văzut-o astăzi !

– Adevărat ?

Spence se lăsă pe vine ca să ajungă la aceeaşi înălţime cu Frederica.

– Da, este adevărat ! Ai mult gust, mutrişoară scumpă !

Fetiţa întinse braţele şi nu lipsi mult ca păpuşa să fie strivită între ei când se strânse la pieptul lui Spence.

– Pot s-o am, tăticule ?

– Credeam că este pentru mine, zise el făcându-i cu ochiul.

Frederica chicoti veselă şi tatăl ei le ridică pe amândouă, pe ea şi păpuşa, în braţe.

– Lăsaţi-mă să v-o împachetez, interveni Natasa, cu o voce mult mai blândă.

Bărbatul acesta era poate o canalie, dar îşi iubea fiica şi acesta era un lucru care o înduioşa.

– Prefer s-o duc în braţe, îi comunică Frederica strângându-şi la piept noua prietenă.

– Foarte bine, spuse Natasa zâmbind. În cazul acesta, îţi voi da numai o panglică pe care să i-o pui în păr. Vrei ?

– Oh, da ! Una albastră !

Cei trei se îndreptară spre casă, unde Nina aştepta mutându-se nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Aruncă o singură privire păpuşii şi figura ei căpătă o expresie scârbită.

– Asta-i tot ce ai găsit, draga mea ?

— Tatei îi place, murmură Frederica plecând capul.

— Da, îmi place mult ! susţinu Spence convins, aruncându-i Ninei o privire ameninţătoare care o reduse la tăcere.

O lăsă jos din braţe pe Frederica şi îşi căută portofelul. Natașa îi dădu restul fără să rostească o vorbă.

„Mama este o adevărată catastrofă ! îşi spuse ea în sinea ei. Dar asta nu-i dă totuşi dreptul să se poarte aşa" ! Tăie o bucată de panglică pentru Frederica şi i-o dădu.

— Să ştii că sunt mulţumită că ai ales păpuşa aceasta, îi spuse ea pe un ton confidenţial. Sunt sigură că va fi foarte fericită cu tine.

— Voi avea grijă de ea, promise cu seriozitate Frederica. Oamenii pot veni la magazin numai ca să privească, sau trebuie întotdeauna să cumpere ceva ?

Natașa se stăpâni să nu zâmbească.

— Oamenii, şi în mod special fetiţele, pot veni când vor numai ca să privească, o asigură ea.

— Spence, trebuie să plecăm ! rosti Nina care deschisese deja uşa.

— Bineînţeles. A fost o plăcere să vă cunoaştem, domnişoară Stanislaski.

— La revedere, îi-o reteză Natașa întorcându-i cu hotărâre spatele.

Aşteptă până când auzi uşa închizându-se, apoi lăsă să-i scape un torent de blesteme în limba ucraineană.

— Poftim ? întrebă Annie, surprinsă.

— Bărbatul acesta !

— Ah, da... suspină Annie, cu o expresie de îndrăgostită. Ce bărbat !

– Își aduce soția și fiica aici și își permite să mă dezbrace cu privirea !

– Haide, Tash ! exclamă Annie, foarte emoționată.

– Am găsit asta insultător, închipuie-ți ! A îndrăznit să mă invite la masă !

– El.... cum ?

O privire furioasă a Natașei o determină pe Annie să bată cu prudență în retragere.

– Într-adevăr, reluă ea foarte repede, este jignitor, din partea unui bărbat căsătorit. Cu toate că soția lui nu pare să fie foarte simpatică !

– Problemele lor conjugale nu mă privesc !

– Firește, firește... Presupun că ai refuzat ?

– Te îndoiești ? întrebă Natașa, cât pe ce să se sufoce. Are un tupeu extraordinar ! Să vină la mine, în magazinul meu, și să-mi facă propuneri !

– A făcut asta ?

Cu ochii strălucitori și gura rotunjită de uimire, Annie o prinse de braț și își repetă întrebarea pe un ton fals revoltat :

– A îndrăznit să facă asta, Tash ? Aici ? Nu se poate !

– A făcut-o cu ochii ! Mesajul era limpede.

Faptul că bărbații, privind-o nu-i voiau decât fizicul, o înnebunea de furie pe Natașa. Când fusese foarte tânără, înainte de a înțelege exact ce însemna asta, tolerase genul acesta de privire. Dar astăzi, când știa, nu voia să mai îngăduie nimic !

– Dacă n-ar fi avut cu el o fetiță încântătoare, l-aș fi pălmuit !

Annie își cunoștea destul de bine patroana și o văzuse adeseori înfuriindu-se, pentru a ști cum s-o liniștească.

– Este drăguță, nu-i așa ? Se numește Frederica, dar toată lumea îi spune Freddie.

– Da, răspunse Natașa, laconic.

– Mi-a spus că tocmai au părăsit New York-ul ca să se mute aici, la Shepherdsville. Păpușa aceea va fi prima ei prietenă.

– Biata micuță...

Natașa cunoștea prea bine spaimele și neliniștile unui copil într-un loc nou și necunoscut. „Tatăl n-are nici o importanță ! își spuse ea. Fetița trebuie să aibă cam aceeași vârstă cu micuța Jobeth Riley". Uitându-și ciuda, ridică telefonul.

Nimeni nu va avea de suferit dacă va vorbi puțin cu doamna Riley.

*

* *

Stând în picioare la fereastră, Spence cercetă rondurile de flori și peluza. În fundul grădinii exista un splendid arțar cu frunzișul de un verde întunecat. În curând, frunzele acestuia se vor schimba în galben și în purpuriu înainte de a cădea la pământ. Din apartamentul lui luxos din New York, îi făcea de asemenea plăcere să urmărească trecerea anotimpurilor peste arborii din Central Park. Dar aici totul era altfel.

Aici, putea s-o lase pe Freddie să iasă în grădină cu păpușile fără să fie îngrozit de fiecare dată că o pierde din vedere. Da, era convins mai mult ca oricând că avusese dreptate să se mute. „Este un capriciu, dar o să treacă ! îi spusese Nina, exasperată. Cu siguranță, te vei întoarce".

Cum s-ar fi putut supăra pe ea ? Era adevărat că-i plăcuse întotdeauna viața la New York, recepțiile strălucitoare care durau până în zori și supeurile elegante la care se adunau prietenii lui după concert. Spence avea bani, mulți bani, și trăise întotdeauna într-o lume în care luxul, prestigiul, averea păreau firești. O lume în care nu se accepta decât ce era mai bun.

Nu regreta experiențele prin care trecuse. Ceea ce regreta, în schimb, era că nu știuse să-și asume mai curând responsabilitățile. Astăzi, le accepta. Spre marea lui surpriză, ca și a tuturor celor din jurul lui, le accepta chiar cu bucurie ; și asta se datora în întregime Fredericăi.

Cum se gândea la ea, fetița apăru chiar în clipa aceea alergând pe peluză, cu păpușa nouă sub braț. După cum se aștepta, își schimbă brusc direcția pentru a se duce la leagăn. Cu păpușa așezată pe genunchi, își luă avânt, cu fața mică ridicată spre cer, cu buzele întredeschise și cu un aer visător.

Spence se simți cuprins de un elan de dragoste, intens și în același timp dureros. Nu încercase niciodată, în toată viața lui, o emoție atât de puternică și de profundă ca aceasta pe care i-o provoca Frederica prin simplul fapt că exista.

În timp ce se legăna, își mângâia păpușa și-i șoptea secrete la ureche. Era încântat că se atașase astfel de această păpușă banală cu părul de lână, când ar fi putut să aibă o păpușă luxoasă, îmbrăcată în catifea. Frederica alesese ceva care părea să aibă nevoie de dragoste.

Gândurile lui se îndreptară inevitabil spre magazinul „Bucuria copiilor" și simți încă o dată un

gol în stomac amintindu-şi cât de stângaci se dovedise. „Lipsă de practică", îşi zise el cu o jumătate de zâmbet. În plus, nu-şi amintea să fi simţit vreodată o atracţie atât de brutală şi de puternică pentru o femeie. Era ca şi cum fusese izbit de trăsnet!

Dar reacţia ei... Cu sprâncenele încruntate, Spence îşi rememoră toată scena, imagine cu imagine. O făcuse să turbeze de furie. Nici măcar nu încercase să-i refuze politicos invitaţia. Îi trântise un „nu" glacial care plesnise ca o palmă, cu o privire care arunca fulgere. De ce? Nu-i ceruse totuşi să facă dragoste cu el!

Chiar dacă dorinţa aceasta nu-i lipsea... Încă din prima clipă se imaginase ducând-o ca pe o comoară în fundul unei păduri, până într-un loc unde solul să fie acoperit de muşchi şi cerul ascuns de copaci. Acolo, ar putea savura parfumul acelor buze pline şi îmbufnate, să se abandoneze pasiunii pe care o promiteau ochii ei, acei ochi de jar. O pasiune sălbatică şi liberă, care să nu ţină seama de loc şi de timp, de bine şi de rău...

„Doamne, Dumnezeule! îşi spuse el revenind la realitate, iată-mă victima unor fantasme de adolescent!"

— Sunt gata.

Nina se opri la uşă şi oftă văzând că Spence era pierdut cu totul în gândurile lui.

— Spence! Sunt gata.

— Cum? Oh... O să-mi lipseşti, Nina.

— Vrei să spui că eşti încântat să mă vezi plecată, spuse ea sărutându-l uşor pe obraz.

— Nicidecum! Apreciez mult ceea ce ai făcut

ca să mă ajuți să mă mut. Știu că programul tău este foarte încărcat și...

— Nu puteam totuși să-mi las fratele să se descurce singur pe întinderile sălbatice ale statului Virginia !

Cuprinsă de o neliniște evidentă, luă mâna lui Spence.

— Oh, Spence ! Ești sigur că știi ce faci ? Uită tot ce ți-am spus și încearcă să reflectezi serios la această hotărâre. Va fi o mare schimbare, pentru amândoi ! Ce vei face când o să ai timp liber ?

— Voi tunde peluza.

Zâmbi în fața expresiei contrariate a surorii lui.

— S-ar putea chiar să reîncep să compun muzică, cine știe ?

— Puteai s-o faci la New York...

— N-am compus nimic de patru ani, Nina.

— Foarte bine, foarte bine. Dar sunt sigură că te vei întoarce la New York în mai puțin de șase luni. Până atunci, sper că mă vei ține la curent cu progresele nepoatei mele. Ideea de a o trimite la o școală publică...

— Nina, te rog, nu începe iar.

Ea ridică o mână ca să-l liniștească și se sili să zâmbească.

— Bun. Să nu mai vorbim despre asta. Dar... Spence, știu că te simți în continuare vinovat din cauza Angelei, și asta mă întristează.

Zâmbetul lui Spence dispăru imediat.

— Există greșeli care au nevoie de mult timp ca să fie uitate, Nina.

— Ea nu te-a făcut niciodată fericit. Problemele au început chiar din primul an al căsătoriei voastre. Oh, tu nu mi-ai spus niciodată nimic, dar toa-

tă lumea știe că ea nu voia să aibă copii. Tu nu ai nici o vină !

— Și crezi că eu eram mai bun decât ea ?

— Ai făcut greșeli, fără îndoială. Dar tu ți-ai dat seama și te-ai corectat. Angela, însă, n-a știut niciodată ce înseamnă remușcarea. Dacă nu murea, ai fi divorțat și ai fi păstrat-o pe Freddie la tine ; așadar, rezultatul ar fi fost același. Știu că mă consideri severă și brutală, dar adevărul este adesea astfel, Spence. Și îmi displace să cred că te-ai mutat și că te pregătești să-ți schimbi radical viața pentru că... pentru că încerci să îndrepți greșeli îndepărtate.

— Există fără îndoială ceva adevărat în ceea ce spui. Dar există de asemenea mai mult decât atât, Nina...

Spence întinse mâna și adăugă :

— Vino lângă mine și privește pe fereastră.

Sora lui se apropie și priviră împreună cum Frederica se legăna în continuare, ușoară și nepăsătoare ca o pasăre, cu părul în vânt și păpușa pe genunchi.

— Se simte bine aici, Nina. Este fericită. Și eu de asemenea.

CAPITOLUL II

Lui Spence, această primă zi la universitate i se păruse interminabilă. Cu toate acestea, fusese foarte ocupat : trebuise să-şi organizeze programul, să-şi cunoască noii colegi, să controleze starea instrumentelor muzicale şi să claseze maldărul de hârtii şi de dosare care-l aşteptau.

În pofida acestui fapt, nu încetase să se gândească cu îngrijorare la Frederica. Deoarece şi pentru fiica lui era prima zi de şcoală. O şcoală publică frecventată de copii brutali şi prost crescuţi care o vor îmbrânci cu siguranţă şi îi vor fura pachetelul cu mâncare ! Cel puţin aşa susţinuse Nina. Când văzuse greoiul autobuz şcolar vopsit în galben ducându-i hurducăind fetiţa, fusese cât pe ce să fugă după el. Era încă atât de mică ! Abia împlinise cinci ani. La New York, avea prietenele şi obişnuinţele ei. Dar aici, totul era nou şi necunoscut pentru ea : oraşul, şcoala, copiii...

„Cel puţin, se gândi Spence, o are pe micuţa Jobeth cu ea !". Vecina lor fusese foarte amabilă şi trecuse pe la ei în urmă cu câteva zile, şi fetiţele putuseră astfel să se cunoască. În autobuz, Frederica se aşezase lângă Jobeth, cu ochii măriţi de spaimă şi cu buzele tremurând. Nu plânsese, dar

lacrimile nu erau departe. „Masa trebuie să fi fost înspăimântătoare! își mai spuse Spence. Stând deoparte, singură, într-o cantină murdară, în timp ce toți ceilalți râd și se joacă împreună. Și toate acestea din cauză că m-am mutat!"

Acum, când ziua era pe terminate, se simțea la fel de vinovat ca un călău de copii, convins că fetița lui se va întoarce acasă plângând și va rămâne traumatizată pentru toată viața. Nina avea dreptate, n-ar fi trebuit să părăsească New York-ul!

Porni spre casă cu mapa de documente sub braț și haina pe umăr. Avea de mers cam doi kilometri și vremea era încă foarte blândă, astfel că Spence se hotărâse ca până la răcirea timpului să se întoarcă acasă pe jos.

Se îndrăgostise deja de oraș. Existau magazine frumoase și clădiri vechi de-a lungul bulevardului principal, mărginit de copaci. Shepherdsville era mândru de universitatea lui și de campusul acesteia, dar și de vechimea și demnitatea lui. Străzile urcau în pantă lină și, din loc în loc, în trotuar, se vedeau crăpături provocate de rădăcinile arborilor foarte bătrâni.

Ocolind o grădină, Spence fu luat pe neașteptate de mirosul puternic al crizantemelor. Ridicând capul, întâlni privirea pașnică a unei doamne cu păr cărunt, cu un coș de răchită pe braț, care tăia cu grijă flori pentru a face un buchet mare. Aceasta îi zâmbi prietenește, ca și cum se cunoșteau dintotdeauna.

Asta a fost de ajuns să-i provoace un sentiment de mulțumire. Ce diferență față de New Yok, cu trecătorii lui cu figuri aspre și posomorâte, care te împing fără să te privească! Nu, nu se înșelase.

Freddie și cu el vor fi fericiți aici. În mai puțin de o săptămână, devenise deja „casa lor".

Spence se opri la o intersecție pentru a lăsa să treacă o mașină care înainta încet și, întorcând capul, zări firma magazinului „Bucuria copiilor".

„Ce nume potrivit !" își spuse el. Un nume care invită la surprize și veselie. În clipa asta, nu-și dorea nimic altceva pe lume decât să-i facă plăcere fetiței lui. Este atât de grea prima zi de școală ! Cea care se urcase în acel autobuz tot atât de viteză ca un soldat, merita o mică decorație...

Când împinse ușa, îl întâmpină un miros plăcut și reconfortant, în timp ce clopoțelul scotea notele cristaline ale unui cântecel vesel copilăresc. „Miros de bomboane cu mentă", își zise Spence zâmbind.

– Vin imediat !

Uitase cât de plină de farmec era vocea aceasta. Dar de data asta, n-o să se poarte ca un imbecil ! Nu se va mai lăsa luat pe nepregătite de frumusețea exotică a Natașei, de parfumul ei, de vocea gravă. Intrase să-i cumpere un cadou fetiței sale, nimic altceva ! Și nu pentru a flirta cu proprietara magazinului !

Nehotărât o clipă, mutându-se de pe un picior pe altul, se aplecă brusc spre un urs mare de pluș și-i făcu complice cu ochiul.

– La urma urmei, nu există lege care să interzică să le faci pe amândouă în același timp... murmură el. Nu-i adevărat, prietene ?

Purtând cu precauție un splendid ansamblu de călușei în miniatură, Natașa se întoarse la tejghea, unde aștepta o clientă.

– Sunt sigură că lui Bonnie o să-i placă așa

ceva, afirmă ea. Este un cadou foarte frumos de aniversare, doamnă Mortimer.

— I-a văzut în vitrină acum câteva zile şi vorbeşte mereu despre ei. Dar...

Bunica lui Bonnie, o doamnă în vârstă cu o înfăţişare modestă, îşi stăpâni cu greu o strâmbătură văzând preţul de pe etichetă.

— Presupun că este destul de mare pentru a avea grijă de ei. Ce crezi, Natașa ?

— Bonnie este o fată foarte cuminte, doamnă Mortimer. Sunt sigură că...

În clipa aceea, Natașa îl zări pe Spence stând în picioare lângă uşa de la intrare. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă, iar corpul îi împietri.

— Vin imediat, repetă ea.

De data asta, căldura din vocea ei scăzuse evident.

— Nu vă grăbiţi, răspunse Spence.

Era contrariat să constate că îi făcea o impresie tot atât de puternică, în timp ce reacţiile ei păreau complet opuse. În mod vădit, ea hotărâse într-adevăr că nu-i plăcea de el. „Va fi fără îndoială interesant, îşi zise Spence în sinea lui urmărind mâinile suple şi nervoase ale Natașei ambalând jucăria, să descopăr de ce. Şi s-o fac să-şi schimbe părerea..."

— Face o sută cincizeci de dolari, doamnă Mortimer.

— Oh, nu ! Pe etichetă scria o sută şaptezeci şi cinci.

Natașa ştia foarte bine că bunica lui Bonnie nu dispunea, pentru trai, decât de o pensie destul de mică.

— Adevărat ? Cred că am uitat să verific. Am

trecut-o la preț redus. Prețul corect este o sută cincizeci de dolari.

— Ah ! Atunci, trebuie să fie ziua mea norocoasă, zise doamna Mortimer cu un suspin de ușurare.

— Și a lui Bonnie ! Vreți s-o sărutați din partea mea ?

— Am s-o fac neapărat ! Sunt nerăbdătoare să-i văd reacția când își va deschide cadoul... La revedere, Natașa.

Bătrâna doamnă ieși cu un zâmbet larg pe buze, ducându-și pachetul ca pe o comoară. Natașa așteptă ca ușa să se închidă și sunetul clopoțelului să se potolească. Apoi se întoarse în sfârșit spre Spence care continua să aștepte, nemișcat.

— Cu ce pot să vă ajut ?

— Este foarte frumos ceea ce ați făcut.

— Poftim ?

— Știți foarte bine ce vreau să spun...

Îl cuprinse dorința absurdă să-i ia mâna și să i-o sărute. La treizeci și cinci de ani, iată că se îndrăgostea ca un puștan, de o femeie pe care abia o cunoștea. Nu era ridicol ?

— Voiam să vin mai curând, reluă el.

— De ce ? Ceva nu-i în ordine cu păpușa fiicei dumneavoastră ?

— Nicidecum, o adoră ! Numai că... eu...

Iată că ajunsese să se bâlbâie ! Cinci minute cu femeia aceasta și se pierdea cu firea.

— Cred că lucrurile au început prost de la prima noastră întâlnire, rosti el în cele din urmă. Trebuie să-mi cer scuze pentru asta ?

— Dacă vreți, zise cu răceală Natașa.

Nu se va arăta niciodată conciliantă cu el pentru că era un bărbat frumos și puțin cam stângaci.

Ce credea el ? Continuă să-l măsoare cu o expresie dispreţuitoare, aproape la limita insultei.

— Şi doar pentru asta aţi venit ? reluă ea ridicând sprâncenele cu un aer sfidător şi fals surprins.

— Nu !

De data asta, vocea lui Spence se atenuase şi Natașa observă că ochii lui deveniseră aproape negri. Se înşelase oare în privinţa lui ? La urma urmei, poate că nu era atât de inofensiv cum părea. Ghicea altceva în privirea lui. Ceva mult mai puternic şi mai periculos decât lăsa să se vadă prin zâmbetul lui fermecător. Şi ce era mai rău, ea găsea asta plăcut, incitant !

— Există un alt motiv ?

— Aş vrea ceva pentru fiica mea, îi făcu Spence cunoscut, rostind clar fiecare cuvânt.

— Aveţi vreo idee despre ce căutaţi ?

— Nu, nu tocmai.

Asta, cel puţin, era adevărat. Spence îşi lăsă mapa din mână şi începu să privească în jurul lui, cu mâinile în şolduri. Dintr-o dată, Natașa se îmblânzi puţin.

— Este aniversarea ei ?

— Nu, dar...

Se simţi ridicol şi ridică din umeri.

— Nu, dar este prima ei zi de şcoală şi părea atât de... În sfârşit, s-a urcat atât de curajoasă în autobuz, de dimineaţă, încât voiam să-i fac o plăcere.

Natașa îi adresă pentru prima oară un zâmbet cu adevărat spontan şi plin de căldură. Lui Spence îi tresări inima.

— Nu vă faceţi griji, îi spuse ea cu amabilitate. La întoarcere acasă, va avea o mulţime de lucruri

să vă povestească despre toate și despre toți ! Cred că prima zi de școală este adesea mai grea pentru părinți decât pentru copii.

— Este ziua cea mai lungă din viața mea ! mărturisi el.

Natașa izbucni în râs.

— În cazul acesta, cred că amândoi aveți nevoie de o recompensă ! zise ea cu un aer ironic. Prima dată când ați fost aici, vă uitați la o cutie muzicală. Am să vă arăt alta.

Spunând asta, îl conduse pe Spence în spatele magazinului. Cutia muzicală pe care i-o prezentă era din lemn sculptat. El se apropie de fereastră ca s-o privească mai bine.

— Este fermecătoare.

— E una din preferatele mele, spuse Natașa zâmbind.

Ea realiză pe neașteptate că un bărbat care-și iubea atât de mult fiica nu putea fi în întregime rău.

— Cred că ar putea fi o amintire frumoasă pentru ea, reluă Natașa. Ceva ce ar putea asculta și la liceu, apoi la universitate, amintindu-și că tatăl ei se gândește mereu la ea.

— Dacă darul supraviețuiește școlii primare ! Vă mulțumesc, este perfect, într-adevăr, spuse Spence întorcându-se spre ea.

Curios... Corpurile lor abia se atinseseră ușor, dar Natașa simțise ca o descărcare electrică. Timp de o clipă, uită că era un client, un tată, un soț, și îl cercetă doar ca pe un bărbat. Ochii lui aveau culoarea unui râu în amurg. Gura lui, la cel mai ușor zâmbet, era extraordinar de atrăgătoare. Nu se putu împiedica să se întrebe ce impresie i-ar face s-o sărute, să-și apropie încet fața de a ei până când bu-

zele lor s-ar atinge și se va oglindi în ochii lui...

Contrariată de propriile ei gânduri, Natașa făcu instinctiv un pas înapoi.

— Mă duc să v-o ambalez, zise ea atunci pe un ton indiferent.

Această schimbare subtilă de atitudine nu-i scăpă lui Spence care o urmă la tejghea, perplex. Nu surprinsese oare ceva în ochii aceia minunați ? Un fulger de căldură acoperit imediat de gheață. Dar oare de ce ?

— Natașa.

Puse o mână pe brațul ei și, foarte încet, ea își ridică privirea spre el. Se necăji când observă că avea mâini lungi și frumoase, mâini de artist. În plus, simți în vocea lui o notă răbdătoare care sfârși prin a o enerva.

— Da ?

— De ce am impresia că nu mă puteți suferi ?

— Vă înșelați.

— Nu cred. Dar îmi este foarte greu să înțeleg ce am putut face ca să vă indispun.

— Ei bine, va trebui să mai reflectați ! Plătiți în numerar sau cu cec ?

Spence nu era obișnuit cu refuzuri brutale și asta îi răni amorul-propriu.

— În numerar, răspunse el dând drumul brațului Natașei.

În clipa următoare, ușa se deschise în spatele lor. Trei băieți, care ieșiseră evident de la școală, intrară chicotind și dându-și coate. Unul dintre ei, cu părul roșcat și cu fața plină de pete de roșeață, veni să se posteze în fața tejghelei.

— Am cinci dolari ! anunță el făcând pe grozavul.

Natașa își reținu zâmbetul.

— Ești foarte bogat astăzi, domnule Jensen.

Chipul puștiului se lumină de un zâmbet larg, dând la iveală că tocmai îi căzuse un dinte din față.

— Am pus bani deoparte. Vreau mașina de curse, cea mică și roșie, din vitrină.

Natașa se mulțumi să ridice ușor din sprâncene în timp ce-i dădea restul lui Spence.

— Mama ta știe că ai de gând să-ți cheltuiești toate economiile ?

Băiatul rămase tăcut.

— Scott ?

El începu să se mute de pe un picior pe altul.

— N-a spus că nu trebuie s-o fac...

— Dar nici n-a spus că poți s-o faci. Du-te și întreab-o și întoarce-te. Mașinuța va fi tot acolo.

— Dar...

— Nu vrei ca mama ta să se supere pe mine, nu-i așa, Scott ?

Băiatul rămase un timp pe gânduri.

— Cred că nu, murmură el în cele din urmă.

— Atunci, du-te și întreab-o. Îți promit să păstrez mașina roșie pentru tine.

— Promiteți ?

— Jur ! rosti Natașa cu un aer solemn.

Scott ieși în fugă din magazin și Natașa se întoarse spre Spence. Zâmbetul ei amuzat dispăru imediat.

— Ei bine, sper ca lui Freddie să-i placă acest cadou, zise ea cu răceală.

— Sunt sigur.

Și ieși la rândul lui, regretând în sinea lui că nu este un băiețel de șapte ani, cu un dinte din față lipsă.

*
* *

Natașa închise magazinul la ora șase. Soarele era tot atât de cald. În timp ce mergea spre apartamentul ei, se simți copleșită brusc de un sentiment de oboseală și singurătate. Desigur, ar fi putut merge să bea un pahar la cafenea, să se alăture câtorva prieteni sau să-și găsească un însoțitor ca să cineze la un restaurant. Pentru ea, nimic mai ușor.

Dar în seara asta, nu era într-o dispoziție sociabilă. „Este din cauza căldurii", își spuse ea. Fusese copleșitoare toată vara și nu părea să aibă de gând să se domolească. Asta o făcea nervoasă și mai cu seamă îi trezea amintiri neplăcute.

Și asta deoarece în cursul unei veri viața ei fusese iremediabil întoarsă pe dos. Încă și astăzi, după toți acești ani, uneori era suficient parfumul trandafirilor ca să-i aducă lacrimi în ochi.

Natașa avea un apartament confortabil de două camere la parter, care dădea spre o mică grădină. La etaj locuia o familie simpatică și se obișnuise cu zgomotele atenuate ale vieții lor : masa de seară, fotoliul pe care capul familiei îl trăgea în fața televizorului, baia copiilor...

Deschise aparatul de radio cu un gest mașinal. Ceaikovski, **Romeo și Julieta.** Se revăzu instantaneu evoluând cu grație pe podeaua de scânduri a scenei, în lumina caldă a reflectoarelor. Piruetă triplă, salt lansat de pe un picior pe altul. Concentrarea, stăpânirea desăvârșită a corpului, reușita fără efort aparent. „Asta aparține trecutului, își spuse ea strângând din dinți. Numai cei slabi își pierd timpul cu regrete !"

Din obişnuinţă, Natasa se schimbă şi îmbrăcă o salopetă veche de bumbac, informă şi lejeră. Apoi se duse în bucătărie. În frigider, găsi ceai rece şi unul dintre preparatele acelea gata de pus în cuptorul cu microunde. „Eşti pe cale să devii o adevărată fată bătrână!" îşi spuse ea cu un mic râs amar.

Se instală oftând într-un fotoliu din salon ; îşi strânse picioarele sub ea şi îşi duse paharul de ceai la frunte ca să se răcorească şi să alunge ideile negre care o năpădiseră. Toate acestea erau din vina acestui bărbat, hotărî ea subit. El fusese acela care o răvăşise ! În după-amiaza aceasta, fusese chiar pe punctul să-i placă. Simţise deodată pentru el ceva... ceva ce îşi interzisese de mult timp să simtă pentru un bărbat.

La această idee, Natasa nu simţi decât furie împotriva lui Spence. Se ridică agitată ca să se ducă să scoată mâncarea din cuptor. „Ce tupeu ! îşi spuse ea. Să îndrăznească să vină să flirteze cu mine în propriul meu magazin, înainte de a se întoarce liniştit acasă la el, la soţia şi la fiica lui ! Drept cine mă ia oare ?"

Înfipse furculiţa în spaghetele cu fructe de mare cu atâta furie încât era cât pe ce să străpungă casoleta de plastic. Cunoştea genul acesta de bărbat : cină la lumina lumânărilor şi cuvinte mieroase, priviri de catifea şi mâini neastâmpărate... Şi în locul inimii, un vid enorm ! Exact ca Anthony ! Răul pe care Anthony i-l făcuse Natasei, preţul pe care ea îl plătise pentru această primă dragoste, toate acestea erau imposibil de uitat. După aceea, îşi jurase că niciodată, dar niciodată, un bărbat nu o va mai face să sufere.

Reușise să supraviețuiască. Și, la urma urmei, când trecutul nu venea s-o facă să sufere ca în seara asta, Natașa era mai curând fericită. Își iubea magazinul, viața aceasta pe care știuse să și-o clădească încetul cu încetul, cu voință și curaj. Annie era pentru ea mai mult decât o salariată ; era o prietenă fidelă. Și în activitatea ei, Natașa avea bucuria să se apropie de copiii pe care-i iubea atât de mult.

Cât despre bărbați... Până acum, știuse să-i țină la distanță ! Și se descurcase foarte bine.

*

* *

— Încă o poveste, tăticule ! Doar una.

Instalată confortabil în patul ei, cu ochii îngreunați de somn și cu un zâmbet fericit pe buze, Freddie își ridicase plapuma până la bărbie și savura momentul plăcut al culcării.

Tiranică, trăgea cât mai mult posibil de timp, știind bine că Spence sfârșea întotdeauna prin a ceda și nu părăsea camera decât atunci când era în sfârșit adormită. Petrecuse o zi extraordinară și nu dorea să se sfârșească.

— Ți-am spus că pisica Jobethei are doi pui, tăticule ?

— De trei ori ! încuviință Spence atingându-i vârful nasului.

Înțelesese foarte bine aluzia și se refugiase cu prudență în răspunsurile vagi la care recurg părinții în asemenea cazuri.

— Vom vedea mai târziu, Freddie.

Frederica zâmbi. Din vocea tatălui ei, simțea deja că va câștiga această mică bătălie. O pisică ! O pisică a ei, care ar aștepta-o la întoarcerea de la școală.

— Doamna Patterson este foarte drăguță ! M-a lăsat să-mi aleg locul și mi-a spus că...

— Știu, știu, murmură Spence. Ei bine, am impresia că noua școală ți-a plăcut într-adevăr mult !

„Când mă gândesc că îmi făcusem atâtea griji !" își spuse el clătinând din cap.

— Da, a fost strașnic de bine ! zise Frederica și căscă. Ai completat toate hârtiile pe care ți le-a dat doamna profesoară ?

— Sunt deja în ghiozdanul tău, zăpăcită mică ! Haide ! Ultima poveste și faci nani. E târziu.

După care, Spence născoci o poveste complicată, a cărei eroină era o frumoasă prințesă brunetă venită dintr-o țară îndepărtată. Știa că Freddie va adormi înainte de sfârșit și gândurile lui se întoarseră din nou spre Natașa. Era frumoasă și brunetă, dar se pare că nu avea nici nevoia și nici dorința ca el să alerge în ajutorul ei, asemenea unui viteaz cavaler !

Ce să mai spună de faptul că trecea prin fața magazinului ei în fiecare zi când se îndrepta spre universitate ! Cel mai bine era s-o ignore, pe viitor. La urma urmei, Spence trebuia să-i fie mai curând recunoscător că-l trezise într-un fel de viață, că-l făcuse să simtă ceva ce nu mai simțise de mult timp : — dorința. Dorința pentru o femeie.

Acum, că Freddie și cu el erau instalați de-a binelea, poate că era timpul ca Spence să reintre în viața socială, să întâlnească oameni, să lase puțin. Existau multe femei încântătoare la universitate.

Dar fără să știe prea bine de ce, ideea aceasta nu-l entuziasma deloc.

O privi pe Frederica, acum adormită adânc. „Și ce ai spune dacă aș aduce acasă o femeie, la cină?" Mângâie părul fetiței, o sărută cu dragoste și părăsi camera în vârful picioarelor. Înainte de a închide ușa, aprinse veioza.

La piciorul scării o întâlni pe Vera, menajera mexicană, care-i pregătise o cafea. Cu picioarele scurte, robustă ca o stâncă și cu o înfățișare posacă, se deplasa dintr-o cameră în alta ca o mică locomotivă. De la nașterea Fredericăi, dăduse adevărata măsură a generozității ei. Ea fusese aceea care crescuse copila. Din clipa în care primise în brațele ei micul boț de carne, făcuse o pasiune pentru fetiță. Era „bebelușul ei", pe care Angela i-l dăduse ca și cum era vorba despre un simplu pui de pisică ; după care, nu se mai ocupase de el.

— A fost o zi mare pentru ea, ai ? zise Vera ridicând ochii spre camera fetiței. Fetița mea este mulțumită cu noua ei școală, nu-i așa ?

Și fața ei ridată ca o prună uscată se destinse într-un zâmbet larg. Nu spuse că plânsese în șorțul ei văzând fetița urcându-se în autobuzul școlar, dar Spence bănuia ceva despre asta.

— Da, cred că totul va fi bine.

— Da. Totul va fi bine. Voiam să spun că sunt foarte fericită aici. Mi-a fost teamă să părăsesc New York-ul, dar acum îmi place mult noua casă. Și... micuței de asemenea..

— Mulțumesc, Vera. Nu știu ce ne-am fi făcut fără dumneata..

— Pentru nimic.

Se împlineau șapte ani de când lucra pentru senor Kimball și era mândră să țină casa unui domn important, un muzician respectat, un profesor stimat la universitate. Desigur, regreta puțin luxul și strălucirea apartamentului newyorkez, dar era destul de rațională și de inteligentă ca să înțeleagă faptul că Spence se mutase pentru binele fiicei lui și îl aproba întru totul.

– Sunteți un tată bun, profesore Kimball, zise ea cu tonul unui judecător care își dă verdictul.

Spence știa foarte bine că Vera îl considerase mult timp drept un tată foarte rău.

– Încep să învăț, Vera.

– Da.

După ce puse tava cu cafeaua pe biroul lui Spence, vrednica mexicană aruncă o ultimă privire în jurul ei pentru a fi sigură că toate erau la locul lor și se despărți de stăpânul ei.

– Nu lucrați prea târziu, profesore Kimball.

– Promit ! Noapte bună, Vera... și mulțumesc.

CAPITOLUL III

Ziua fusese lungă și obositoare, dar Natașa se simțea bine : astăzi, își acorda răsplata. Într-adevăr, în fiecare an se înscria la cursurile serale ale universității. Alegea ceea ce i se părea mai interesant, curios sau amuzant. Poezia în perioada Renașterii, civilizația aztecă, sculptura romană în Europa, astronomia... Anul acesta, alesese istoria muzicii.

Când avea optsprezece ani, un singur lucru conta pentru ea : dansul. Îi consacra toată energia, toată inteligența, toate forțele ei. Restul lumii nu exista pentru ea. Dar când a trebuit să renunțe brusc la unica ei pasiune, se trezise la fel de pierdută ca un copil în voia valurilor pe apele Atlanticului.

Reușise să ajungă la țărm, la fel cum familia ei știuse pe vremuri să găsească drumul salvării peste imensitățile sălbatice ale Ucrainei până în Statele Unite. Și îi plăcea femeia care devenise : o americancă ambițioasă, liberă, independentă. Astăzi, putea intra în frumoasa și prestigioasa universitate a orașului cu capul sus !

Natașa avea așadar caietele ei de notițe, stilourile ei... și entuziasm din belșug. Înainte de acest prim curs, citise tot ce putuse găsi în biblioteca universității despre istoria muzicii. Acum, se întreba cu-

rioasă ce fel de om putea fi acest faimos profesor Kimball, nou venit la universitate, şi despre care toată lumea vorbea deja în oraş.

Un bărbat celebru pe drept cuvânt, se gândi ea mergând spre universitate. Îi cunoştea operele muzicale, cel puţin pe cele pe care le scrisese înainte de a înceta brusc şi misterios să compună.

Majoritatea studenţilor erau deja acolo când ea intră în sala de curs şi se simţea un fior de emoţie răspândindu-se printre ei.

— Se pare că stimatul nostru profesor este în întârziere ! îi murmură la ureche vecinul ei, un băiat înalt, timid şi stângaci.

În clipa aceea, „stimatul profesor" străbătea culoarele în pas alergător şi se întreba furios de ce naiba acceptase aceste cursuri serale. Ce prostie făcuse !

După ce o ajutase pe Frederica să-şi facă temele, o convinsese să guste puţină varză de Bruxelles şi apoi să stea cuminte în pat după ritualul obişnuit, chiar dacă nu se culca încă. N-avea decât o dorinţă : să se înfunde într-un fotoliu cu un coniac şi o carte bună !

În loc de asta, acum trebuia să înfrunte o sală plină de studenţi naivi şi agitaţi, care probabil ardeau de dorinţa de a afla cum era îmbrăcat Beethoven în timp ce compunea „Simfonia a IX-a" ! Cu nervii la pământ şi într-o dispoziţie groaznică, Spence intră ca o furtună în sala de curs.

— Bună seara ! Sunt profesorul Kimball, rosti el punându-şi servieta pe catedră. Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea, vom începe imediat.

În timp ce vorbea, cercetă rapid sala cu privirea... care o întâlni curând pe cea a Natașei.

— Nu ! rosti ea cu voce tare, fără ca măcar să-şi dea seama.

El ! El era profesorul Kimball ? Acel mare compozitor căruia îi admira muzica ? El era acel... bădăran care venise să-i facă ochi dulci în propriul ei magazin şi care credea că totul îi este permis ? Nu, trebuia să fie o glumă proastă ! Era scandalos, era revoltător, era...

„Minunat ! se gândea Spence privind-o. Este absolut extraordinar !" Un râs irezistibil îi urcă pe buze şi trebui să facă un efort formidabil ca să se stăpânească şi să-şi păstreze înfăţişarea serioasă. Aşadar, prinţesa rusoaică, ţarina, cum o botezase el, făcea parte dintre studenţii lui ? Iată ce era mai bun, da, într-adevăr mult mai bun decât un fotoliu, un coniac şi o carte bună !

— Sunt sigur, zise el fără s-o slăbească pe Natasa din ochi, că vom petrece împreună momente pasionante !

„Ar fi trebuit să mă înscriu la astronomie ! se gândea tânăra femeie cu faţa în flăcări şi cu sângele fierbând..." Dar nu avea importanţă. Chiar a doua zi, se va muta ! Ţinând cu hotărâre privirea plecată, desenând arabescuri pe caietul ei de notiţe complet nou, Natasa hotărî că nu va asculta nimic.

Îi trebui câtva timp ca să-şi dea seama că mâzgălelile ei se transformau treptat în note de curs. Cu acest profesor Kimball, muzicienii secolului al cincisprezecelea păreau apropiaţi şi vii. Fără voia ei, Natasa era captivată de talentul lui de povestitor.

— Data viitoare, vom vorbi despre şcoala franco-flamandă şi despre evoluţia ritmurilor. Şi voi încerca

să nu mai fiu în întârziere... încheie Spence zâmbind cu dezinvoltură auditoriului său.

Se făcuse deja ora nouă ! realiză cu stupoare Natașa privind ceasul. O agitație bruscă puse stăpânire pe studenți.

– Este extraordinar, nu-i așa ? zise vecinul Natașei.

– Da, murmură ea cu dinții strânși.

Îi era greu să recunoască, dar acesta era adevărul. O mulțime de admiratori se grupau deja în jurul catedrei. Natașa spera să profite de asta și să plece discret. Dar nu-l cunoștea pe Spence ! O opri liniștit de braț când trecea prin fața lui.

– Aș vrea să vă vorbesc.

– Sunt grăbită.

– Numai o clipă.

Scăpă rapid de ultimele întrebări ale studenților, le dădu cu amabilitate întâlnire săptămâna viitoare, apoi se întoarse spre Natașa, cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Ar fi trebuit să citesc lista cu studenți cu mai multă atenție, dar este atât de plăcut să ai surprize ! Mai cu seamă când sunt atât de agreabile !

– Este un punct de vedere, profesore Kimball !

– Spence, o corectă el. Cursul s-a terminat, acum.

Natașa își ridică bărbia cu un aer semeț care-l făcu să se gândească din nou la vreo prințesă rusoaică.

– Într-adevăr ! Vă rog să mă scuzați...

– Nu reușesc să-mi imaginez cum o femeie ca dumneavoastră, cu o asemenea moștenire culturală, nu crede în destin, remarcă Spence.

– În destin ?

– Dintre toate sălile de curs din toate universitățile din lumea întreagă, trebuia să nimeriți tocmai în cea în care predau eu!

Tânăra femeie își mușcă buzele ca să nu râdă.

– Asta înseamnă a nu avea noroc, într-adevăr!

– De ce istoria muzicii?

– Am dat cu banul între istoria muzicii și astronomie.

– Adevărat? Ce pasionant! De ce n-am merge să vorbim despre asta la o ceașcă de cafea? Mi-ați povesti...

Când văzu furia apărând în ochii Natașei asemenea unui lichid în fierbere, Spence se întrerupse, descumpănit.

– Dar de ce vă înfuriați așa? întrebă el cu o voce joasă. În orașul acesta, oferirea unei cești de cafea este considerată drept o propunere obscenă?

– Ar trebui să știți, profesore Kimball!

Natașa se răsuci pe călcâie, dar el ajunse la ușă înaintea ei și o închise cu atâta brutalitate încât ea făcu un pas înapoi. În clipa asta își dădu seama că era la fel de furios ca și ea. Până acum, Natașa îl considerase drept un bărbat mai curând blând. Detestabil, fără îndoială, dar blând. Dar se pare că se înșelase: figura lui atât de atrăgătoare părea dintr-o dată sculptată în piatră.

– Explicați-vă! îi ceru el pe un ton imperios.

– Deschideți ușa!

– Cu plăcere... după ce îmi veți răspunde la întrebare.

Spence era supărat, foarte supărat. De ani de zile nu se simțise atât de furios, nu-și simțise sângele zvâcnindu-i atât de puternic în tâmple. Era o senzație nemaipomenită!

– Sunt convins de faptul că dacă mă simt atras de dumneavoastră, asta nu vă obligă nicidecum să fiți politicoasă cu mine.

– Nu este cazul, într-adevăr ! replică Natașa ridicându-și sfidător bărbia.

Ochii cenușii ai lui Spence căpătaseră sclipiri furtunoase, care-i făceau privirea extraordinar de fascinantă.

– Foarte bine ! zise el cu un calm aparent. Dar, pentru Dumnezeu, vreau să știu de ce sunteți gata să ucideți de fiecare dată când mă apropii de dumneavoastră !

– Pentru că asta merită bărbații ca dumneavoastră !

– Bărbații ca mine ? Ce vrea să însemne asta, de fapt ?

Acum era foarte aproape de Natașa, dominând-o cu înălțimea lui. Și la fel cum se întâmplase în magazin, când corpurile lor se atinseseră, a fost de ajuns ca ea să simtă un vârtej de senzații tulburătoare și contradictorii. Atâtare, teamă, atracție fizică. Și asta sfârși prin a o scoate din sărite.

– Așadar, credeți că vă este permis totul deoarece sunteți un bărbat frumos ? Bineînțeles ! exclamă ea cu emfază, fără să-i lase timp să răspundă. Credeți că este suficient să pocniți din degete pentru ca femeile să vă cadă în brațe ! Ei bine, eu nu, profesore Kimball ! Nu este cazul meu !

Și în timp ce vorbea, lovea în pieptul lui cu caietul ei de notițe, ca pentru a da mai multă gravitate fiecărui cuvânt. Spence nu reacționa în nici un fel, surprins de violența izbucnirii ei.

– Nu-mi amintesc să fi pocnit din degete...

Natașei îi scăpă o înjurătură în rușește și puse mâna pe clanța ușii.

– Vreți să beți o cafea cu mine ? Bună idee ! Îi vom telefona soției dumneavoastră să-i cerem să vină să ne țină companie.

– Cui ?

Cu o lovitură de umăr, Spence trânti cu putere ușa.

– Nu am nici o soție !

– Presupun că persoana care vă însoțea la magazin este... sora dumneavoastră ?

– Nina ? Da, bineînțeles.

Natașa făcu o strâmbătură de dezgust și rosti cu dispreț :

– Sunteți vrednic de milă !

Apoi se repezi literalmente pe culoarul pe care-l traversă ca o furtună, copleșită de o indignare pe care o considera pe deplin îndreptățită. Tocurile ei înalte răsunară cu furie pe treptele de beton când coborî val-vârtej scara și când mâna lui viguroasă îi opri brusc elanul, fu cât pe ce să-și piardă echilibrul și să se rostogolească până jos.

– Aveți un tupeu extraordinar ! îi aruncă Spence.

– Eu ? Eu am tupeu ?

– Sunteți convinsă că ați înțeles bine situația, nu-i așa ? Sau, mai precis, credeți că ați înțeles ce fel de bărbat sunt ?

– Ne întoarcem de unde am plecat !

Natașa aruncase cuvintele ca o insultă. Degetele lui Spence îi strângeau dureros brațul și asta o făcea și mai furioasă, simțind cum în ea atracția se îmbina cu exasperarea. Se zbătu să scape, dar el continua s-o țină prizonieră. Acum, și în cazul lui, dorința era tot atât de violentă ca mânia.

– Mă întreb dacă părerea dumneavoastră despre mine ar putea scădea mai mult...

– Mă îndoiesc !

– În cazul acesta, mai bine să-mi fac plăcerea !

Caietul de notițe al Natașei îi scăpă din mâini când el o atrase cu brutalitate și abia avu timp să scoată un țipăt gâtuit înainte ca gura lui Spence s-o acopere pe a ei. Desigur, ea voia să se opună ! Trebuia să i se împotrivească ! Dar șocul, surpriza – cel puțin așa își zise ea – o împiedicară să se apere.

Ar fi trebuit să-l pălmuiască, dar era ca paralizată. Era o greșeală. Era de neiertat. Dar era atât de bine... Spence știuse din instinct să deschidă calea spre pasiunea care dormita în ea de prea mult timp, dominată cu grijă. Și sângele Natașei se aprinse și începu să clocotească. Corpul îi fremătă și simți că rațiunea i se tulbură. Auzi nelămurit pe cineva râzând în spatele lor, apoi claxonul unei mașini și din nou liniște.

Gustul acestui sărut era pentru ea ca un festin, după ani de abstinență. Degeaba își ținea brațele țepene și pumnii strânși, se abandona în întregime sărutului.

„Sărutarea acestei femei, se gândi Spence, seamănă cu traversarea unui câmp minat !" Se aștepta în orice clipă la o izbucnire care să-l facă bucăți. Nu simțise niciodată o asemenea ambivalență, o asemenea impulsivitate la o femeie. Aproape că îl cuprinsese amețeala și avu impresia că pământul îi tremură sub picioare. Dar asta venea de la Natașa. Era tremurul pasiunii care urca în ea și pe care și-o stăpânea cu mare greutate. El ghicea tensiunea înspăimântată a corpului ei.

Deodată, Natașa îl împinse clătinându-se și îl privi cu ochi imenși și grăitori. Nu mai putea să respire. Timp de o clipă, crezu că va muri pe loc, conștientă de revelația acestei dorințe neprevăzute și rușinoase. Trase cu nesaț aer în piept.

— Vă urăsc ! șopti ea tremurând din cap până-n picioare. Nu voi putea niciodată urî pe cineva la fel de mult ca pe dumneavoastră !

— Îmi faceți într-adevăr prea multă onoare, Natașa, replică Spence care tocmai își revenea în fire. Aș vrea numai să fiu sigur că o faceți pentru un motiv întemeiat : să fie oare pentru că v-am sărutat, sau pentru că... v-a plăcut ?

Natașa își balansă imediat brațul înapoi. Spence ar fi putut evita cu ușurință lovitura, dar își spuse că ea avea dreptul s-o facă. „Acum suntem chit !" se gândi el în timp ce ecoul palmei se pierdea în întuneric.

— Să nu vă mai apropiați niciodată de mine ! bâigui Natașa. Vă previn : dacă mai îndrăzniți vreodată...

Se aplecă să-și adune lucrurile. Mândria ei era rănită și îi era rușnie de ea.

— Dacă nu era fetița dumneavoastră... reluă ea cu o voce tremurătoare. Nu meritați un copil atât de frumos !

Spence o opri din nou, prinzând-o de mână. Dar de această dată, expresia figurii lui avu asupra Natașei efectul unui duș rece.

— Aveți dreptate, rosti el. N-am meritat-o și cu siguranță n-o voi merita niciodată. Dar vedeți dumneavoastră, Freddie nu mă are decât pe mine. Mama ei, soția mea, a murit acum trei ani.

Acestea fiind spuse, se îndepărtă cu pași mari,

luminat o clipă de lumina vie a unui felinar, înainte de a dispărea în noapte.

Natașa se lăsă încet să cadă pe ultima treaptă a scării, strângând la piept caietul cu notițe.

— Acum, oare ce-i rămânea de făcut ?

* * *

Nu exista o altă soluție. Oricât de penibil ar fi fost pentru ea, Natașa nu avea de ales. Cu pumnii strânși în buzunarele taiorului, urcă treptele locuinței lui Spence, adunându-și tot curajul. „Nu va dura mult, își promise ea. Va fi dur, dar scurt". Respiră adânc, bătu la ușă și așteptă.

Femeia care veni să-i deschidă era scundă, solidă, iar fața ei era întunecată și ridată. Natașa simți că ochii ei mici, negri și vii, o străpungeau în timp ce-și ștergea mâinile de șorț.

— Ce doriți ?

— Aș vrea să-l văd pe profesorul Kimball, dacă este acasă. Sunt Natașa Stanislaski.

Reuși să provoace un zâmbet amabil, în timp ce avea impresia că se pregătește să fie țintuită la stâlpul infamiei.

— Sunteți proprietara magazinului „Bucuria copiilor ?" întrebă Vera cu un aer bănuitor.

— Exact.

— Ah ! Freddie spune despre dumneavoastră că sunteți foarte drăguță. Am promis s-o aduc într-o zi la magazin, dar numai ca să privească.

Apoi îi făcu semn Natașei s-o urmeze. Traversând holul, tânăra femeie auzi notele șovăitoare ale unui pian și când Vera deschise ușa salonului, se opri

în prag, impresionată de frumusețea calmă a scenei care-i apăru în fața ochilor.

Așezat la pian, cu Freddie pe genunchi, Spence își rezemase obrazul de părul blond al fiicei lui. Își scosese haina, își ridicase mânecile cămășii și își pusese mâinile lui frumoase pe blugii fetiței. Cu degetele lui lungi și fine, bătea măsura în același timp cu metronomul, în timp ce Freddie interpreta cu atenție un cântecel pentru copii. În spatele lor, soarele intra din abundență prin geamul larg și, în clipa aceea, Natașa regretă că nu știe să picteze.

— Nu, nu-i deranjați ! îi șopti ea Verei.

— Acum e rândul tău să cânți, tăticule ! Ceva frumos !

Freddie se lăsă pe spate și se rezemă de pieptul tatălui ei. Acesta clătină cu blândețe din cap și mâinile lui începură să alerge cu grație peste clapele negre și albe ale pianului.

Scrisoare către Eliza. Natașa recunoscu imediat melodia romantică și tristă. Muzica se amplifică treptat, de o melancolie și o frumusețe sfâșietoare. Spence părea acum pierdut complet în gândurile lui, închis în sine, în vreme ce Frederica zâmbea pe genunchii lui.

— Îmi place melodia asta, tăticule ! exclamă ea când el se opri. Tu ai compus-o ?

— Nu...

Puțin absent încă, Spence își privea mâinile, întinzând și strângând degetele.

— A fost compusă de Beethoven.

De data asta, zâmbetul îi reveni pe buze și depuse un sărut tandru pe obrazul fetiței.

— Pot să mă joc afară până la masă ?

— Depinde. Ce-mi dai în schimb ?

Era unul dintre jocurile lor preferate. Freddie se răsuci chicotind pe genunchii lui Spence, îi dădu un sărut răsunător pe obraz și sări pe podea.

În clipa aceea, ea o zări pe Natașa.

– Hello !

– Hello, Freddie !

Natașa reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze, chiar când Spence se întoarse la rândul lui spre ea.

– Sper că nu deranjez ? îl întrebă Natașa.

– Nu, răspunse Spence după o clipă de surpriză.

Freddie se apropie cu ochii strălucitori de tânăra femeie.

– Ai venit să te joci cu mine ?

– Nu, nu de data asta...

Incapabilă să reziste, Natașa se aplecă s-o mângâie pe obraz.

– De fapt, am venit să vorbesc cu tatăl tău. Dar sper că vei veni curând să mă vezi la magazin, nu-i așa ?

– O.K. Acum mă duc să mă dau în leagăn. La revedere, domnișoară Stanof... Stanif...

– Tash. Toți copiii îmi spun Tash.

– Tash. De acord.

Freddie ieși din încăpere cu un zâmbet încântat, sărind într-un picior. Natașa așteptă ca zgomotul pașilor ei să se îndepărteze înainte să se întoarcă din nou spre Spence.

– Îmi pare rău că am venit să vă deranjez acasă la dumneavoastră, dar am crezut că ar fi...

Care era oare cuvântul potrivit ? Mai convenabil ? Mai ușor ?

– M-am gândit că ar fi mai bine, sfârși ea în grabă.

– Foarte bine, murmură cu răceală Spence. Vreți să luați loc ?

– Nu, mulțumesc. Nu va dura mult. Eu... am venit numai pentru a cere scuze.

– Oh, adevărat ?... Și în legătură cu ce, de fapt?

Spence văzu un fulger de mânie trecând prin ochii Natașei, și asta îl încântă cu atât mai mult cu cât își petrecuse o bună parte din noapte blestemând-o.

– Atunci când fac o greșeală, profesore Kimball, îmi fac un punct de onoare din a recunoaște. Dar în măsura în care v-ați comportat, într-un mod atât de...

– ... necugetat ? îi sugeră el.

– Așadar, recunoașteți !

– Credeam că dumneavoastră ați venit aici pentru a recunoaște ceva ! Dar vă rog să continuați.

Cu o privire malițioasă, Spence se instală pe rezemătoarea pentru coate a unuia dintre luxoasele fotolii tapițate cu damasc ce se aflau în salon. Natașa se simți cuprinsă de o dorință nebună de a-i întoarce spatele și a părăsi încăperea trântind ușa, dar reuși să se stăpânească. Va face ceea ce venise să facă și nu se va mai gândi la asta. Niciodată !

– Ceea ce am spus, începu ea, despre dumneavoastră și fiica dumneavoastră, era nedrept și greșit. Chiar dacă... în momentul acela greșeam în legătură cu alte lucruri, știam că asta nu era adevărat. Și regret mult ceea ce am spus.

– Înțeleg.

Cu coada ochiului, Spence o zări pe Freddie traversând în fugă grădina în direcția leagănului.

– Să nu uităm asta, adăugă el.

Natașa îi urmări privirea pe fereastră și se îmblânzi brusc.

– Este într-adevăr o fetiță frumoasă. Sper că o veți lăsa din când în când să vină la magazinul „Bucuria copiilor".

Ceva din tonul ei îi reținu atenția lui Spence și o privi cu mai multă atenție. De unde veneau oare această tristețe, acest regret nesfârșit din vocea ei?

– Mi-ar fi foarte greu s-o împiedic. Iubiți mult copiii, nu-i așa?

Natașa își reveni foarte repede și se ridică instinctiv.

– Da, bineînțeles. În meseria mea, este o necesitate. Dar nu vreau să vă mai reții, profesore Kimball.

Spence se ridică pentru a primi mâna pe care ea i-o întindea într-un gest de politețe formală, dar el i-o prinse încet și nu-i mai dădu drumul.

– Spence, o corectă el. Dar spuneți-mi, în legătură cu ce altceva vă înșelați?

Așadar, lucrurile nu se desfășurau atât de ușor cum sperase ea! Natașa își înghiți cu greu nodul din gât și își spuse că merita probabil o oarecare doză de umilință.

– Credeam că erați căsătorit și m-am simțit furioasă și adânc jignită când m-ați invitat la masă.

– Și acum mă credeți pe cuvânt, când vă spun că nu sunt?

– Nu. Am verificat în **Who's Who,** dicționarul personalităților.

Spence o privi o clipă în tăcere, după care izbucni în râs.

– Doamne, Dumnezeule! Ce femeie încrezătoare! Ați găsit acolo și altceva interesant?

— Numai chestiuni care n-ar face decât să vă flateze în mod inutil. Îmi țineți în continuare mâna.

— Știu. Spuneți-mi, Natașa, a fost din cauză că v-am displăcut la modul general, sau numai pentru că ați crezut că eram un bărbat căsătorit și nu trebuia să încerc să flirtez cu dumneavoastră ?

— Să flirtați ? exclamă Natașa. Nu era nimic inocent în modul în care mă priveați ! Ca și când...

— Ca și când ?

„Ca și când am fi fost deja amanți !" se gândi ea. Se simți cuprinsă de un val de căldură.

— Nu mi-a plăcut, ocoli ea răspunsul întorcându-și privirea.

— Deoarece credeați că eram căsătorit ?

— Da ! În fine, nu ! Nu mi-a plăcut, asta-i tot !

Spence duse la buze mâna tinerei femei.

— Nu faceți asta ! exclamă ea.

— Cum v-ar plăcea să vă privesc ?

— Nu aveți nici un motiv să mă priviți.

— Oh, ba da. Veți fi așezată în fața mea, mâine seară, în sala de curs.

— M-am hotărât să schimb cursul.

— Nu, nu veți face asta.

Spence putea simți din nou pasiunea impetuoasă care nu aștepta decât ocazia să iasă la suprafață din închisoarea secretă unde Natașa o ține prizonieră, în adâncul ființei ei. Cu vârful degetului, îi atinse ușor cercelul de aur pe care-l purta în ureche.

— Cursul meu v-a plăcut ! Am văzut-o în privirea dumneavoastră. Dar dacă vă veți pune vreodată amenințarea în practică, aveți grijă ! Voi veni să vă sâcâi chiar în magazinul dumneavoastră !

— Dar de ce ?

– Pentru că sunteți prima femeie pe care o doresc după foarte mult timp, Natașa.

O străbătu un fior și înainte să se poată împiedica, amintirea sărutului lor furtunos de pe treptele universității îi reveni puternic în memorie. Da, bărbatul care o sărutase în seara aceea, o dorea ! Și fie că ea voia sau nu, el știuse să trezească în ea dorința. Dar, în pofida blândeții nopții și a vrăjii clarului de lună, nu fusese decât triumful brutal al simțurilor asupra rațiunii. Și Natașa știa prea bine la ce putea duce genul acesta de sărutări.

– Toate acestea n-au nici un sens ! protestă ea.

– Este vorba de o simplă onestitate din partea mea, murmură Spence, care era fascinat de jocul emoțiilor contradictorii pe care le vedea trecând prin ochii negri ai Natașei. Pentru că acum știți că nu sunt căsătorit, faptul că vă doresc n-ar trebui să fie jignitor pentru dumneavoastră.

– Nu mă mai simt jignită, într-adevăr. Dar asta nu mă interesează, pur și simplu.

– Se întâmplă oare întotdeauna să sărutați bărbații care nu vă interesează ? întrebă Spence pe un ton nevinovat.

Cu un gest brusc, Natașa își smulse mâna.

– Eu nu v-am sărutat ! Dumneavoastră ați fost cel care...

El o trase spre sine.

– Adevărat ? Vom lămuri imediat situația.

Natașa ar fi putut să-l respingă. Spence n-o strânsese brutal, ca prima oară ; brațele lui o înconjuraseră cu tandrețe. Și gura lui se așezase cu blândețe peste a ei. Blândă, convingătoare, răbdătoare. Natașa simți cum căldura o învăluie ca un

drog. Cu un mic geamăt, cuprinse cu brațele umerii lui Spence și se lăsă în voia lui.

Spence o simți că cedează încetul cu încetul, până când buzele ei se întredeschiseră sub ale lui, docile, primitoare. Dar chiar atunci când se dăruia, el simțea de asemenea că în adâncul ființei ei, Natașa se opunea. Refuza intens ceea ce el o făcea să simtă.

Agasat, o strânse și mai tare la piept. Dar dacă aparent Natașa se abandona îmbrățișării lui, Spence ghicea că o parte din ea rămânea rezervată, inaccesibilă. Asta nu făcu decât să-i intensifice dorința și când o lăsă în sfârșit, Natașa tremura.

— N-am nevoie de o poveste de dragoste ! reuși ea să rostească, respirând cu greu.

— Cu mine, sau cu oricine ar fi ?

— Cu oricine ar fi, răspunse Natașa.

— Cu atât mai bine ! În cazul acesta, nu-mi va fi foarte greu să vă fac să vă schimbați părerea, murmură Spence mângâindu-i părul.

— Să știți că sunt foarte încăpățânată.

— Da, am remarcat. De ce nu rămâneți la masă ?

— Nu !

— Foarte bine ! Vă invit la cină la restaurant, sâmbătă seara.

— Nu !

— Trec să vă iau pe la șapte și jumătate.

— Nu !

— Doar nu vreți să mă obligați să vin să fac scandal în magazinul dumneavoastră, sâmbătă după-amiază ?

Exasperată, Natașa se îndreptă spre ușă.

– Nu înțeleg cum un bărbat care cântă atât de bine la pian poate fi atât de încăpățânat și lipsit de tact!

„Jocul întâmplării, presupun", își zise Spence în timp ce ușa se trântea în spatele tinerei femei. Și întorcându-se în salon, se surprinse fluierând vesel...

CAPITOLUL IV

Sâmbătă, magazinul „Bucuria copiilor" era foarte aglomerat și zgomotos : toți copiii orașului păreau să-și fi dat întâlnire aici. Dar Natașei îi plăcuseră întotdeauna la nebunie zilele de sâmbătă, ca tinerei și gălăgioasei ei clientele.

Un motiv în plus să-i poarte pică lui Spence ! Deoarece din cauza lui nu reușea să se bucure cu adevărat de ziua asta. „I-am spus totuși nu ! își repetă ea. În cazul acesta, de ce mi-a trimis acest trandafir roșu ? Și, pe deasupra, la magazin !"

Firește, îi fusese imposibil să potolească entuziasmul romantic al Anniei. Iar când Natașa vrusese să ignore trandafirul, Annie se grăbise să se ocupe de el, alergase să cumpere o mică vază și o așezase la loc de onoare, pe tejghea.

Dar asta nu însemna că Natașa va merge să cineze cu el în seara aceea ! Avea intenția fermă să se întoarcă acasă, să facă o baie bună, apoi să se instaleze confortabil în fața televizorului pentru a urmări un film vechi mâncând floricele de porumb.

Bineînțeles, el se dovedise abil și Natașa se întreba dacă onorabilul profesor Kimball avea intenția să considere relația lor ca pe o partidă de șah. Fusese întotdeauna prea impulsivă și spontană ca

să-i placă jocul acesta, dar ceva îi spunea că Spence trebuia să fie un jucător redutabil.

În timpul săptămânii, n-o mai privise când nu trebuia în timpul cursurilor și răspunsese la întrebările ei cum ar fi făcut-o pentru oricare alt student. Și apoi, exact în momentul când ea începea să se destindă și să coboare garda, el îi trimisese un trandafir roșu. Ar fi trebuit să-l arunce și să-l calce în picioare în fața tuturor ! Dar n-o făcuse... Da, hotărât lucru, el era un jucător foarte răbdător.

În vreme ce se lupta cu gândurile ei, Natașa simți cum o mână mică o trage de fustă ; era Frederica.

— Hello, Freddie ! Ce frumoasă ești astăzi !

Fetița îi adresă un zâmbet fericit.

— Îți place noua mea îmbrăcăminte ?

Natașa examină cu seriozitate salopeta de blugi evident nouă despre care era vorba.

— Îmi place mult. De altfel, am una la fel !

— Adevărat ?

Figura fetiței se lumină. Dat fiind faptul că și-o alesese pe Natașa drept eroină, nimic nu i-ar fi putut face mai multă plăcere. Ea adăugă pe un ton de confidență :

— Tata mi-a cumpărat-o.

— Este într-adevăr drăguță ! Și tatăl tău te-a... hm... însoțit, astăzi ?

— Nu, Vera m-a adus. Ai spus că pot veni când vreau, doar ca să privesc. Atunci...

— Bine ai făcut. Sunt încântată să te văd.

Și era adevărat. La fel de adevărat ca faptul că era decepționată că nu-i vede tatăl.

— Tata a spus că în seara asta te duci cu el la restaurant.

— Eu...

— Mi-e nu-mi place la restaurant. De aceea, voi rămâne acasă și Vera va face gogoși pentru Jobeth și pentru mine. Vom mânca în bucătărie.

— Va fi cu siguranță foarte bine.

— Dacă nu-ți place restaurantul, n-ai decât să te întorci acasă și să mănânci cu noi.

Cu un mic efort de resemnare, Natașa se aplecă să înnoade din nou șireturile de la pantofii Frederică.

— Mulțumesc, ești drăguță.

În clipa aceea, Vera zări fetița, care-i scăpase din mână imediat după ce intraseră în magazin.

— Ah ! Aici erai. Haide, haide, vino repede. Trebuie să ne întoarcem acasă, astfel tatăl tău o să creadă că ne-am rătăcit !

O luă de mână pe Frederica și făcu un semn din cap destul de rece spre Natașa.

— La revedere, domnișoară.

— La revedere. Sper că o veți aduce curând din nou pe Freddie.

— Vom vedea, vom vedea. Este la fel de greu pentru un copil să reziste într-un magazin de jucării, ca pentru un bărbat să reziste unei femei frumoase...

Acestea fiind zise, Vera o antrenă cu demnitate pe Freddie spre ieșire.

— De ce a spus asta ? întrebă Annie după ce ușa se închise în spatele lor.

Natașa începu să râdă.

— Presupun că această femeie cumsecade este convinsă că râvnesc la stăpânul ei.

— Mi se pare că mai degrabă stăpânul ei râvnește la tine ! remarcă Annie. Măcar să am și eu

tot atâta noroc ! În orice caz, acum că se știe că domnul nu este căsătorit, lucrurile stau cu totul altfel. Dar de ce nu mi-ai spus că ieși cu el, diseară ?

– Pentru că n-am intenția s-o fac.

– Dar am auzit-o pe Freddie spunând că...

– M-a invitat, dar am refuzat. Asta-i.

– Înțeleg.

Annie o privi o clipă în tăcere pe Natașa, apoi își înclină capul într-o parte, cu un aer serios.

– Spune-mi, Natașa, oare când ai avut accidentul acela ?

– Care accident ?

– Acela în urma căruia ți s-a scos creierul !

Natașa fu nevoită să râdă, după care se îndepărtă ridicând din umeri. Dar cinci minute mai târziu, Annie revenea la atac :

– Vorbesc serios, Tash ! Profesorul Kimball este nemaipomenit de seducător, este necăsătorit și...

Se aplecă deasupra tejghelei, mirosi cu nesaț trandafirul roșu și adăugă :

– ... și este un bărbat fermecător ! De ce nu pleci puțin mai devreme de la magazin pentru a reflecta problemele esențiale ale vieții tale ? De exemplu, ce vei îmbrăca diseară ?

– Un capot !

– Nu crezi că o iei puțin cam repede, totuși ? remarcă Annie pe un ton zeflemitor. Ai putea cel puțin aștepta a treia întâlnire ca să faci așa ceva !

– Nu va exista nici măcar prima !

– Aș putea să știu ce anume te sperie ? Credeam că suntem prietene...

Surprinsă de tonul Anniei, Natașa își ridică privirea spre ea.

— Dar suntem ! O știi bine, Annie.

— Prietenele își acordă încredere, își fac confidențe. Ascultă, știu că ți s-au întâmplat lucruri grave înainte de a veni aici. Lucruri pe care le ții ascunse adânc în tine și despre care nu vorbești niciodată. M-am gândit că este mai bine să nu-ți pun întrebări, ca să nu te supăr...

Așadar, era atât de evident ? Natașa era totuși sigură că reușise să îngroape trecutul în adâncul ființei sale. Tulburată de această descoperire, își puse mâna peste cea a Anniei.

— Mulțumesc, murmură ea.

Annie ridică din umeri și se duse să închidă cu cheia ușa magazinului. Programul se terminase. Reveni apoi la Natașa, cu o expresie gravă pe figură.

— Lasă-mă să vorbesc o clipă, vrei ? Tash, te-am văzut respingând bărbații cum pui pe fugă țânțarii, fără cel mai mic efort. Nu te mai gândești niciodată la ei după ce le-ai arătat politicos ușa. Te-am admirat chiar pentru asta : ești atât de puternică și atât de sigură pe tine !

— Nu sigură pe mine, interveni încet Natașa. Numai că legăturile amoroase nu mă interesează.

— De acord, zise Annie clătinând din cap. Vreau să te cred. Dar de data asta, lucrurile stau altfel !

— Cum asta ? întrebă Natașa, cu iritare în glas.

— Vezi ? Știi că-i voi rosti numele, și asta te face nervoasă.

— Nu sunt nervoasă !

— După ce Kimball a pus piciorul în acest magazin, acum cincisprezece zile, ai fost nervoasă, distrată, irascibilă. În trei ani, nu te-am văzut niciodată acordând unui bărbat mai mult de cinci minute atenție. Până astăzi.

tot atâta noroc ! În orice caz, acum că se știe că domnul nu este căsătorit, lucrurile stau cu totul altfel. Dar de ce nu mi-ai spus că ieși cu el, diseară ?

– Pentru că n-am intenția s-o fac.

– Dar am auzit-o pe Freddie spunând că...

– M-a invitat, dar am refuzat. Asta-i.

– Înțeleg.

Annie o privi o clipă în tăcere pe Natașa, apoi își înclină capul într-o parte, cu un aer serios.

– Spune-mi, Natașa, oare când ai avut accidentul acela ?

– Care accident ?

– Acela în urma căruia ți s-a scos creierul !

Natașa fu nevoită să râdă, după care se îndepărtă ridicând din umeri. Dar cinci minute mai târziu, Annie revenea la atac :

– Vorbesc serios, Tash ! Profesorul Kimball este nemaipomenit de seducător, este necăsătorit și...

Se aplecă deasupra tejghelei, mirosi cu nesaț trandafirul roșu și adăugă :

– ... și este un bărbat fermecător ! De ce nu pleci puțin mai devreme de la magazin pentru a reflecta problemele esențiale ale vieții tale ? De exemplu, ce vei îmbrăca diseară ?

– Un capot !

– Nu crezi că o iei puțin cam repede, totuși ? remarcă Annie pe un ton zeflemitor. Ai putea cel puțin aștepta a treia întâlnire ca să faci așa ceva !

– Nu va exista nici măcar prima !

– Aș putea să știu ce anume te sperie ? Credeam că suntem prietene...

Surprinsă de tonul Anniei, Natașa își ridică privirea spre ea.

— Dar suntem ! O știi bine, Annie.

— Prietenele își acordă încredere, își fac confidențe. Ascultă, știu că ți s-au întâmplat lucruri grave înainte de a veni aici. Lucruri pe care le ții ascunse adânc în tine și despre care nu vorbești niciodată. M-am gândit că este mai bine să nu-ți pun întrebări, ca să nu te supăr...

Așadar, era atât de evident ? Natașa era totuși sigură că reușise să îngroape trecutul în adâncul ființei sale. Tulburată de această descoperire, își puse mâna peste cea a Anniei.

— Mulțumesc, murmură ea.

Annie ridică din umeri și se duse să închidă cu cheia ușa magazinului. Programul se terminase. Reveni apoi la Natașa, cu o expresie gravă pe figură.

— Lasă-mă să vorbesc o clipă, vrei ? Tash, te-am văzut respingând bărbații cum pui pe fugă țânțarii, fără cel mai mic efort. Nu te mai gândești niciodată la ei după ce le-ai arătat politicos ușa. Te-am admirat chiar pentru asta : ești atât de puternică și atât de sigură pe tine !

— Nu sigură pe mine, interveni încet Natașa. Numai că legăturile amoroase nu mă interesează.

— De acord, zise Annie clătinând din cap. Vreau să te cred. Dar de data asta, lucrurile stau altfel !

— Cum asta ? întrebă Natașa, cu iritare în glas.

— Vezi ? Știi că-i voi rosti numele, și asta te face nervoasă.

— Nu sunt nervoasă !

— După ce Kimball a pus piciorul în acest magazin, acum cincisprezece zile, ai fost nervoasă, distrată, irascibilă. În trei ani, nu te-am văzut niciodată acordând unui bărbat mai mult de cinci minute atenție. Până astăzi.

– Numai pentru că acesta este mai insistent decât ceilalți, asta-i tot !

Dar sub privirea pătrunzătoare a Anniei, Natașa sfârși prin a recunoaște.

– De acord ! Este adevărat că are... ceva. Dar nu mă interesează !

– Nu cumva vrei să spui că îți este teamă să te intereseze ?

În fața expresiei exasperate a Natașei, Annie își puse liniștitor mâna pe brațul ei și reluă cu o voce mai blândă :

– Ascultă, Tash ! Nu încerc să te împing în brațele acestui bărbat. În ceea ce mă privește, s-ar putea tot atât de bine să-și fi asasinat soția și s-o fi îngropat în grădină ! Tot ce încerc să-ți spun, este că nu vei fi împăcată cu tine însăți atâta timp cât vei continua să te temi.

*
* *

„Annie are dreptate, își spuse Natașa întoarsă acasă, așezată pe marginea patului, cu bărbia în palme. Este adevărat că nu sunt în apele mele și că nu-mi intră nimeni în voie. Și că mi-e teamă".

Oh, nu de Kimball ! Mai curând ar muri decât să recunoască asta ! Niciodată vreun bărbat n-o va mai face să-i fie teamă ! Nu. Natașa se temea de sentimentele pe care el le trezea în ea. Sentimente uitate și pe care nu voia să le mai încerce.

Asta însemna oare că nu-și mai putea controla emoțiile ?

Nu.

Asta însemna oare că era pe punctul să se comporte irațional și impulsiv numai pentru că necesitățile și dorințele pe care le credea înăbușite își regăsiseră drumul spre conștiința ei ?

Nu.

Asta însemna oare că era pe punctul de a se ascunde în camera ei ca un copil, din teama de a înfrunta un bărbat ?

Cu siguranță, nu !

„Am numai nevoie să-mi pun voința la încercare", își spuse Natașa ridicându-se pentru a merge să se posteze în fața șifonierului. Așadar, în seara aceasta va ieși să cineze cu insistentul domn Kimball doar pentru a-și dovedi ei însăși că era puternică și absolut capabilă să-i reziste.

După ce se gândi un timp, alese o rochie de seară de un albastru închis, cu un cordon din strasuri. Nu pentru că voia să se facă frumoasă pentru el ; asta nu avea nici o legătură. Dar îi plăcea la nebunie rochia aceasta și avea atât de rar ocazia s-o poarte !

*
* *

Exact la ora șapte și jumătate, Spence sună la ușă. Natașa se detesta deja că acceptase și așteptase cu neliniște să sune soneria. Își trecu de două ori rujul peste buze, își pieptănă ușor părul și își verifică de zece ori conținutul poșetei.

„Mă comport ca o adolescentă !" își spuse ea ieșind în grabă din baie. La urma urmei, nu era vorba decât despre a merge la cină. Prima și ultima oară când va merge să cineze cu el, de altfel. „Și

nu este altceva decât un bărbat !" își spuse ea deschizându-i ușa.

Dar în fața ei apăru un bărbat revoltător de seducător !

– Hello ! făcu el întinzându-i un alt trandafir.

Natașa suspină aproape și își bătu ușor obrazul cu floarea.

– Trandafirii nu mă vor face să-mi schimb părerea.

– În ce privință ?

Ea făcu un pas înapoi ca să-l lase să intre ; nu putea face altfel, trebuia cel puțin să pună trandafirul în apă ! Dar zâmbetul larg al lui Spence sfârși prin a o exaspera pe Natașa.

– Și ce v-a făcut oare să-mi acceptați invitația ? întrebă el.

– Îmi este foame ! mormăi ea întorcându-i spatele și luându-și boleroul de catifea de pe canapea. Mă duc să pun floarea în apă. Puteți să vă așezați, dacă vreți...

„N-are intenția să cedeze nici un milimetru !" se gândi Spence privind-o pe Natașa care se îndrepta spre bucătărie. Dar asta nu făcea decât să-l incite. De aceea, începu să cerceteze salonul.

Îi plac culorile vii, își spuse el în fața pernelor de culoarea smaraldului răspândite pe canapeaua de un albastru-safir. Într-un colț, etajerele gemeau sub greutatea cărților care mergeau de la romanele populare la literatură clasică, de la Raymond Chandler la Shakespeare. Existau mai multe măsuțe pline cu bibelouri, de fotografii, de figurine inspirate din poveștile pentru copii.

Spence remarcă în mod deosebit o căsuță de turtă dulce înaltă cât palma, o micuță scufiță roșie

cu coşul ei şi o femeie frumoasă cu un papuc de blană în mână.

„Culori vii şi basme", se gândi el atingând uşor cu degetul minusculul papuc. O asociere la fel de ciudată şi derutantă ca însăşi femeia aceasta !

Se întoarse când auzi că revine în încăpere.

— Sunt fermecătoare, zise el arătându-i figurinele. Freddie va fi încântată să le vadă !

— Mulţumesc. Sunt făcute de fratele meu.

— Şi aceasta ?

Spence ridică fascinat casa de turtă dulce ca s-o examineze mai atent. Era sculptată în lemn şlefuit şi pictată cu o grijă şi meticulozitate extraordinare.

— Fantastic ! Rareori se poate vedea un lucru artizanal de această calitate.

Natasa se îmblânzi puţin şi se apropie de el.

— Sculptează în lemn din copilărie. Ştiu că într-o bună zi creaţiile lui vor ajunge în galeriile de artă şi în muzee.

— Ar fi trebuit să se întâmple deja !

Sinceritatea pe care o simţi în vocea lui Spence o atinse pe tânăra femeie în punctul ei cel mai sensibil, dragostea pentru familia ei.

— Nu este atât de simplu ! suspină ea. Este tânăr, îndărătnic şi orgolios. De aceea, continuă să lucreze ca tâmplar ca să poată ajuta familia cu bani. A sculptat toate astea pentru mine, deoarece m-am chinuit mult când eram copil să învăţ a citi englezeşte după o carte de basme. Am găsit-o într-o cutie plină cu lucruri pe care ni le-a dat biserica atunci când am ajuns la New York.

Apoi, jenată că vorbise atât de mult, se opri.

— Ar trebui să plecăm.

Spence se mulţumi să aprobe cu un semn din cap, ridică boleroul de catifea de pe canapea şi-l întinse Natașei.

– Ar trebui să vă puneţi asta, începe să se facă răcoare.

*
* *

Restaurantul ales de Spence era situat pe una dintre colinele care înconjurau oraşul. Dacă Natașei i s-ar fi cerut părerea, ar fi ales ca şi el acest decor liniştit şi elegant, acest serviciu rapid şi discret.

După primul pahar de vin, ea se hotărî să se destindă şi să se bucure de această seară.

– Freddie a fost astăzi la magazinul „Bucuria copiilor", îi spuse ea.

– Am aflat.

Amuzat, Spence îşi ridică paharul şi adăugă :

– Acum vrea să aibă părul creţ.

– Oh, ce drăguţ ! zâmbi Natașa aranjându-l uşor cu mâna pe al ei.

– Dumneavoastră vă este uşor să vorbiţi ! Eu am învăţat de curând să fac codiţe ! Nu este deloc uşor.

Natașa îşi dădu seama cu surprindere că putea să şi-l imagineze fără greutate împletind părul blond al copilei. Îi reveni în minte imaginea lui Spence la pian, cu Freddie pe genunchi.

– Are ochii dumneavoastră, murmură ea.

– Nu priviţi imediat în adâncul ochilor mei. Dar cred că tocmai mi-aţi făcut un compliment.

Stânjenită, Natașa luă lista cu meniul.

– Era numai ca să vă îmbunez, deoarece am intenția să compensez masa pe care n-am luat-o la prânz.

Fidelă promisiunii făcute, comandă din belșug. „Cât timp mâncăm, își spuse ea, totul se va desfășura fără incidente".

Imediat după aperitiv, avu grijă să orienteze conversația spre subiecte abordate în timpul cursurilor și începură să discute amical despre muzica secolului al cincisprezecelea. Spence aprecia mult interesul sincer manifestat de Natașa, dar era hotărât să abordeze chestiuni mai personale înainte de sfârșitul serii.

– Vorbiți-mi despre familia dumneavoastră.

Natașa strecură în gură o bucată de langustă stropită cu unt topit și o savură cu plăcere.

– Sunt cea mai mare dintre patru copii... începu ea.

Și realiză brusc faptul că degetele lui Spence se jucau nevinovat cu ale ei pe fața de masă albă. Ea își retrase mâna și gestul ei făcu să apară un zâmbet pe buzele lui Spence.

– Sunteți toți spioni ruși ?

– Bineînțeles că nu.

– Nu făceam decât să mă întreb. Nu păreți foarte grăbită să vorbiti despre ei...

– Am doi frați și o soră. Părinții mei locuiesc la New York, în cartierul Brooklyn.

– De ce ați venit aici, în Virginia ?

– Pentru o schimbare. Dumneavoastră n-ați făcut la fel ?

– Ba da.

Cu un aer grav, Spence o studie o clipă pe Natașa în tăcere.

– Mi-ați spus că aveați cam vârsta lui Freddie când ați ajuns în Statele Unite. Aveți amintiri despre viața dumneavoastră dinainte de asta ?

– Bineînțeles ! M-am gândit întotdeauna că impresiile de la această vârstă rămân întipărite pentru totdeauna în minte. Dar spuneți-mi, ce vă mai amintiți de când aveați cinci ani ?

– Mă revăd așezat la pian și făcând game ! Îmi amintesc de asemenea de mirosul trandafirilor din seră în timp ce priveam zăpada căzând afară. Și-mi amintesc că eram sfâșiat între obligația de a exersa la pian și dorința de a merge în parc să mă joc cu bulgări de zăpadă cu guvernanta mea.

– Cu guvernanta ! repetă Natașa râzând.

Se aplecă spre Spence, cu fața în palme.

– Și ce alegeați ?

– Pe amândouă.

– Ce copil cuminte !

– Nu-i așa ? Și dumneavoastră, Natașa, de ce vă amintiți ?

– Nu mai știu. De tatăl meu intrând în casă cu lemne pentru foc, cu părul plin de zăpadă. De un copilaș care plângea : era fratele meu mai mic. De mirosul de pâine caldă pe care mama o scotea din cuptor. Și de situațiile când mă prefăceam că dorm în timp ce mama și tata vorbeau despre fuga din țară.

– Vă era teamă ?

– Da ! Oh, da ! Eram îngrozită.

În ochii ei se aprinse o flacără. Natașa nu privea prea des în urmă. Dar când o făcea, amintirile ei reveneau limpezi precum cristalul, ca și cum dusrau de ieri.

– Îmi povestiți ?

— De ce ?

— Pentru că aș vrea să înțeleg.

Natașa ar fi vrut să treacă peste asta și se pregătea să i-o spună. Dar trecutul era mai puternic : era acum prea aproape, prea viu ca să renunțe la evocarea lui.

— Am așteptat primăvara și n-am luat cu noi decât ce puteam duce. N-am spus nimic nimănui, într-adevăr nimănui, și ne-am urcat în șaretă. Tata a spus vecinilor că ne ducem s-o vizităm pe sora mamei. Dar cred că unii au ghicit adevărul. Tata avea documente, niște falsuri grosolane, dar avea de asemenea o hartă și spera să scape de grăniceri, la frontieră.

— Și nu aveați decât cinci ani ?

— Aproape șase, răspunse Natașa cu un aer absent, răsucind paharul între degete. Mihail avea patru ani și jumătate, iar Alex numai doi ani. Noaptea, riscam uneori să facem focul ; toată lumea se așeza în jurul lui și tata ne spunea povești. Astea erau nopțile bune ! A trebuit să traversăm munții și să trecem prin Ungaria. Călătoria ne-a luat nouăzeci și trei de zile...

Pentru Spence, toate acestea erau greu de imaginat, chiar dacă vedea în ochii Natașei umbrele fermecate ale amintirii. Vocea tinerei femei era scăzută, plină de emoțiile înăbușite. Cu gândul la acea fetiță, fugară în munți, îi luă mâna în tăcere și așteptă să continue.

— Tata pregătise ani de zile această fugă. Poate că se gândise la asta toată viața lui ! Avea nume, adrese de oameni care-i ajutau pe „dezertori". Era vremea războiului rece, dar eu eram prea mică pentru a înțelege. Simțeam numai teama, atât a pă-

rinților mei, cât și a celor care ne ajutau. Am fost trecuți din Ungaria în Austria, și aici, biserica ne-a ajutat să ajungem în Statele Unite.

Se opri, stânjenită că vorbise prea mult, surprinsă să-și descopere mâna strânsă puternic pe cea a lui Spence.

– Toate astea au fost foarte grele pentru un copil ! murmură el.

– Îmi amintesc de asemenea de primul meu hot dog, zise Natașa râzând.

Își luă din nou paharul de vin, ca să-și ascundă emoția. Nu vorbea niciodată despre vremea aceea. Niciodată ! Nici cu familia ei. Și acum, că i se destăinuise lui Spence, încerca nevoia disperată de a schimba subiectul discuției.

– Nici o copilărie, chiar cu guvernantă, nu este întru totul la adăpost de pericol, remarcă ea. Dar am crescut ; eu am devenit femeie de afaceri, iar dumneavoastră sunteți un compozitor respectat. De ce nu mai compuneți ?

Degetele lui Spence se încleștară pe mâna ei.

– Iertați-mă, zise ea foarte repede. Nu trebuia să pun această întrebare.

– Nu trebuie să vă scuzați. Nu compun, pentru că nu pot.

După o scurtă ezitare, Natașa continuă :

– Eu cunosc muzica dumneavoastră. Ceva atât de puternic nu poate să dispară ca un fum.

– În acești ultimi ani, asta n-a contat prea mult în viața mea. De câtva timp, mă gândesc din nou la muzică.

– Nu mai așteptați !

Cum Spence zâmbea, ea scutură cu putere din cap, nerăbdătoare și generoasă, strângându-i cu fermitate mâna.

— Cred cu adevărat ce spun, reluă ea. Oamenii spun întotdeauna că trebuie să aștepte momentul potrivit, locul prielnic, dispoziția favorabilă. În felul acesta, se duc anii. Dacă tatăl meu ar fi așteptat să mai crească, călătoria să fie mai puțin riscantă, poate că acum am fi tot în Ucraina. Există lucruri pe care trebuie să știi să le prinzi din zbor, cu amândouă mâinile. Viața este uneori foarte, foarte scurtă.

În vocea ei, în mâinile încleștate pe ale lui, el simți neliniște, iar în ochii ei văzu fluturând umbra unui imens regret. Asta îl intrigă, la fel de mult ca vorbele ei.

— Poate că aveți dreptate, murmură el ducând la buze mâna Natașei. Să aștepți, nu este întotdeauna o soluție bună.

Ea se neliniști și își retrase mâna.

— S-a făcut târziu, ar trebui să plecăm.

*

* *

Când Spence o conduse până la ușa ei, Natasa se simți din nou fericită și destinsă. În timpul drumului scurt de întoarcere, el reușise s-o facă să râdă povestindu-i șireteniile lui Freddie ca să-l convingă să accepte o pisicuță în casă.

— Până la urmă, o veți lăsa să-și ia una ? întrebă ea, rezemată cu spatele de ușă.

— Nu mi-aș ierta s-o decepționez.

— Într-o casă mare ca a dumneavoastră, remarcă Natașa râzând, există cu siguranță șoareci. De

fapt, vă sfătuiesc chiar să luați cel puțin doi dintre pisoii lui Jobeth.

Spence prinse una dintre buclele părului ei și trase ușor de ea, cu un aer ironic și în același timp rugător.

— Nu mă invitați să intru ?

— Nu !

— Foarte bine.

Își trecu brațele în jurul taliei tinerei femei.

— Spence !

— Nu fac decât să vă urmez sfaturile, murmură el trăgând-o mai aproape. Să nu fiu prea răbdător...

Gura lui mângâie urechea Natașei.

— Să iau ceea ce doresc...

Dinții lui se jucară cu buza ei inferioară.

— Să nu pierd timpul...

Și apoi, gura lui strivi buzele Natașei. Spence regăsea pe buzele ei parfumul vinului, și asta era destul ca să-l amețească. Femeia aceasta avea farmece minunate, exotice, îmbătătoare. Și corpul ei se apăsa deja cu ardoare de al lui, într-un elan instantaneu care avea forța unei mărturisiri.

Pasiunea izbucni între ei cu o asemenea violență încât chiar și aerul care-i înconjura părea să vibreze. Fără să-și dea seama ce șoptea, Spence își lăsă buzele să alerge peste fața Natașei, ca să revină iar și iar la gura ei fierbinte.

Natașa simțea că i se învârtește capul. I-ar fi plăcut să creadă că era din cauza vinului. Dar știa că era din cauza lui, el singur îi provoca amețeala. Avea nevoie să fie mângâiată. De el. Cu un mic geamăt, își lăsă capul pe spate.

Vechi temeri și îndoieli ieșeau din nou la suprafață, învolburându-se în ea, brăzdând corpul ei cu goluri pe care avea nevoie să le umple. Și atunci când valurile de plăcere pură veniră să le șteargă, spaima ei crescu și mai mult...

– Spence...

Sfâșiată între dorința de a-l opri și dorința imposibilă de a continua, își înfipse unghiile în umerii lui.

– Spence, te rog...

El era la fel de tulburat ca și ea, îi trebui un timp ca să-și revină puțin în fire.

– Mi se întâmplă ceva de fiecare dată când sunt lângă dumneata, murmură el în cele din urmă. Nu pot să-mi explic.

– Nu trebuie să se mai întâmple.

Spence se îndepărtă doar atât cât să poată prinde în mâini fața Natașei. Răcoarea serii și înflăcărarea pasiunii aduseseră culori în obrajii ei.

– Chiar dacă aș vrea să opresc asta, zise el privind-o în ochi, ceea ce nu este cazul, n-aș putea.

Ea nu-și plecă ochii și se obligă să nu se lase emoționată de tandrețea cu care el îi mângâia fața.

– Dorești să te culci cu mine, rosti ea.

– Da !

Spence era sfâșiat între dorința de a râde și de a o blestema pentru brutalitatea vulgară cu care ea rezuma situația.

– Dar asta nu-i atât de simplu, adăugă el.

– Sexul nu este niciodată simplu.

– Nu mă interesează să am relații sexuale cu dumneata, Natașa.

– Dar tocmai ai spus...

– Doresc să fac dragoste cu dumneata. Există o diferență.

– Eu nu sunt înclinată spre romantism.

– În cazul acesta, sunt dezolat să te decepționez. Dar ziua în care vom face dragoste, oricare ar fi momentul, oricare ar fi locul, va fi foarte romantică.

Înainte ca Natașa să-i poată scăpa, Spence îi închise gura cu a lui și îi șopti :

– Și este o promisiune pe care am intenția să mi-o țin...

CAPITOLUL V

– Natașa ! Natașa !

Smulsă brusc din gândurile ei, Natașa se opri la intrarea în campusul universității și-i zări pe Terry, vecinul ei de masă la cursurile serale. Din cauza valului brusc de frig care acoperise pământul cu brumă, el purta un fular galben care flutura caraghios în urma lui în timp ce alerga s-o ajungă din urmă pe Natașa.

– Hello, Terry.

Cei vreo sută de metri pe care-i alergase îi tăiaseră respirația.

– Hello. Eu... te-am... văzut.

În realitate, o pândea de vreo douăzeci de minute.

Natașa se simți puțin ca o mamă față de un copil stângaci. Îi așeză la loc ochelarii pe nas și-i înfășură cu grijă fularul în jurul gâtului.

– Ai putea să porți mănuși, îi spuse ea bătându-i cu palma mâinile înghețate.

Apoi îl conduse spre scară. El încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să scoată un sunet gâtuit. Gândindu-se că are guturai, Natașa începu să scotocească în poșetă ca să găsească o batistă de hârtie pe care i-o oferi.

– Ai răcit, Terry ?

El își drese zgomotos glasul și începu :

– Nu, eu... Numai că... Mă întrebam... Poate că în seara asta, după cursuri... Dacă nu aveți altceva de făcut. Probabil că aveți planuri, dar dacă nu, după cursuri... Am putea merge să bem o ceașcă de cafea. Vreau să spun, două.

După care, tenul lui deja palid se schimbă spre verde. „Bietul băiat ! își spuse Natașa adresându-i un zâmbet absent. Pare atât de singur". Nu putea face rău nimănui dacă-i va ține companie o oră sau două.

– Cu plăcere, bineînțeles... răspunse ea fără să se gândească, în timp ce intra în sala de curs.

Situația aceasta avea cel puțin meritul că o făcea să se gândească la altceva decât la profesorul Kimball care era deja prezent, înconjurat de un grup de studenți zeloși. Bărbatul acesta, care o sărutase de-i tăiase respirația, era ocupat acum să râdă prostește cu o mică blondă care abia dacă avea douăzeci de ani ! Într-o dispoziție sumbră, Natașa se lăsă să cadă pe locul ei și își vârî imediat nasul în carte.

În ceea ce-l privea pe Spence, știa exact în ce moment intrase Natașa în încăpere. Și umbra de gelozie care trecu peste figura ei nu avea cum să-i displacă. După câte se pare, destinul îi jucase o festă foarte urâtă copleșindu-l cu treburi timp de două săptămâni. Dar acum, totul mergea mai bine și avea intenția să recupereze timpul pierdut.

Rezemat de catedră, el inițiе o discuție liberă despre muzica religioasă și muzica populară în timpul perioadei baroce. Natașa refuză cu încăpățânare să se arate interesată de tema pusă în dis-

cuție. De altfel, era sigură că el înțelesese. Altminteri, de ce i-ar fi cerut de două ori părerea ?

Oh, era șiret ! Nici o bătaie a genelor, nici o notă în vocea lui care să poată trăda o legătură personală cu ea. Nimeni din sală nu putea bănui că onorabilul și strălucitul profesor o sărutase gata s-o facă să leșine nu numai o dată, nici de două ori, ci de trei ori !

În pulovărul lui negru cu gulerul rulat pe gât și haina de tweed gri, era de o eleganță nonșalantă, perfect stăpân pe situație. Și ca de obicei, își ținea studenții în mână. Când zâmbi, Natașa o auzi pe mica blondă din spatele ei scoțând un suspin languros. Și pentru că fusese cât pe ce să facă la fel, se încordă pe scaunul ei, furioasă, cu o privire posomorâtă.

Era înconjurat probabil de o suită de femei îndrăgostite. Cu un bărbat cu fizicul acesta, care vorbea atât de bine și săruta cum știa s-o facă, era inevitabil ca lucrurile să stea astfel ! Era genul de bărbat care face promisiuni unei femei la miezul nopții, iar în zorii zilei se strecoară în patul aceleia. În ce o privea pe ea, slavă Domnului, Natașa nu mai credea în promisiuni !

Dinspre partea lui, el o urmărea de departe și se întreba ce se întâmpla oare în frumosul ei cap. Vedea bine că este furioasă și ar fi putut jura că această furie era îndreptată împotriva lui. În cele două săptămâni precedente, Natașa plecase ca o furtună la sfârșitul cursurilor. În seara aceasta, era hotărât s-o împiedice să facă la fel. Dar ea se ridică rapid îndată ce el termină. Spence o văzu zâmbind bărbatului care era așezat lângă ea, apoi se aplecă pentru a aduna cărțile și stilourile pe care

neîndemânaticul acela tocmai le trântise pe podea.

Cum se numea oare ? Maynard ! Iată, asta era ! Şi deşi era prezent la majoritatea cursurilor lui Spence, se pierdea întotdeauna în masa studenţilor până într-atât încât îi era foarte greu să-şi amintească de existenţa lui. Şi totuşi, chiar în clipa aceea, discretul domn Maynard era îngenuncheat alături de Natasa, coapsă lângă coapsă !

– Cred că am strâns totul, îi spuse Natasa zâmbind.

– Mulţumesc !

– Nu uita fularul... începu ea.

În clipa aceea, o mână hotărâtă o prinse de braţ şi o ridică în picioare. Se trezi nas în nas cu Spence.

– Mulţumesc, profesore Kimball, rosti ea cu o voce tăioasă.

– Aş vrea să-ţi vorbesc, Natasa.

– Serios ?

Ea aruncă o privire rapidă asupra mâinii care continua să-i ţină braţul, apoi îşi luă paltonul şi lucrurile.

– Îmi pare rău, dar va trebui să aşteptaţi, deoarece am o întâlnire.

– O întâlnire ? întrebă Spence uluit, imaginându-şi imediat ce era mai rău.

– Bineînţeles ! Îmi permiteţi ?

Natasa respinse mâna lui Spence şi începu să-şi îmbrace paltonul. Văzând că cei doi bărbaţi din jurul ei păreau la fel de paralizaţi, îşi puse lucrurile pe masă şi se luptă singură să îmbrace cealaltă mânecă.

– Eşti gata, Terry ? întrebă ea nerăbdătoare.

– Hm, eu... Da, bineînţeles... da.

El îl privea pe Spence cu un amestec de spaimă admirativă și exaltare copilărească.

— Dar pot aștepta, reluă el, dacă mai întâi trebuie să vorbiți cu profesorul Kimball...

— Nu-i nevoie să aștepți !

Exasperată, Natașa îl prinse de braț și îl târî fără menajamente spre ușă. Terry se lăsă tras, cu ochii mari de uimire.

În stradă, când el se împiedică de trotuarul inegal, ea realiză pe neașteptate că-l târa în continuare pe nefericit de mânecă. Stânjenită, îi dădu drumul și se întoarse spre el.

— Bine ! zise ea forțându-se să zâmbească. Parcă era vorba să mergem să bem o cafea ?

Cuprins de emoție, Terry începu să se bâlbâie, ceea ce sfârși prin a descreți fruntea Natașei. Aleseră barul cel mai apropit și intrară acolo braț la braț, cu inima ușoară.

Dar în seara aceea, întorcându-se spre casă, Natașa se certă cu amărăciune. Cum putuse oare să fie atât de oarbă și să facă o asemenea gafă ? Bietul Terry era îndrăgostit și acceptându-i invitația, ea îi dăduse speranțe neîntemeiate. Obligată să pună lucrurile la punct, îl rănise pe băiatul acesta sensibil și vulnerabil, ceea ce ea considera de neiertat.

Ar fi trebuit să evite toate astea ! Dacă măcar ar fi rămas lucidă, în loc să fie obosită de propriile ei sentimente ! Știa prea bine ce însemna să crezi că ești pătimaș și disperat îndrăgostit. Știa de asemenea cât de greu este să descoperi dintr-o dată că această dragoste nu este împărtășită.

Fusese oare vreodată la fel de încrezătoare, la fel de naivă și vulnerabilă ? Oh, da ! își spuse ea

cu tristețe. Tot atât ca Terry și chiar mai mult, mult mai mult...

* * *

— Nu te-a condus ?

Natașa se opri brusc, împietrită : în nimbul de lumină de la ușa ei îl descoperi pe Spence, așezat pe trepte. „Numai asta îmi mai lipsea !" își spuse ea cu umor. Cu Terry, avusese impresia oribilă că dă lovituri de picior unui cățel fără apărare. Acum, va trebui să înfrunte un lup furios și înfometat !

— Pot să te întreb ce faci aici ?

— Răcesc ! mârâie el.

Cu un aer amenințător, Spence se ridică și se apropie de Natașa. Cum putuse oare uita că este atât de înalt ?

— Nu ți-ai invitat prietenul acasă pentru a bea un ultim pahar ?

— Nu ! răspunse ea tăios.

Deschise ușa și adăugă fără să-l privească :

— Noapte bună.

— Așteaptă o clipă ! exclamă Spence punându-și mâna puternică pe clanță. Crezi că am așteptat aici, în frig, ca să mă distrez ? Vreau să stăm de vorbă !

— Este târziu.

— Serios ? Dacă încerci să-mi închizi ușa în nas, voi bate în ea până când toți vecinii vor veni să vadă ce se întâmplă !

— Cinci minute, nu mai mult. Îți ofer un coniac ca să te încălzești și apoi te întorci acasă.

— Ai într-adevăr o inimă de aur, Natașa.

— Nicidecum.

Dispăru în bucătărie fără să mai adauge vreun cuvânt. Când reveni cu două pahare de coniac, Spence era înfipt în mijlocul salonului, cu fularul lui Terry în mână.

— De-a ce-te joci, de fapt ?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

După ce puse unul din pahare pe masă pentru el, începu să soarbă cu înghițituri mici din al ei, așteptând cu prudență urmarea.

— Ce te-a găsit să accepți întâlniri amoroase cu un puștan abia scăpat de lângă fusta mamei ?

— Asta nu te privește !

— Acum, da ! replică Spence, care-și dădu seama dintr-o dată că era adevărat.

— Nu, asta nu te privește. Și Terry este un tânăr bărbat fermecător.

— Tânăr este cuvântul potrivit ! Mult prea tânăr pentru tine !

Era ceva la care Natașa se putea gândi, dar era cu totul altceva să i-o arunce în față Spence.

— Adevărat ? făcu ea cu o voce glacială. Mi se pare că mie îmi revine să judec asta. Ce preferi, să-ți bei coniacul sau să-l primești în plină figură ?

— Mă voi mulțumi să-l beau, mulțumesc.

Spence își ridică paharul de pe masă, dar în loc să-l ducă la buze, începu să măsoare salonul cu pași mari. „Sunt gelos, se gândi el. Este destul de lamentabil, dar sunt gelos pe un student stângaci și timid ! Și arătând-o, mă pun într-o postură ridicolă".

— Te interesează într-adevăr, Natașa ?

— Bineînțeles.

Își regretă imediat răspunsul. Deoarece era evident că Terry nu putea fi o apărare serioasă și nici suficientă împotriva lui Spence.

– Este un băiat foarte drăguț, adăugă ea stânjenită, în timp ce el o prindea de umeri...

– Eu nu sunt un băiat, eu sunt bărbat. Și îmi placi mult mai mult decât fața ta frumoasă, deși îmi place și ea extrem de mult.

– Nu știi nimic despre mine.

– Ba da, știu câte ceva. Știu că ai trecut prin experiențe pe care îmi este greu să mi le imaginez ; știu că-ți iubești familia și că-i simți lipsa, că înțelegi copiii și că ai o mare dragoste pentru ei. Ești o femeie organizată, tenace și pasionată...

Spence își lăsă mâinile să coboare de-a lungul brațelor Natașei.

– Știu că ai iubit...

O strânse în brațe înainte ca ea să poată scăpa.

– ... dar nu ești pregătită să vorbești despre asta, continuă el. Știu că ai o minte ascuțită și curioasă, o inimă generoasă, și... că ți-ar plăcea să nu fii atrasă de mine. Dar ești !

– Ei bine, se pare că știi despre mine mai multe decât știu eu despre tine ! remarcă Natașa cu un amestec de tulburare și de iritare.

– Se poate completa cu ușurință această lacună.

– Nu văd de ce ar trebui s-o faci.

Buzele lui Spence le atinseră ușor pe cele ale Natașei.

– Se petrece ceva între noi, murmură el. Mi se pare că este un motiv suficient.

– Poate că se petrece într-adevăr ceva, dar...

Nu, nu mă săruta ! Nu sunt foarte tare, în seara asta.

— Iată un mod viclean de a mă face să mă simt cu conştiinţa încărcată dacă încerc vreodată să profit de ocazie.

Când îi dădu drumul, Natașa încercă un dublu sentiment, de ușurare și de decepție. Dintr-un impuls brusc, își ridică fața spre el.

— Îți pregătesc o cină.

— Acum ?

— Nu, mâine. Te invit la cină, dacă o aduci pe Freddie.

Aproape că-și regreta elanul.

— Freddie va fi încântată ! Și eu la fel.

— Foarte bine. Atunci, la ora șapte.

Natașa se ridică, luă paltonul lui Spence și i-l întinse.

— Acum, trebuie să pleci.

El își luă paltonul din mâinile ei, zâmbind ușor.

— Încă un mic lucru, Natașa.

— Numai unul ?

— Promit !

După care, o răsturnă în brațele lui într-un lung și impetuos sărut care o lăsă complet ameţită. Când îi dădu în sfârșit drumul, avu satisfacția s-o vadă prăbușindu-se încet într-un fotoliu, cu obrajii în flăcări și picioare nesigure.

— Noapte bună, pe mâine ! îi aruncă el prietenos din pragul ușii.

Și inspiră cu mare plăcere aerul proaspăt al nopții. Zâmbea de unul singur, în întuneric.

*

* *

Freddie era invitată pentru prima oară la cina celor „mari" și aștepta cu nerăbdare ca tatăl ei să termine bărbieritul. De obicei, îi plăcea la nebunie să vadă cum își trece aparatul de ras pese spuma albă. În secret, visase chiar să fie băiat ca să poată face la fel. Dar în seara asta, găsea că tatăl ei pierde prea mult timp !

– Acum putem pleca ?

Foarte serios în halatul lui de baie, Spence își șterse liniștit restul de spumă de pe față.

– Poate că ar fi o idee bună dacă mi-aș pune nițe pantaloni. Ce părere ai ?

– O faci repede, tăticule ?

Spence se aplecă pentru a-i pune în joacă un deget pe nas și murmură :

– Tot atât de repede cât poți tu număra !

Freddie luă lucrurile în serios, coborî scara în fugă și începu să numere la baza scării. Ajungând la cincizeci, preferă să se joace cu cataramele de la pantofi.

În micul ei creier, totul era limpede : tatăl ei se va căsători fie cu Natașa, fie cu doamna Patterson, pentru că amândouă erau frumoase și aveau un zâmbet drăguț. După aceea, cea cu care se va căsători va veni să locuiască în casa lor. Și Freddie va avea foarte repede o surioară ; în cel mai rău caz, un frățior, dacă nu se va putea altfel. Dar o surioară ar fi mai bine. Și apoi, toată lumea va fi foarte fericită pentru că se vor iubi mult cu toții. Și tăticul ei va începe din nou să cânte la pian, târziu în noapte.

Auzindu-l pe Spence apropiindu-se, fetița sări în picioare.

– Tăticule, am numărat până la o mie !

— Pariez că ai trișat.

— Nu-i adevărat !

Îl trase spre ușă, oftând.

— Dar vom ajunge prea devreme, Freddie !

— Nu-i nimic. Ea nu se va supăra.

Exact în clipa aceea „ea", adică Natașa, îmbrăca un pulovăr, întrebându-se de ce naiba invitase pe cineva la cină, în special un bărbat pe care instinctul o sfătuia să-l evite. Își petrecuse ziua întrebându-se dacă masa va fi bună, dacă alesese bine vinul. Și acum, se schimba pentru a treia oară.

„Asta nu are nici o importanță", își spuse ea privindu-se în oglindă. Pulovărul ei lung, albastru și pantalonii comozi, asortați, o liniștea ; hotărî că dacă va avea o înfățișare mulțumită și destinsă, totul va decurge bine. După ce-și puse cerceii lungi de argint la urechi, alergă la bucătărie. Abia avusese timp să verifice sosul când auzi soneria de la ușă. „Au venit mai devreme", bombăni ea mergând să le deschidă.

Dar erau atât de frumoși ! Toată neliniștea i se risipi într-un zâmbet și imaginea lui Freddie agățată de mâna tatălui ei îi merse drept la inimă. Într-un gest foarte firesc, se aplecă și sărută fetița pe obraji.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați invitat la cină, zise politicos Freddie, ridicându-și privirea spre tatăl ei ca să-i obțină aprobarea.

— Cu plăcere ! îi răspunse tânăra femeie.

— Și tata ? Nu-l sărutați și pe el ?

Natașa ezită o clipă, apoi surprinse privirea ironică a lui Spence.

— Dar bineînțeles ! zise ea aplicându-i pe obraz un sărut răsunător ca o palmă.

– Vom mânca oare preparate rusești ? întrebă Freddie, ușor ezitantă.

– Am pregătit o mâncare foarte obișnuită, o anunță Natașa cu seriozitate. Spaghete.

Cina se desfășură cât se poate de bine. Mâncară în bucătărie la masa de lângă fereastră, iar subiectele de conversație oscilară între nereușitele lui Freddie în calculul mental și Opera „Scala" din Milano.

Trecură în salon pentru cafea și Freddie, instalată confortabil pe genunchii Natașei, începu să-i pună întrebări despre familia ei ; voia să știe mai ales dacă mai avea frați și surori și dacă era cea mai mare.

– Nu prea ne băteam, mărturisi Natașa cu un aer visător, pierdută în amintirile ei. Dar când se întâmpla, eu câștigam întotdeauna, pentru că eram cea mai mare și cea mai rea.

– Tu nu ești rea !

– Ba da, uneori, când sunt furioasă. Și după aceea regret.

– Când oamenii se bat, nu înseamnă întotdeauna că nu se iubesc, murmură Spence.

Așezat în fața Natașei, făcea tot posibilul să nu se gândească la naturalețea perfectă cu care aceasta o legăna pe fetița lui, la fericirea evidentă a copilului în brațele ei. „Toate astea merg prea repede și prea departe ! își spuse el cu puțină neliniște. Pentru toți cei implicați !"

Freddie nu era sigură că înțelege bine ce se vorbea, dar ea nu avea decât cinci ani. Și își aminti brusc, cu bucurie, că va împlini curând șase.

– Va fi aniversarea mea !

– Adevărat ? întrebă Natașa cu un aer foarte impresionat. Când ?

– Peste două săptămâni ! Vei veni la petrecere ?

– Voi fi încântată !

Stânjenită, îl privi pe Spence pe deasupra capului fetiței. „Nu era înțelept să se lege astfel de această copilă, își spuse ea. Mai ales când sunt puternic atrasă de bărbatul care-mi tulbură viața".

Spence îi întâlni privirea și-i zâmbi.

„Nu, nu este înțelept, își repetă Natașa. Dar este irezistibil..."

CAPITOLUL VI

– Varicelă ! Ce oribil cadou de aniversare, sufletelul meu !

Stând în picioare la ușa camerei copilei, Spence era întristat profund : peste două zile, fetița lui va împlini șase ani și, după câte spunea doctorul, petele de roșeață care nu-i apăruseră decât pe piept îi vor acoperi tot corpul. Până acum, Frederica nu fusese niciodată grav bolnavă, și privind-o cum se agită și geme în patul ei, înțelese brusc câtă nevoie avea de cineva căruia să-i împărtășească sentimentele, să-i destăinuiască temerile. Și acest cineva nu putea fi decât Natașa.

În clipa aceea, soneria telefonului îl făcu să tresară, în timp ce tocmai atunci suna cineva la intrare.

– Vera, vrei să răspunzi la telefon ?

Deschise enervat ușa și se trezi nas în nas cu Natașa, descumpănită de privirea lui furioasă.

– Îți cer scuze, cred că am venit într-un moment nepotrivit, zise ea dându-se înapoi.

– Nu, așteaptă !

Spence o prinse de braț și o trase înăuntru. Vera veni spre el, cu mâinile încrucișate pe șorțul ei.

— Doamna Nina la telefon, **senor**.

— Spune-i... Oh, la naiba ! Mă duc eu !

Știa că Verei nu-i plăcea Nina și nu-i va spune absolut nimic. În ceea ce o privea, Natașa se simțea îngrozitor de stânjenită.

— Eu plec. Am trecut numai pentru că aseară nu ai fost la cursuri și mă întrebam...

— Din cauza lui Freddie. Are varicelă, îi aduse la cunoștință Spence peste umăr, îndreptându-se spre telefon.

— Oh, biata de ea ! Nu te-mai deranjez.

Natașa trebui să lupte cu dorința de a alerga s-o aline pe fetiță. „Nu este fiica ta ! își spuse ea. Și n-ai ce căuta aici. Fii atentă !" Dar în clipa aceea, Freddie își strigă tatăl cu o asemenea voce încât Spence se întoarse spre scară cu o privire disperată.

— Mă duc eu, nu te neliniști, murmură Natașa.

— Mulțumesc.

Luă receptorul ca și cum ar fi avut intenția să-și strângă sora de gât cu firul lui și Natașa urcă repede la etaj. O găsi pe Freddie ridicată în patul ei, plângând.

— Nu mă simt bine deloc !

— Știu, scumpa mea. Haide, suflă-ți nasul.

Freddie se supuse, apoi căzu la pieptul Natașei, suspinând adânc.

— Am varicelă ! Și acum, nu-mi mai pot sărbători aniversarea...

— Ba da, curând, îndată ce te vei simți mai bine !

— Așa spune și tata. Dar nu va mai fi la fel !

După care, un nou val de lacrimi se rostogoliră pe obrajii fetiței.

– Să știi că uneori este chiar mai bine. Vrei să te legăn ?

– Sunt prea mare pentru asta, zise fetița hohotind.

– Ei bine, eu nu sunt !

Natașa o înfășură pe Freddie într-o pătură, o luă în brațe și se duse să se instaleze cu ea într-un balansoar. În trecere, luă dintr-un coș plin cu animale de pluș un iepure deosebit de uzat, evident preferatul ei, și i-l puse în brațe.

– Când eram mică și eram bolnavă, mama mă legăna întotdeauna într-un fotoliu vechi de lângă fereastră. Îmi cânta ceva și mă simțeam întotdeauna mai bine după aceea.

– Mama nu m-a legănat. Ea nu mă iubea.

Instinctiv, Natașa își strânse brațele în jurul fetiței.

– Nu este adevărat. Sunt sigură că te iubea !

– Nu, zise Freddie cu o voce limpede, aproape rece. Ea voia ca tata să mă ducă departe de casă.

Impresionată, Natașa își puse obrazul pe micul cap blond.

– Știi, oamenii spun uneori lucruri pe care nu le cred cu adevărat. Tatăl tău nu te-a dus niciodată departe de casă.

– Nu, recunoscu Freddie.

– Vezi ? Haide, acum am să-ți cânt, iar tu vei încerca să dormi.

Tânăra femeie începu să-și legene încetișor prețioasa povară, fredonându-i un vechi cântec ucrainean pe care și-l amintea din copilărie. Nu și-a dat seama că Spence se oprise în pragul ușii ca să le privească. În lumina blândă a veiozei, erau amândouă de o frumusețe aproape dureroasă : fetița cu

părul de aur pal în brațele acestei femei cu părul negru. Asta îl tulbură tot atât de profund și deplin cum îl emoționase momentul când o îmbrățișase pe Natașa. Dar într-un mod atât de diferit, atât de plăcut și de liniștitor încât ar fi putut rămâne acolo toată noaptea să le privească.

Natașa îl zări până la urmă. Părea atât de istovit încât nu-și putu reține un zâmbet.

— Acum doarme. Totul merge bine.

Spence cercetă îngrijorat fața îmbujorată a fetiței.

— Se pare că va fi și mai rău, înainte de a se ameliora.

— Da, așa se întâmplă întotdeauna în cazul varicelei. Noi am avut-o cu toții când am fost copii și, în mod ciudat, am supraviețuit toți...

— Presupun că sunt ridicol, nu-i așa ? suspină Spence.

— Nu, ești fermecător. Haide, ajută-mă s-o ducem în pat.

O așezară pe fetiță în patul ei, o înveliră împreună, apoi ieșiră în vârful picioarelor.

— Îți mulțumesc, Natașa. Din adâncul inimii.

— Aș ! Asta nu-i nimic. Acum, trebuie să plec. Părinții copiilor bolnavi au mare nevoie de odihnă.

— Aș putea totuși să-ți ofer ceva de băut ! Un ceai ?

— Nu, într-adevăr, eu...

Înainte ca Natașa să se poată îndepărta, Spence o trase spre el și o îmbrățișă cu pasiune.

— Mă gândesc tot timpul la tine, Natașa. Simt nevoia să te văd, să te ating. Este ca o sete care nu se potolește. Și știu că simți și tu același lucru !

Ea ar fi vrut să nege, dar mângâierea mâinilor lui Spence, a buzelor lui, o făcea să tremure de dorință.

O perioadă lungă de timp, îi fusese ușor să pretindă că nu avea nevoie să fie dorită, iubită. Dar astăzi, nu mai era posibil. În vreme ce se abandona sărutului lui, ar fi vrut să șteargă trecutul și viața ei să reînceapă exact din clipa aceea, cu el.

Erau prinși din nou în vâltoarea pasiunii care se dezlănțuia îndată ce se aflau unul lângă celălalt. Era aproape prea violentă, prea arzătoare, prea reală pentru a fi suportabilă. Și prea formidabilă pentru a i se putea împotrivi.

— Așteaptă... gemu Natașa.

Își recunoscu pentru prima dată propria slăbiciune și își sprijini capul, ametită, de umărul lui.

— Toate astea merg prea repede, Spence.

— Nu, spuse el vârându-și degetele în părul negru și buclat al tinerei femei. Mie mi se pare că durează de ani de zile !

— Spence ! Dacă trebuie să se întâmple ceva între noi, viața ta nu se va schimba, dar a mea va fi răvășită. Și vreau să fiu sigură că asta nu mi se va întâmpla.

— Haide ! Doar ești atât de inteligentă. Sentimentele pe care le încerc pentru tine mi-au transformat deja viața, Natașa !

Mărturisirea aceasta o sperie, deoarece dorea să-l creadă.

— Sentimentele se schimbă, Spence.

— Da, este adevărat. Dar nu toate. Și dacă ți-aș spune că sunt pe cale să mă îndrăgostesc cu adevărat de tine ?

— Nu te-aș crede !

Ea se îndepărtă de el, cu buzele tremurând, și alergă spre scară. Spence înțelese că poate era preferabil să aștepte ca ea să fie pregătită pentru a-l crede și pentru a-i vorbi de dragoste. De aceea, nu încercă s-o oprească și o ajunse în hol, când își lua paltonul lăsat pe un scaun.

— Natașa, și dacă ți-aș spune că înainte de a te întâlni, nu știam cât sunt de singur ?

Ea își plecă privirea, mult mai emoționată de această mică frază decât toate cuvintele de dragoste pe care Spence ar fi putut încerca să i le spună.

— Voi reflecta la asta, murmură ea.

El o atinse din nou, doar o ușoară mângâiere pe păr.

— Reflectezi întotdeauna la toate ?

— Da ! răspunse ea cu un aer foarte serios.

— Dat fiind că varicela lui Freddie mă va ține ocupat în întregime o săptămână sau două, vei avea timp să meditezi ! Vei reveni să mă vezi ?

— S-o văd pe Freddie, da.

Natașa își îmbrăcă paltonul cu un aer îmbufnat, apoi se îmblânzi puțin.

— Și ca să te văd, îi aruncă ea din pragul ușii.

*

* *

Ceea ce a și făcut. Dar vizita aceasta, care trebuia să fie mai rapidă, se transformă într-o seară lungă la căpătâiul unui copil la apogeul bolii și lângă un tată neliniștit, aflat la capătul puterilor. În ciuda privirilor mereu bănuitoare ale Verei, pentru Natașa a fost o adevărată plăcere. Și a devenit o obișnuință în următoarele zece zile, să dea o fugă

până la ei în timpul prânzului sau după închiderea magazinului ; în felul acesta, Spence putea să-şi ia o pauză meritată.

Nu era foarte romantic şi cu toate acestea, fără să-şi dea seama, Natasa se îndrăgosti şi mai mult de tată şi de copil. Ea îl privi cum o alină cât putea de bine pe Frederica, în lacrimi şi plină de pete roşiatice în ziua aniversării ei ; îl văzu sosind cu doi pisoi pe care se dusese să-i ia de acasă de la Jobeth şi emoţia desăvârşi ceea ce începuse dorinţa. De acum înainte, Spence făcea parte din viaţa Natasei, chiar dacă ea nu-şi dădea seama cu adevărat de asta

Când amărăciunea cumplită a varicelei se mai potoli, Freddie începu să se plictisească şi rezerva de poveşti a lui Spence se epuiză repede. Natasa preluă ştafeta.

— Încă una, doar una ! o imploră Freddie.

— Asta spui de cel puţin o oră ! Acum, vei dormi şi eu la fel.

— Doctorul a spus că luni pot să mă întorc la şcoală. Nu mai sunt gălăgioasă.

— **Contagioasă.** Şi îţi vei întâlni toţi prietenii.

— Da.

Freddie începu să se joace cu marginea păturii.

— Vei veni să mă vezi şi când nu voi mai fi bolnavă ?

— Da, poate. Şi pentru a le vedea pe Lucy şi Daisie, adăugă Natasa punând mâna pe una din pisicuţele care dormeau lângă fetiţă.

— Şi ca să-l vezi pe tata.

— Da, fără îndoială.

— Îl iubeşti, nu-i aşa ?

— Oh, da ! Este un profesor foarte bun.

– Și el te iubește mult.

Dar Freddie păstră pentru ea faptul că-l văzuse pe tatăl ei sărutând-o pe Natașa la picioarele patului ei, în urmă cu două zile, când ei credeau că ea dormea adânc.

– Te vei căsători cu el și vei veni să locuiești în casa noastră ?

– Este o propunere serioasă ? întrebă Natașa cu un zâmbet forțat. Este foarte drăguț că mă întrebi asta, dar tatăl tău și cu mine suntem doar prieteni. La fel cum sunt prietenă cu tine. Înțelegi ?

– Dar dacă ai veni în casa noastră, asta ne va împiedica să rămânem prietene ?

„Este la fel de șireată ca tatăl ei !" își spuse Natașa, care o întrebă cu un aer nevinovat :

– Și nu putem rămâne prietene dacă rămân să locuiesc în continuare în casa mea ?

– Presupun că da, răspunse Freddie cu un aer îmbufnat. Dar ar fi totuși mai bine dacă ai veni acasă, ca mama Jobethei ! Ea face prăjituri...

Cu un aer fals întristat, Natașa se aplecă spre fetiță.

– Așadar, vrei să vin să locuiesc ca să-ți fac prăjituri ?

Pe neașteptate, Freddie se aruncă de gâtul ei și se agăță cu disperare de ea.

– Te iubesc atât de mult ! Îți promit să fiu cuminte dacă vii.

Luată prin surprindere și profund impresionată, Natașa o strânse în brațe legănând-o ușor.

– Oh ! Și eu te iubesc, micuța mea dragă !

– Atunci, te vei căsători cu noi ?

Acum, tânăra femeie nu mai știa dacă trebuia să râdă sau să plângă.

– Ascultă. Nu știu dacă este o idee bună să mă căsătoresc. Dar îți jur că vom rămâne prietene...

Freddie era destul de isteață pentru a înțelege când cei mari căutau să-i ocolească întrebările. Ea își spuse că era preferabil să nu insiste deocamdată. Oricum, pentru ea, totul era limpede : o voia pe Natașa drept mamă ! Cu atât mai mult cu cât Natașa îl făcea să râdă pe tatăl ei.

– Promiți ? întrebă ea cu un aer serios.

– Jur ! Acum, vei face nani și îi voi cere tatălui tău să vină să-ți spună noapte bună.

Natașa sărută apăsat fiecare obraz al fetiței și plecă.

Era datoare să fie prudentă cu Freddie, acum, și cu ea însăși. Una era pentru ea să cadă în adorație în fața acestei fetițe, dar cu totul altceva pentru copilă s-o vrea drept mamă ! O fetiță de șase ani nu putea nicidecum înțelege de ce adulții nu pornesc întotdeauna în viață pe drumul care pare cel mai simplu. Și era cu totul exclus să facă să sufere un copil, oricât de puțin !

Casa era complet tăcută. Îl găsi pe Spence în salonul de muzică, întins pe canapea, dormind adânc. Natașa știa de la Vera că rămăsese în picioare două nopți întregi, când Freddie era în perioada cea mai intensă a febrei și mâncărimilor. Și se gândi brusc cât de greu fusese pentru el să crească singur acest copil, și trase concluzia că i se dedicase în cel mai înalt grad.

„M-am îndrăgostit de el, își spuse ea privindu-l dormind. Da, poate... Poate că s-ar putea... Fără să-și facă promisiuni, cu prudență, păstrând distanța..."

Natașa dorea să i se dăruiască. Niciodată încă nu dorise asta atât de clar. Cu Anthony, se întâmplase fără să știe cum, ceva necunoscut și irezistibil o târâse într-un vârtej, apoi o lăsase rănită pe viață, distrusă. Dar acum nu va mai fi așa. Cu Spence, avea poate o șansă, o foarte mică șansă de a fi fericită. Nu trebuia oare să profite de ea ?

Gânditoare, luă o pătură de mohair de culoare albastră de pe spătarul unui fotoliu și îl înveli încet. Trecuse mult timp de când nu-și luase riscuri. Poate că sosise în sfârșit momentul. Momentul... și bărbatul.

CAPITOLUL VII

Se apropia ziua de Halloween, marea sărbătoare a fantomelor și a vrăjitoarelor în Statele Unite. De o săptămână, magazinul „Bucuria copiilor" era asaltat de copii surescitați care cumpărau măști oribile, flacoane cu sânge artificial, păianjeni de plastic și alte orori ca să-i sperie pe cei mari.

Plecând de la magazin, Natașa se duse acasă ca să se schimbe. Îi promisese lui Spence că-l ajută să-i organizeze o splendidă sărbătoare de Halloween lui Freddie, care invitase mai mulți copii pentru seară ca să se consoleze pentru aniversarea ei ratată. Pentru ea însăși, Natașa alesese o deghizare care nu era deloc înspăimântătoare, aceea a unei țigănci, dar care-i stătea deosebit de bine.

Își verifică pentru ultima dată costumul în fața oglinzii, luă o sacoșă mare în care îngrămădise tot soiul de decorațiuni demne de un muzeu al groazei și porni la drum în pas vioi. De-a lungul drumului, văzu că oamenii își dăduseră osteneala să-și organizeze casele. La fiecare poartă, un dovleac scobit grosolan în formă de cap aștepta să se aprindă lumânarea plasată înăuntru, și puseseră pachețele cu bomboane pentru copiii care vor străbate

în seara asta străzile, deghizați în monștri și în diavoli.

„Anul acesta, copilul meu ar fi avut șapte ani", se gândi deodată Natașa. A fost obligată să se oprească, apăsându-și pieptul cu pumnul pentru a încerca să-și potolească durerea fulgerătoare care o străpungea. De câte ori va mai ieși oare la suprafață trecutul, în mod perfid, ca s-o chinuiască astfel în momentul în care se aștepta cel mai puțin ? Se întâmpla mai rar acum, dar întotdeauna la fel de violent.

Respiră adânc. În seara asta, trebuia să-și alunge durerea, deoarece promisese o sărbătoare unui alt copil și își va ține promisiunea.

Ajungând acasă la Spence, Natașa se liniști, și când el îi deschise ușa, îi aruncă râzând amenințarea rituală a copiilor din seara de Halloween :

— O bomboană sau viața !

Înmărmurit, el nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Părul rebel al Natașei era prins într-o eșarfă albastră ca safirul. Sub palton, purta o bluză roșie strânsă pe piept și mai multe jupoane colorate care dansau în jurul ei, și își strânsese mijlocul delicat în mai multe panglici multicolore de mătase. Brățări de aur îi sunau la încheieturile mâinilor, iar urechile și gâtul îi erau împodobite cu cercei mari și lanțuri grele de aur. Printr-o misterioasă magie feminină, ochii ei păreau mai mari și mai întunecați ca de obicei. Buzele ei pline erau de un roșu aprins și zâmbeau cu un aer ironic.

— Doamne, Dumnezeule ! reuși să articuleze Spence. Ce frumoasă ești !

— Iluzie ! spuse Natașa râzând și împingându-l

ușor ca să poată intra. Noaptea aceasta este noaptea tuturor mirajelor. Unde este Freddie ?

— La Jobeth. Prefer să fiu liniștit pentru a putea termina decorarea casei.

— Te voi ajuta...

Natașa se feri când el vru s-o sărute.

— Dar te voi ajuta numai dacă-mi promiți să fii cuminte.

Spence nu insistă. Într-adevăr, nu vedea cum ar putea înfrunta singur o bandă de douăzeci și cinci de mici monștri deghizați și dezlănțuiți.

— Jur ! promise el cu un aer serios.

— Vino ! îl invită veselă Natașa, scuturându-și sacoșa cu minunății. Ne la timp să transformăm o casă în castel bântuit de stafii. Și am adus aici ce avem nevoie ca să facem minuni.

Le-a luat ceva mai mult de două ore și tocmai priveau cu satisfacție rezultatul când zgomotul ușii deschise în goană le anunță sosirea lui Freddie și a Jobethei. Micii invitați sosiră la început câte unul, apoi într-un șuvoi neîntrerupt : pirați, monștri, supereroi și vrăjitoare, erau prezenți cu toții la întâlnire.

*
* *

— Ești un tată bun, murmură Natașa peste mai mult de trei ore la urechea lui Spence.

— Mulțumesc. De ce ?

— Pentru că n-ai dezertat nici măcar o dată ca să te duci să iei o aspirină și pentru că nu te-ai clintit când diavolul acela mic, Mickey, a răsturnat bolul cu punci pe covor.

— Îmi păstrez puterile pentru înfruntarea cu

Vera când va descoperi proporțiile dezastrului ! Dar spune-mi, cât timp crezi că pot s-o țină așa ?

— Oh ! Mult mai mult timp ca noi !

— Ești încurajatoare !

— Nu te neliniști, acum ne ducem să le organizăm jocuri. Vei fi surprins să vezi cât de repede trece timpul, când ești ocupat.

Avea dreptate. Curând, începură să vină părinții ca să-și recupereze odraslele. Dar se făcuse aproape ora zece când Spence reuși s-o pună în pat pe Freddie, surescitată și epuizată.

— A fost cea mai frumoasă aniversare a mea ! zise ea agățându-se de gâtul lui. Sunt mulțumită că am avut varicelă.

— N-aș merge până acolo, dar mă bucur că te-ai distrat bine, mutrișoară drăguță !

— Aș mai vrea...

— Nu ! Încă o bomboană și explodezi ! Haide, acum faci nani.

Prea obosită ca să insiste, Freddie se ghemui în culcușul ei și murmură, cu ochii aproape închiși :

— Spune, tăticule, te căsătorești curând cu Tash ?

Spence deschise gura ca un pește pe uscat, apoi o închise negăsind nimic de spus. Freddie căscă îndelung.

— Spune, tăticule, întrebă ea după aceea, cât timp durează până când voi avea o surioară ?

Acestea fiind zise, adormi, și Spence scoase un oftat adânc de ușurare. Când coborî, o găsi pe Natașa făcând curățenie.

— Nu, oprește-te ! Ai făcut destul seara asta.

— Când rezultatul este atât de îngrozitor, zise

ea râzând, înseamnă că petrecerea a fost un mare succes.

El îi luă mâna.

– Natașa, cum să-ți mulțumesc ?

– Trebuie să mă întorc acsă.

– Te conduc.

Pe neobservate, tensiunea reveni între ei. Spence își respectase promisiunea de a fi cuminte în timpul petrecerii. Acum, sărbătoarea se încheiase, dar nu și noaptea. Privirile lor se întâlniră.

– Ești obosită ?

– Nu.

– Vrei să ne plimbăm puțin ?

– Da, mi-ar face plăcere, răspunse Natașa zâmbind.

În aerul nopții, se simțea un vânt ușor tăios care anunța marile geruri ale iernii. Printre nori strălucea luna, plină și palidă. Peste freamătul frunzelor uscate, se auzeau râsetele și strigătele ultimelor grupuri de copii care străbăteau străzile.

La ușa Natașei, un dovleac mare rânjea alături de un coșuleț plin cu bomboane. Pe o carte de vizită înfiptă în dovleac, scria : „Nu luați decât una, altfel..." Surprins, Spence se întoarse spre Natașa.

– Și se lasă păcăliți ?

– Ei mă cunosc ! zise ea reținându-și zâmbetul.

Spence își vârî mâna în coșuleț și luă o acadea colorată.

– Aș putea primi un coniac ca să meargă cu asta ?

Tânăra femeie șovăi. Dacă-l lăsa să intre în seara asta, nu va mai putea să-l dea afară. Trecuseră două luni de când dura jocul acesta. Două luni de înfruntări, de eschivări, de înfruntări amo-

roase. Era timpul să ajungă la puțină sinceritate în relațiile lor.

— Bineînțeles, răspunse ea deschizând ușa.

Cu nervii încordați ca strunele unei viori, cu gâtul uscat de spaimă, Natașa se duse la bucătărie după băuturi. Când reveni în salon, Spence se întoarse spre ea, dar nu spuse nimic. Era și el la fel de emoționat. Mai mult decât ar fi crezut. Luă paharul de coniac pe care i-l întindea și o privi cum bea cu înghițituri mici și ochii plecați.

— Știi, spuse el brusc, prima dată când a trebuit să țin cursuri, am fost incapabil să vorbesc ; stăteam țeapăn în fața studenților, cu brațele atârnând și capul golit de orice gând. Și în seara asta...

— Nu trebuie să spui nimic, murmură ea.

Spence îi luă mâna, surprins să constate că era înghețată și tremura. O duse la buze. Curios, faptul de a afla că Natașa era la fel de nervoasă și speriată ca el nu era de natură să-l încurajeze.

— Nu vreau să te sperii, Natașa.

—. Și cu toate acestea, mi-e teamă, mărturisi ea. Oamenii consideră că reflectez prea mult. S-ar putea să fie adevărat. Dar asta se întâmplă pentru că simt lucrurile foarte intens. A fost un timp... A fost un timp când lăsam emoțiile să hotărască pentru mine. Sunt greșeli pe care le plătești toată viața.

Îi luă cu blândețe fața în mâini.

— Aceasta nu este o greșeală, Natașa.

— Nu vreau ca asta să se întâmple, Spence. Nu vreau nici promisiuni, nici cuvinte dulci. Ar fi prea ușor. Vreau să fac dragoste cu tine, dar am nevoie de respect, nu de poezie !

— Ai terminat ?

— Am nevoie să înțelegi, Spence !

– Încep să înțeleg, rosti el încet. Trebuie să-l fi iubit mult pe băiatul acela...

Natașa nu-și întoarse privirea.

– Da.

Spence resimți dureros răspunsul ei și fu surprins el însuși de această constatare.

– Nu-mi pasă absolut deloc să știu cine era sau ce s-a întâmplat exact între voi, o liniști el. Dar nu vreau să te gândești la el când ești cu mine.

– Iartă-mă. A trecut mult timp de când n-am fost cu un bărbat, încât nu doream...

– Este prea târziu ca să mă alungi, Natașa, o întrerupse Spence.

Îi luă mâinile și o trase încet spre el.

– Acum, a sosit timpul să descoperim care este partea de adevăr și de iluzie între noi.

Natașa știa că el are dreptate. Își strânse brațele în jurul gâtului lui și se abandonă sărutării lui Spence. În seara aceasta, nu mai exista nici trecut nici viitor. Numai clipa prezentă, care trebuia prinsă și savurată fără rezerve. Când el o ridică în brațe, se lăsă dusă ca un copil.

Și apoi, în camera ei n-a mai existat decât blândețea nopții și clarul de lună. Tăcerea lui Spence, când o lăsă pe picioarele ei, lângă pat, era mai elocventă decât orice cuvinte. Ea aștepta. Fără să-și ia ochii de la ea, el desfăcu una câte una panglicile de mătase legate de mijlocul ei și le lăsă să cadă pe podea. Cu vârful degetelor, îndepărtă țesătura care-i ascundea umerii și își apăsă buzele pe pielea Natașei.

Ea se înfioră, apoi suspină. Întinse mâinile și îl trase cămașa peste cap, respirând greu. Simțea cum mușchii lui tresar sub degetele ei. Putea să vadă

crescând în ochii lui cenușii, ca un văl întunecat, violența dorinței care-l făcea să tremure.

Spence se lupta din toate puterile să nu-i smulgă rochia, s-o arunce pe pat și să ia ceea ce-i oferea ea. Natașa nu l-ar fi oprit. Putea s-o citească asemenea unei mărturisiri în ochii ei negri ca noaptea. Dar îi făcuse o promisiune și era hotărât să și-o țină.

Îi deschise încet rândul de nasturi care se închideau pe spatele Natașei până la mijloc. În clipa când rochia alunecă pe podea, o trase spre el pentru un lung și delicios sărut.

Natașa se clătină. I se părea că încăperea se învârtește în jurul ei într-un vals lent și foșnetul jupoanelor colorate pe care Spence le desprindea unul după altul o făcea să tremure.

Cu ochii pe jumătate închiși, Natașa dădu la o parte bretelele furoului ei fin de mătase roșie. Materialul ușor foșni, se lipi o clipă de sânii ei și căzu încetișor la picioarele lor. Pe pielea ei goală nu mai exista acum decât sclipirea slabă a luminii aurii. În lumina lunii, era de o frumusețe sălbatică și ireală ; Spence avea impresia că vede înaintea lui, ivită din noaptea timpurilor, vreo zeiță misterioasă și necunoscută.

— Te doresc, murmură ea cu o voce răgușită, întinzând brațele spre el.

Îmbrățișați cu putere, sufocați de sărutări fierbinți, gemură împreună sub valurile de plăcere și de suferință care-i străbăteau. „Inevitabil". A fost singurul cuvânt care a reușit să se strecoare până la conștiința Natașei, prin haosul din mintea ei. O pasiune de o asemenea forță, o dorință de o asemenea violență nu puteau fi decât inevitabile.

Spence uitase de răbdare. De prea mult timp îi era foame de ea. O voia cu totul. Tot ce era, tot ce poseda. Și înainte chiar ca el să poată cere ceva, ea i se dăruia. Gustul ei era un amestec îmbătător de miere caldă și de coniac, pielea ei era răcoroasă ca o petală de floare atinsă de roua nopții, mirosul ei era tot atât de tulburător ca dorința lui. Corpul ei, arcuit sub al lui, era o splendoare.

Viguroasă, imperioasă, Natașa se rostogoli deasupra lui pentru a-l mângâia mai bine. Spence își simți respirația schimbându-se în foc în pieptul lui. Nu mai era decât un amalgam de emoții, senzații, conștiința îl părăsea. Pe jumătate înnebunit, se răsturnă peste ea și se rostogoliră jos din pat, într-o dezordine de cearșafuri albe. Se ridică încet deasupra tinerei femei. Prin perdeaua neagră și mătăsoasă a părului, el îi ghici strălucirea sălbatică din privire. Mâinile lor se întâlniră, degetele lor se împletiră cu putere, ca și cum înșeși sufletele lor voiau să se îmbrățișeze.

Într-un moment de panică, Natașa își scutură capul. În clipa următoare, Spence era în ea, și trupurile lor, ca prin farmec, făcură unul singur. Niciodată încă, își dădu el seama ca prin ceață, și niciodată de acum înainte, nu va putea găsi o ființă care să se potrivească atât de perfect, atât de armonios cu el. Ce voia el, voia și ea. Ce dorea el, ea ghicea. Pentru prima oară în viața lui, Spence înțelese ce însemna să facă dragoste cu mintea, cu inima și cu sufletul, cât și cu trupul.

* * *

— Încă o dată, draga mea !.

Era tot ce Spence reuşi să spună trăgând-o pe Natasa lângă el.

— Spence !

— Încă o dată !

Gura lui acoperi gura Natasei, smulgând-o din atipeala ei. Acum, când ştia ce putea să fie între ei, o dorea şi mai mult. Dar prima nebunie se potolise. De data aceasta, putea aprecia mai bine curbele delicate, rotunjimile catifelate, suspinele languroase pe care le provocau tinerei femei mângâierile lui. Era ca şi cum făcea dragoste cu vreo zeitate primitivă. După violenţa primei îmbrăţişări, îşi potolea setea pe îndelete, fără să se grăbească, savurând senzualitatea aproape animalică a Natasei.

Ea i se abandonă. Cum putuse oare să creadă că ştia ce înseamnă să fie iubită şi să iubească un bărbat ? Plăcerile pe care le descoperea cu Spence, nu le cunoscuse niciodată înainte, ştia bine. Îşi lăsă mâinile să rătăcească pe corpul lui, concentrându-se să simtă mai bine senzaţiile pe care le provocau pe pielea ei mângâierile gurii lui, muşcătura dinţilor lui, jocul degetelor lui abile.

Da, plăcerile acestea erau noi pentru ea. Foarte noi. Şi aveau gustul libertăţii... Îşi uita toate temerile.

*

* *

— Credeam că ştiu cum va fi să fac dragoste cu tine, murmură Spence mult timp după aceea.

Capul cu bucle negre se odihnea pe umărul lui, iar el mângâia încet brațul Natașei, cu vârful degetelor.

– Dar eram foarte departe de a ști, Natașa...

În întuneric, ea zâmbi.

– Credeam că niciodată nu voi fi așa, lângă tine. Mă înșelam mult, Spence.

– Slavă Domnului ! Eu...

Ea îi puse repede un deget pe buze.

– Sst ! Taci ! Se spun cu ușurință prostii, sub clar de lună. Și eu aș risca să te cred, adăugă ea cu glas scăzut.

Spence își mușcă buzele. În viața lui, greșise deja o dată, vrând totul repede, prea repede. Cu Natașa, era hotărât să nu facă nici o greșeală.

– Pot cel puțin să-ți spun că sunt fericit ?

– Da, poți, răspunse ea râzând încet.

– Și tu ?

– Da. Sunt fericită. Mai mult decât puteam să-mi închipui. Ceea ce mă faci să simt... este ca o vrajă !

– Este o noapte fermecată, Natașa.

– Îmi era teamă. De tine, de dragoste, de mine însămi. A trecut atât de mult timp de când...

– Pentru mine, de asemenea, a trecut mult timp.

Conștient de un gest de neîncredere, Spence se aplecă deasupra ei și îi prinse bărbia cu mâna ca s-o oblige să-l asculte.

– După moartea Angelei, nu m-am mai apropiat de vreo femeie.

– Așadar, o iubeai atât de mult ? Iartă-mă, nu trebuia să-ți pun o asemenea întrebare.

– Ba da, poți s-o faci. Am iubit-o, într-adevăr, sau mai curând am iubit imaginea pe care mi-o fă-

cusem despre ea. Dar această imagine murise cu mult înaintea ei.

– Te rog să mă ierți. În noaptea asta, nu trebuie să ne gândim la trecut.

– Poate că nu. Dar există lucruri pe care simt nevoia să ți le spun și lucruri despre care va trebui să vorbim, mai devreme sau mai târziu. O știi foarte bine, Natașa.

– Trecutul este oare atât de important ?

În vocea ei era o urmă de disperare care-l miră pe Spence și el ar fi vrut să înțeleagă motivul.

– Cred că da.

Natașa îi prinse mâinile într-un gest de implorare mută.

– Să trăim clipa prezentă, Spence. Acum nu vreau să fiu decât prietena ta, amanta ta.

Cuvintele ei erau foarte aproape de o declarație de drgoste, și Spence înțelese. O strânse tandru pe Natașa la piept, ca pentru a alunga neliniștea care amenința să se strecoare între ei.

– Mi-ar fi plăcut să-mi petrec toată noaptea cu tine, mărturisi ea suspinând. Dar nu poți rămâne.

– Știu. Freddie mi-ar pune întrebări incomode dacă nu m-ar vedea la micul dejun.

– Are mult noroc, fetița asta !

– Detest ideea de a te părăsi astfel.

Natașa râse încet.

– Accept cu plăcere, deoarece rivala mea nu are decât șase ani.

– Ne vedem mâine, promise Spence după ce schimbară un lung sărut.

– Da.

Într-o mișcare impulsivă, își trecu brațele pe

după gâtul lui și îl trase din nou spre ea.

– Încă o dată, șopti ea. Doar o dată...

*
* *

Natașa lucra în micul ei birou din spatele magazinului. Peste mai puțin de două luni, va fi Crăciunul și trebuia să pregătească totul. Se așeză mai bine în scaunul ei și se scufundă cu hotărâre în registrele de conturi și de comenzi.

După cinci minute, sună telefonul.

– Magazinul „Bucuria copiilor", bună ziua !

– Bună ziua, femeie de afaceri !

– Mamă !

– Ești ocupată, sau îi poți ceda cinci minute mamei tale ?

– Bineînțeles că pot.

– Te întrebam, pentru că au trecut două săptămâni de când nu mi-ai telefonat...

Era adevărat. De cincisprezece zile, în centrul vieții ei se afla un bărbat. Dar era dificil să-i mărturisești asta mamei.

– Iartă-mă, mamă. Ce mai faci ? Și tata ? Și ceilalți ?

– Tata, eu și toată lumea suntem bine. Mihail nu se mai vede cu fata aceea italiancă...

Urmă un șir întreg de mulțumiri adresate lui Dumnezeu în ucraineană, ceea ce o făcu să râdă pe Natașa.

– Dar Alex al meu se întâlnește cu toate fetele. Și Rachel nu se mai gândește decât la studiile ei. Muncește prea mult ! Și Natașa mea ?

– Natașa este bine. Mănânc destul și dorm atât cât trebuie. Iar magazinul merge bine.

– Bun. Vom vorbi despre toate astea când vei veni să ne vezi de Ziua Recunoștinței.

Natașa tresări. Cum putuse oare uita ? Mai era până atunci ceva mai mult de o săptămână, și nu lipsise niciodată din familie la această sărbătoare.

– Bineînțeles. Voi veni miercuri seara, destul de târziu.

– Vei veni cu un prieten ?

Mama îi punea întotdeauna această întrebare. Dar de data asta, Natașa întârzie cu răspunsul, șovăind. Apoi scutură din cap. Nu ! De ce ar dori Spence să vină la familia ei, în Brooklyn ?

– Natașa ?

Cu un instinct infailibil, mama ei îi simțise ezitarea și aceasta nu era o chestiune peste care să treacă.

– Ai un prieten, Natașa ? întrebă ea imediat.

– Bineînțeles, am o mulțime de prieteni !

– Nu face pe șireata cu mama ta ! Cine este ?

– Nimeni.

Urmă un torent nesfârșit de întrebări, jumătate în engleză și jumătate în ucraineană, până când Natașa sfârși prin a ceda.

– Bine, bine ! Este un profesor de la universitate. Un văduv. Are o fetiță. Îmi spuneam numai că ar avea poate nevoie de companie de Ziua Recunoștinței, asta-i tot.

– Ah !

– Este un prieten, mamă, nimic mai mult. Și îmi place mult fetița. Dar nu știu dacă...

– Fetița poate dormi cu Rachel și cu tine.

– Da, dar...

– Şi profesorul poate dormi în camera lui Alex. Alex se va culca pe canapea.

– Dar, mamă, poate că are alte planuri.

– Întreabă-l !

– Dacă voi avea ocazia, da, eu...

– Tu întreabă-l ! Şi acum, întoarce-te la treaba ta.

– Da, mamă. Te sărut.

Natașa închise telefonul cu un suspin adânc. Îşi imagina fără greutate privirea maliţioasă a mamei. Dar dacă Spence accepta, ce va crede despre familia ei ? Şi ei despre el ? Nu ! Refuza să se gândească la asta în momentul acesta ! Avea altceva de făcut.

Douăzeci de minute mai târziu, telefonul sună din nou.

– Natașa ?

– Spence ? Nu eşti la universitate ? Ce s-a întâmplat ?

– M-am întors acasă între două cursuri, am o oră liberă şi trebuie să vii imediat.

– Acasă la tine ? Acum ?

– Da. Nu-i nimic grav, numai că trebuie să-ţi arăt ceva. Vino repede !

Simţea în vocea lui un amestec de grabă şi exaltare care nu avea nimic de-a face cu o nenorocire. Lăsă magazinul în grija Anniei şi îşi abandonă treaba ca să alerge acasă la Spence. Şi în timp ce urca treptele locuinţei lui, se întrebă dacă nu era totuşi bolnav. El îi deschise uşa în clipa când se pregătea să apese butonul soneriei, o ridică în braţe şi îşi lipi gura de gura ei. Instinctiv, Natașa puse o mână pe fruntea lui ca să vadă dacă nu avea febră.

Nu avea. Cel puțin, nimic care să necesite intervenția unui doctor. Își adânci privirea în ochii lui și-l întrebă :

— Dacă m-ai făcut să vin pentru... te pălmuiesc !

— Nu ! răspunse Spence râzând. Dar ce idee bună ! Aș putea face dragoste cu tine ore întregi, zile, luni !

Cu o figură severă, tânăra femeie făcu un pas înapoi.

— Atunci, ce s-a întâmplat ? Ai câștigat la loterie ?

— Mai mult decât atât ! Urmează-mă !

O conduse în salonul de muzică, o instală într-un fotoliu și se îndreptă spre pian.

— Nu spune nimic, Natașa. Doar ascultă.

Și începu să cânte.

Tânăra femeie realiză foarte repede că nu auzise niciodată muzica aceasta, că era absolut nouă. O străbătu un fior și își strânse mâinile pe genunchi. O dată cu muzica, pasiunea pură umplu atmosfera și inima Natașei începu să bată mai tare. Nu putea decât să-l privească pe Spence, să admire grația cu care mâinile lui alergau pe clapele de fildeș, să capteze intensitatea privirii lui.

Ceea ce asculta era de o frumusețe sfâșietoare. Fiecare notă îi mergea drept la inimă, drept în suflet. Natașa n-ar fi putut rosti nici un cuvânt, abia putea să respire. Apoi, muzica dobândi o rezonanță mai gravă și neliniștitoare, și ea se lăsă copleșită de vâltoarea acesteia, fără să simtă lacrimile care începuseră să i se rostogolească pe obraji.

Când el se opri, rămase nemișcată, paralizată.

– Nu este nevoie să te întreb ce părere ai, spuse Spence cu blândețe, deoarece văd.

Natașa clătină simplu din cap.

– Când ?

– Zilele acestea.

Spence se ridică, îi prinse mâinile și o ridică în picioare în fața lui.

– A revenit, Natașa. La început, a fost îngrozitor. Puteam auzi muzica în capul meu, ca altădată. Ca și cum eram în legătură cu paradisul. Nu pot explica.

– Nu-i nevoie, am ascultat...

„Înțelege !" își spuse Spence. Și, ciudat, nu se îndoise de asta niciodată.

– Îmi era teamă că totul se va risipi când voi încerca să mă așez la pian, dar nu s-a întâmplat așa. Notele curgeau ca un izvor. Dumnezeule mare ! Este ca și cum ți-ai regăsi subit folosința mâinilor sau a ochilor.

– Muzica nu te-a părăsit niciodată. Ea era acolo.

– Nu ! Tu ești aceea care mi-ai redat-o. Ți-am mai spus că mi-ai schimbat viața. Nu știam în ce măsură. Este pentru tine, Natașa.

Ea îl îmbrățișă, apăsându-și buzele peste ale lui.

– Nu. Este pentru tine, șopti ea. Și acesta nu este decât începutul.

– Da, nu este decât începutul.

Spence o privi când ea vru să se îndepărteze.

– Și dacă ai înțeles asta, Natașa, dacă ai ascultat, atunci știi ce simt pentru tine.

– Nu spune nimic acum, Spence. Muzica te-a tulburat și iei drept pasiune ceea ce...

– Nu vrei să mă auzi spunând că te iubesc ?

– Nu, într-adevăr. Te rog, n-o spune.

– Mă pui într-o situație imposibilă !

– Te rog să mă ierți. Vreau să fii fericit. Atâta timp cât lucrurile pot rămâne cum sunt...

– Și cât timp crezi că pot rămâne „cum sunt" ?

– Nu știu. Dar nu-ți pot întoarce cuvintele pe care vrei să mi le oferi. Chiar dacă le simt, nu le pot rosti. Aș vrea să pot.

– Sunt așadar în competiție cu altcineva din amintirea ta ?

– Nu !

Cu un gest impulsiv, Natașa luă mâinile lui Spence și le duse la buze.

– Nu, Spence. Ceea ce am simțit pe vremuri nu era decât o iluzie, o poveste născocită pentru o fată. Astăzi, este ceva foarte real. Numai că nu sunt destul de puternică pentru a înfrunta această realitate.

„Sau prea puternică pentru a-i ceda", se gândi Spence. Și asta îl făcu să sufere. Pentru că voia atât de mult să fie a lui, nerăbdarea nu făcea desigur decât să-l întărâte și mai mult, o simțea.

– În cazul acesta, nu-ți voi spune că te iubesc...

O sărută pe frunte.

– Nici că am nevoie de tine în viața mea...

Îi atinse ușor gura cu buzele.

– Cel puțin, nu imediat. Dar va veni o zi, Natașa, când ți-o voi spune. Când vei accepta să mă asculți. Și atunci, îmi vei răspunde.

– S-ar spune că este o amenințare, Spence.

– Nu. Este una dintre acele promisiuni pe care refuzi să le asculți.

Și o sărută pe ambii obraji cu o aparentă relaxare care o surprinse.

– Trebuie să mă întorc la lucru ! zise el brusc.

– Și eu la fel !

Natașa își luă poșeta și mănușile, dar nu se mișcă.

— Spence... Sunt profund emoționată că ai vrut să împărtășești cu mine muzica ta. Pentru mine, asta înseamnă mult. Știu ce înseamnă să-ți pierzi o parte din suflet. Sunt foarte mândră, de tine și pentru tine.

— Întoarce-te. Să cinăm împreună, diseară. Încă n-am sărbătorit evenimentul !

— Cu plăcere ! răspunse Natașa zâmbind.

„Poate că într-adevăr mă iubește" se gândea ea întorcându-se la magazin. Dacă accepta să-l creadă, va avea nevoie de puțin timp pentru a se obișnui cu ideea, ca s-o lase să capete putere. Dar dacă accepta să-l creadă, atunci va trebui să-i spună totul. Și asta era ceea ce, mai mult decât propriile ei temeri, o mai reținea încă...

CAPITOLUL VIII

Natașa se întoarse suspinând încet și își puse brațul gol pe pieptul lui Spence. Privea umbrele care dansau pe pereții dormitorului ei. Afară, începuse să bată vântul. Era o noapte rece și furtunoasă, care promitea o dimineață înghețată.

Dar era la adăpost în brațele lui Spence, un adăpost minunat. Între ei domnea o tăcere tihnită și destinsă. El îi luă mâna.

— Te vei întoarce la New York, Spence ?

— De ce ?

— Ai început din nou să compui muzică...

— Pot foarte bine s-o fac aici ; am motive excelente să rămân.

— Freddie.

— Freddie și tu.

Dintr-o dată nervoasă, Natașa se agită între cearșafuri.

— New York-ul pe care l-ai frecventat tu este foarte diferit de al meu. Locuiai în cartierele selecte.

— Presupun că așa stau lucrurile. Dorești să te întorci în al tău ?

— Ca să trăiesc acolo, nu. Dar în vizită, da. Mama mi-a telefonat astăzi să-mi reamintească de Ziua Recunoștinței. În fiecare an, se organizează o

masă mare în familie ; se mănâncă prea mult, se bea prea mult... Şi tu, ce faci în ziua aceea ? Te duci la familia ta ?

— N-o am decât pe Freddie. Şi pe Nina, dar ea preferă să iasă în oraş, în marile restaurante.

— Şi părinţii tăi ? Nu te-am întrebat niciodată dacă mai trăiesc.

— Sunt la Cannes. Nu vin niciodată la New York, iarna.

Spence realiză deodată că nici măcar nu ştia sigur dacă erau la Cannes sau la Monte Carlo. Hotărât lucru, legăturile de familie erau în cazul lor foarte slabe. O situaţie care satisfăcea pe toată lumea, de altfel.

— Dar după ce te-ai căsătorit şi după naşterea lui Freddie, ce făceai în timpul sărbătorilor ?

— Asta n-a schimbat nimic.

Nu-şi putuse ascunde tristeţea din voce. De mult voia să-i vorbească Natașei despre căsătoria lui, despre Angela. Până acum, amânase mereu. Şi nu făcuse bine. Cum putea spera să-şi reclădească viaţa, cât timp nu scăpase de rămăşiţele emoţionale din trecutul lui ?

— Nu ţi-am explicat niciodată, în legătură cu Angela... rosti el cu o voce şovăitoare.

— Nu-i nevoie, Spence.

— Ba da. Pentru mine este. Vrei să mă asculţi ?

— Dacă este important pentru tine, da.

Spence privi câteva secunde în gol, ca să-şi adune gândurile, apoi începu :

— Aveam douăzeci şi cinci de ani când am întâlnit-o. Şi ca să fiu cinstit, în afară de muzică, restul nu conta prea mult pentru mine. Mi-am petrecut viaţa călătorind, aveam întotdeauna tot ce voiam

și nu-mi amintesc pe cineva să-mi fi spus vreodată nu. Eram un tânăr bogat și ambițios, care considera că i se datora totul. Nenorocirea era că ne asemănam teribil ; eram la fel de egoiști, răsfățați și ambițioși.

– Ești prea aspru cu tine însuți, Spence.

– Nu m-ai cunoscut pe vremea aceea, Slavă Domnului !

– Nu este suficient ca oamenii să se nască bogați pentru a considera asta drept un handicap.

Ridicându-și privirea, Spence observă chipul serios și încordat al Natașei.

– Ai dreptate, murmură el. Oricum, în mai puțin de un an după căsătorie, nu mai aveam nimic să ne spunem. Locuiam împreună, dar viețile noastre erau separate : fiecare pentru sine. Și apoi, într-o zi, Angela s-a întors acasă nebună de furie. O revăd aruncându-și la podea etola de vizon, turnându-și un whisky și bându-l dintr-o singură înghițitură. După care a aruncat cu furie paharul în perete. Și m-a anunțat că este însărcinată.

– Ce ai simțit ?

– Eram enervat, stupefiat. Nu luasem deloc în calcul această posibilitate. Eram prea lipsiți de maturitate pentru a dori un copil ! Dar Angela avea propria ei idee în privința asta. Voia să meargă în Europa, într-o clinică de lux, ca să avorteze.

Natașa simți că i se strânge inima.

– Era ceea ce voiai și tu ? întrebă ea cu o voce inexpresivă.

Cât de mult ar fi vrut Spence să spună nu ! Îi venea foarte greu să mărturisească adevărul, chiar după toți acești ani.

– La început, nu știam, șopti el. Nu ne iubeam, astfel că părea logic. Și apoi, cred că din orgoliu, asta m-a înfuriat. Nu eșuasem niciodată. De aceea, nu puteam suporta ca mariajul meu să fie un eșec. M-am gândit că un copil ar aranja poate lucrurile...

Natașa rămase o clipă tăcută. Cuvintele lui Spence o priveau prea îndeaproape și ea își retrăia propria poveste.

– Oamenii cred adesea că un copil poate lipi la loc cioburile unei iubiri distruse, zise ea cu o voce îndepărtată.

– Dar nu e posibil. Când s-a născut Freddie, întâmpinam deja dificultăți cu muzica mea. Nu mai puteam compune. Angela a născut și i-a dat-o Verei pe Freddie, ca și cum era vorba de nașterea unui pisoi. Nici eu nu m-am purtat mai bine. Timp de un an, abia am văzut copilașul. N-am scăldat-o niciodată, n-am mângâiat-o și nici n-am sărutat-o. Nu mă gândeam decât la cariera mea...

Spence își trecu obosit mâna peste față și se ridică pentru a-și lua de băut. Apoi reveni lângă Natașa și continuă :

– Când Freddie se apropia de doi ani, mi-am luat răgazul de a reflecta și de a face bilanțul vieții mele. Asta mi-a produs greață. Aveam un copil. Nu aveam soție, nici căsătorie, nici muzică, dar aveam un copil. Am hotărât că am obligații, o responsabilitate. În consecință, am privit cu adevărat această frumoasă fetiță și m-am îndrăgostit de ea. Prima dată când am luat-o în brațe, a început să urle pentru ca Vera să vină s-o salveze.

La evocarea acestei amintiri, Spence începu să râdă.

– Au trecut luni de zile până când să se simtă bine lângă mine, reluă el. În clipa aceea, am cerut divorțul. Angela a acceptat imediat. Când i-am spus că voiam să păstrez fetița, mi-a urat noroc și a plecat fără să privească înapoi. N-a revenit niciodată s-o vadă. Și apoi, într-o zi, am aflat că murise : un accident de navigație pe Mediterana. Câteodată, mi-e teamă că Freddie își va aminti cum era mama ei. Și îmi este și mai teamă, adăugă Spence cu o voce scăzută, că își va aminti cum eram eu...

Natașa se aplecă spre el și-i luă fața în mâini.

– Copiii iartă, Spence. Este ușor să ierți când știi că ești iubit. Este mult mai dificil pentru tine să te ierți, dar trebuie să reușești s-o faci.

– Cred că încep puțin, murmură el.

Ea îi luă paharul din mâini și-l îmbrățișă cu dragoste.

– Lasă-mă să te iubesc, îi spuse ea simplu.

Acum, când primele focuri ale pasiunii se domoliseră, raporturile lor amoroase erau diferite : mai liniștite, mai armonioase, mai bogate. Gurile lor se căutau ca într-un vis în timp ce îngenuncheau pe pat. Un suspin, un murmur, un geamăt scăzut. Acum, Natașa cunoștea corpul lui Spence la fel de bine ca pe al ei. Fiecare mușchi, fiecare ascunziș, fiecare punct vulnerabil. Când el își reținu brusc respirația, fremătând, ea râse încetișor.

Arcuită deasupra lui, se mișca încet, în mod deliberat. Ochii ei rămâneau ațintiți în ai lui, întunecați, strălucitori, iar părul îi cădea într-un torent de mătase neagră pe umerii goi. Când mâinile lui Spence se așezară pe ea, Natașa își răsturnă capul pe spate.

Cu un mârâit aproape animalic, o răsturnă pe pat și gura lui alergă pe gâtul ei, pe sânii ei tari, pe pântecul neted și cald. Mâinile tinerei femei se încleștară în părul lui, în timp ce trupul ei se arcuia sub mângâieri.

Gâfâind, străbătută de fiori, se cramponă de el, bâiguind cuvinte nedeslușite, înlănțuindu-l cu toată puterea brațelor ei. Lăsându-i dâre de gheață și de foc pe piele, Spence urcă încet spre gura ei. Îi simțea respirația fierbinte și sacadată lângă obraz, apoi lângă buzele ei care-i repetau neîncetat numele, ca o rugă. Spence, Spence, Spence...

*

* *

Natașa fu trezită de mirosul cafelei și de mici sărutări pe gât. Spence era deja îmbrăcat.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea. Este încă devreme !

— Este aproape ora nouă.

— Cum ?

Sări ca un arc, cu părul răvășit, cu ochii somnoroși și împinse cearșafurile.

— Doamne, Dumnezeule ! Eu nu dorm niciodată atât de târziu !

După zece minute, Natașa era în bucătărie, îmbrăcată într-o rochie de lână roșie și pregătea febril micul dejun. Afară, o ploaie fină de noiembrie cădea dintr-un cer de plumb. În timp ce pregătea cafeaua și ouăle ochiuri, Spence privea pe fereastră ascultând zgomotele casnice care ajungeau atenuat de la vecini.

– Mă voi obișnui ușor cu asta, zise el în cele din urmă.

– Cu ce ?

– Să mă trezesc lângă tine și să iau micul dejun alături de tine, citind ziarul...

Natașa se încordă imperceptibil.

– Nu trebuia să spun asta, nu-i așa ? Tot nu vrei să mă auzi spunându-ți că te iubesc. Dar așa stau lucrurile, Natașa !

– Ne cunoaștem de prea puțin timp, Spence, îi reaminti ea așezându-se în fața lui.

– În ceea ce mă privește, de destul timp.

Ceea ce simțea în vocea lui era mai mult suferință decât mânie. Și ea nu voia pentru nimic în lume să-l facă să sufere.

– Există lucruri pe care nu le știi despre mine. Lucruri pe care nu sunt încă pregătit să ți le spun...

– Asta nu contează !

– Ba da !

Natașa respiră adânc și reluă cu o voce încordată :

– Există ceva între noi. Ar fi ridicol să neg. Dar dragostea... Este un cuvânt mare, Spence. Dacă începem să-l folosim, lucrurile se vor schimba.

– Da. Și ce-i cu asta ?

– Nu pot accepta. Te-am prevenit de la început că nu vor exista nici promisiuni, nici jurăminte între noi. Nu vreau să-mi pun din nou viața în discuție...

– Pentru că am un copil ?

– Da și nu. Aș iubi-o pe Freddie chiar dacă te-aș detesta. Dar dacă relațiile noastre se schimbă, asta o va privi și pe ea. Și... nu sunt pregătită să-mi asum responsabilitatea unui copil.

Natașa avu impresia că ultimele ei cuvinte striveau pieptul lui Spence.

— Îmi pare rău, Spence. Și voi înțelege dacă nu vrei să mă mai vezi.

Sfâșiat între furie și neputința de a înțelege, el se ridică și se duse la fereastră. Natașa îi ascundea ceva esențial, fundamental, era sigur. Dar de ce oare ? După tot ce împărtășiseră, ea nu-i acorda încă încredere ! Nu destulă, în orice caz.

— Știi bine că nu mă pot lipsi să te văd și nici nu pot să încetez să te iubesc !

„Ai putea înceta să fii îndrăgostit" se gândi Natașa, dar îi era teamă să i-o spună. Era egoistă, îngrozitor de egoistă, dar avea nevoie ca el să continue s-o iubească.

— Spence, acum trei luni nici măcar nu te cunoșteam.

— Așadar, grăbesc lucrurile, nu-i așa ?

Fără să răspundă, ea îi întoarse spatele și începu să se joace cu farfuria.

În acest timp, el o studie în tăcere : spatele ei neînduplecat, felul în care degetele ei tremurau nervos de la ceașcă la furculiță, înclinarea capului. „Nu grăbesc absolut nimic, și o știm bine amândoi !" își spuse Spence. Îi era teamă, pur și simplu.

Se sprijini de fereastră și începu să reflecteze la această problemă : un imbecil oarecare îi frânsese pe vremuri inima și ei îi era teamă ca asta să nu se repete. Bun. Nu era greu de înțeles și Spence putea ocoli acest obstacol. Cu puțin timp și cu răbdare. Freddie îi acordase favoarea de a-l aștepta; Dumnezeu s-o binecuvânteze ! Va ști și el s-o aștepte pe Natașa.

— Dorești să mergi la un spectacol ?

Natașa fu luată complet pe nepregătite.

– Cum ? întrebă ea cu ochii mari.

– Am spus : ți-ar plăcea să mergi la un spectacol ? La cinema, de exemplu. I-am promis lui Freddie s-o duc la cinema.

– Eu... Hm... Da. Aș fi încântată să merg, dar... nu ești supărat pe mine ?

– Ba da, sunt.

Spence se întoarse liniștit la masă și se așeză în fața ei.

– Mă gândeam că dacă ai veni, reluă el atacând ouăle ochiuri, ai putea cumpăra floricele.

– De acord, zise Natașa cu un zâmbet nesigur.

– O pungă uriașă.

– Ah ! Încep să înțeleg strategia : mă faci să-mi cheltuiesc toți banii...

– Și când vei fi ruinată, vei fi obligată să te căsătorești cu mine ! Fie că-ți place sau nu. Excelente, ouăle acestea ! îi aruncă el cu un aer degajat. Ar trebui să le mănânci pe ale tale înainte de a se răci.

După o clipă de nesiguranță, Natașa își drese glasul și spuse :

– Pentru că mi-ai făcut o invitație, am și eu una pentru tine. Voiam să-ți spun aseară, dar n-ai încetat să mă distragi.

– Ești ușor de distras, Natașa.

– Poate. Oricum ar fi, mama m-a sunat în legătură cu Ziua Recunoștinței și m-a întrebat dacă vreau să aduc pe cineva. Hm... Presupun că ai deja planuri.

Poate că nu va trebui să se arate prea nerăbdător, la urma urmei ! se gândi Spence cu un zâmbet satisfăcut. Se aplecă spre Natașa.

– Eşti pe cale să mă inviţi oficial la masă acasă la mama ta, dragă prietenă ?

– Ea a insistat, precizează imediat Natașa. Face întotdeauna prea multă mâncare, şi tatei îi place la nebunie să aibă companie. De aceea, m-am gândit la tine şi la Freddie.

– Sunt fericit să aflu că te gândeşti la noi.

– Iau întotdeauna trenul de miercuri seara şi mă întorc acasă vineri seara. Cum suntem în vacanţa şcolară, mi-am spus că poate v-ar face plăcere, amândurora.

– S-ar putea să mâncăm borş rusesc ?

– Aş putea cere, dacă ţii la asta, promise Natașa zâmbind.

Dar îşi împinse furculiţa când văzu licărirea care juca în ochii lui Spence. Era mai puţin amuzament... decât calcul.

– Nu-ţi face idei greşite ! exclamă ea imediat. Nu pun nimic deosebit la cale. Este o invitaţie amicală, pur amicală. Mama a fost cea care...

– Firește !

– Mă gândeam numai că Freddie va fi fără îndoială fericită să participe la o masă mare în familie...

– Evident !

Natașa oftă exasperată.

– Spence, faptul că te invit la părinţii mei nu înseamnă că... vreau aprobarea lor sau că vreau să mă afişez cu tine ostentativ.

– Vrei să spui că tatăl tău nu mă va invita în biroul lui ca să mă întrebe ce intenţii am ?

– Nu avem „birou", bombăni Natașa cu un aer îmbufnat. Şi sunt destul de mare.

Apoi, în fața zâmbetului larg al lui Spence, admise :

— Poate că te va cerceta pe furiș...

— Mă voi strădui cât mai bine să fac o impresie bună.

— Atunci, vei veni ?

— N-aș scăpa ocazia asta nici pentru un imperiu !

CAPITOLUL IX

Freddie era instalată pe bancheta din spate a mașinii mari și confortabile, înfășurată până la gât într-o pătură. Spence conducea și Natașa era așezată lângă el. Drumul era lung din Virginia până la New York și fetița picotea, pierdută în gândurile ei.

Era foarte încântată la ideea de a se întâlni cu părinții Natașei și de a mânca în casa lor carne de curcan. Nu era mâncarea ei preferată, dar Tash îi spusese că vor fi multe alte bunătăți cu nume exotice.

Se apropiau. Auzea ca prin vis râsul tatălui ei și al Natașei. În mintea fetiței, formau deja o familie ; nu păpușa o ținea în brațe, ci pe mica ei surioară și se duceau cu toții în casa bunicului și a bunicii.

Singura neliniște care o frământa îl reprezenta gândul că nu era sigură dacă așa-zișii ei „bunici" o vor iubi. Poate că nici măcar nu doreau s-o vadă ? Există oameni cărora nu le plac copiii ! Poate că-i vor cere să stea așezată pe un scaun fără să se miște. Fără să-i întrerupă, fără să vorbească prea tare și fără să alerge vreodată prin casă. Și se vor înfuria dacă s-ar întâmpla să răstoarne ceva...

Aproape paralizată de întorsătura pe care o luau gândurile ei, Freddie se redresă pe banchetă. Se apropiau.

— Coteşte aici ! zise Natasa. Iată, acolo, puţin mai jos.

În vocea ei se simţea încântare şi mulţumire. Recunoscând locurile copilăriei, inima îi bătea mai tare de emoţie. Spence găsi locul unde să oprească maşina, exact în spatele camionetei vechi a tatălui ei. Natasa coborî din maşină, se înfioră în aerul îngheţat şi se întoarse zâmbind spre el.

— Este atât de bine să te întorci acasă !

Apoi se duse să deschidă portiera lui Freddie, în timp ce Spence scotea valizele din portbagaj. Dar fetiţa rămânea înţepenită pe banchetă, cu ochii mari.

— Şi dacă nu mă plac ? întrebă ea cu spaimă.

— Ce ţi s-a întâmplat ? zise Natasa râzând şi mângâind-o pe păr. Ai avut un coşmar ? Haide, vino ! Şi ţie, dacă n-o să-ţi placă de ei ? Eu ce mă voi face ?

Iată o idee care nu venise niciodată în mintea fetiţei. Asta o făcu să cadă pe gânduri. Îşi şterse nasul cu dosul mâinii, înainte ca Natasa să aibă timp să-i întindă o batistă.

— Sunt drăguţi ?

— Cred că da. Când îi vei cunoaşte, vei putea constata singură. De acord ?

— De acord ! răspunse Freddie.

În faţa casei, încărcat cu valize, Spence îşi pierdu răbdarea.

— Doamnelor, cred că aţi putea alege un alt moment pentru a flecări ! Ce tot vorbiţi acolo ?

— Conversaţie particulară ! răspunse Natasa

făcându-i cu ochiul lui Freddie, care începu să chicotească.

– Minunat ! Îmi place la nebunie să aștept în vântul acesta înghețat, cu trei sute de kilograme în spate ! Dar ce naiba ați pus înăuntru ? Cărămizi ?

Natașa îl găsea absolut fermecător în rolul de cap de familie epuizat de oboseală.

– Oh, doar câteva lucruri ! răspunse ea râzând.

Nu rezistă tentației de a-l săruta pe obraz, exact în momentul când mama ei deschidea ușa.

– Ei bine ! rosti aceasta, vădit încântată, cu brațele încrucișate la piept.

– Mamă !

Natașa se aruncă de gâtul ei. Cele două femei se îmbrățișară o clipă, apoi Nadia o îndepărtă pe fiica ei ca să vadă mai bine.

– Intră, îi spuse ea. Îi ții în frig pe invitații noștri.

Tatăl Natașei își făcu apariția în hol ca s-o îmbrățișeze pe tânăra femeie, ridicând-o de la podea. Nu era prea înalt, dar sub cămașa de lucru mușchii puternici îi trădau trecutul de muncitor cu brațele. Râdea sărutându-și fiica.

– Între noi, fără să ne formalizăm ! declară Nadia închizând ușa. Iuri, Natașa a adus invitați.

Iuri întinse o mână aspră și scuturâ viguros brațul lui Spence.

– Hello ! Bun-venit.

– Vi-i prezint pe Spence și Freddie Kimball, făcu prezentările Natașa.

Fire afectuoasă, Nadia îi sărută pe amândoi.

– Suntem fericiți să vă cunoaștem. Bun. Acum dați-mi paltoanele și vă rog să intrați și să vă așezați. Trebuie să fiți obosiți, desigur !

— Vă mulţumim că ne primiţi, zise Spence.

Apoi, simţind nervozitatea lui Freddie, luă fetiţa în braţe ca s-o ducă în salon.

Încăperea era mică, tapetul decolorat şi mobilele uzate. Dar lambriurile, ca urmare a unei lustruiri viguroase, luceau plăcut la lumina becurilor. Şi, ici şi colo, existau fermecătoare perne brodate. Între plantele verzi şi fotografiile de familie în ramele lor, se etala o mulţime de obiecte diverse.

Un mârâit slab atrase atenţia lui Spence ; într-un colţ, se găsea un câine bătrân, cenuşiu. Când o văzu pe Natasa începu să dea din coadă. Făcând un mare efort, se ridică şi se îndreptă cu greutate spre ea.

— Saşa ! exclamă ea îngenunchind ca să-şi îngroape faţa în blana câinelui. Saşa este un personaj foarte bătrân, îi explică ea lui Freddie. Şi este foarte istovit. Acum, nu mai vrea decât să mănânce şi să doarmă.

— Şi să bea votcă ! interveni Iuri cu un zâmbet binevoitor. Vom bea cu toţii ! În afară de tine, adăugă el punând un deget pe nasul lui Freddie. Tu ce vrei ? Şampanie ?

Freddie chicoti, apoi îşi muşcă buzele. Tatăl Natasei nu părea întocmai ca un bunic, cel puţin nu aşa cum şi-l imaginase ea. Nu avea burtă mare şi nici barbă mare şi albă. Vorbea într-un fel nostim, cu un accent ciudat, dar simţea că este un om bun şi părea prietenos.

— Ce este vodca ? întrebă ea.

— Tradiţie rusească ! O băutură care se face din cereale.

— Ptiu ! Trebuie să fie dezgustător ! zise Freddie strâmbând din nas.

Şi îşi muşcă din nou buzele, speriată de propria ei îndrăzneală. Dar Iuri izbucni în râs şi ea îi zâmbi cu timiditate.

— Natașa îți va spune că tăticul ei necăjește întotdeauna fetițele, interveni Nadia. Şi asta pentru că în inima lui a rămas un mic băiețel. Îți place ciocolata ?

— Da, doamnă.

Nadia clătină aprobator din cap în fața bunei creşteri a copilei şi-i întinse mâna.

— Vrei să vii cu mine ? Îți voi arăta cum fac ciocolata.

Figura Nadiei era atât de deschisă şi de afectuoasă încât Freddie lăsă mâna tatălui ei ca s-o ia pe cea care i se oferea. În timp ce-o urma pe Nadia în bucătărie, Spence o auzi anunțând cu mândrie :

— Am două pisicuțe. Şi la aniversarea mea am avut varicelă.

Liniştit de acest discurs, se destinse.

— Luați loc ! Luați loc ! îi invită Iuri indicându-i cu gesturi largi canapeaua. Vom bea împreună.

— Unde sunt Rachel şi Alex ? întrebă Natașa.

— Alex şi-a dus noua prietenă la cinema. Foarte frumoasă ! zise el rotind niște ochi mari. Rachel este la universitate, la o conferință.

— Şi Mihail ?

— Muncește mult. Repară un apartament în Soho.

Iuri împărți paharele şi se instală în fotoliul lui preferat.

— Aşadar, sunteți profesor de muzică ? întrebă el întorcându-se spre Spence.

– Într-adevăr. Şi Natașa este cea mai inteligentă şi mai bună studentă a mea.

– Inteligentă, Natașa mea !

După care, se înfundă confortabil în fotoliul lui şi începu să-l studieze pe Spence. Dar nu „pe ascuns", cum spusese Natașa, ci deschis, cu calm.

– Sunteți prieteni buni, zise el în cele din urmă.

– Da, interveni Natașa, stânjenită. Spence s-a mutat în oraş vara trecută. Înainte de asta, el şi cu Freddie trăiau la New York.

– Ah ! Interesant. Poate că este mâna destinului.

– Îmi place să cred, într-adevăr, admise Spence.

Arăta extrem de satisfăcut. Situația şi jena crescândă a Natașei îl amuzau la nebunie.

– A fost într-adevăr un mare noroc ca eu să am o fetiță, continuă el, şi ca Natașa să aibă un magazin de jucării ! Pe deasupra, ea s-a înscris din întâmplare la unul din cursurile mele. Atunci, înțelegeți, a devenit dificil pentru ea să mă evite, când a început să se arate încăpățânată.

– Încăpățânată ca o catârcă ! încuviință cu tristețe Iuri. Mama ei este la fel de încăpățânată. Eu sunt un tip foarte agreabil.

Natașa îşi reținu râsul sarcastic.

– Sunt multe femei încăpățânate şi nerespectuoase în familia mea, reluă el luând o înghițitură mare din pahar. Este blestemul meu...

– Poate că într-o zi voi avea norocul să pot spune la fel, zise Spence zâmbindu-i pe deasupra paharului. Când o voi convinge pe Natașa să se mărite cu mine.

La aceste cuvinte, cea în cauză sări ca un arc, ignorând zâmbetul ironic și privirea șireată a tatălui ei.

— Deoarece vodca vi se urcă la cap, declară ea, prefer să mă duc să beau ciocolată cu mama!

Iuri se smulse din fotoliul lui ca să ia sticla și-i făcu lui Spence cu ochiul.

— Să lăsăm ciocolata femeilor! zise el umplând generos paharele.

*
* *

A doua zi dimineața, Natașa se trezi foarte devreme, cu Freddie în brațe. Se afla în patul ei din copilărie, și întorcând capul putea vedea părul negru al surorii sale în patul alăturat. Rachel se întorsese târziu acasă, încântată de conferința la care asistase, plină de viață, de întrebări și de sărutări pentru toată lumea.

Natașa atinse ușor cu buzele părul lui Freddie, se desprinse încetișor și coborî din pat. După un duș rapid, coborî în bucătărie.

— Mamă! Este prea devreme să gătești!

Nadia pregătea deja pateuri și prăjituri.

— Niciodată nu este prea devreme în Ziua Recunoștinței! Vrei puțină cafea?

Natașa își duse mâna la stomac; se simțea ciudat și avea o senzație de greață. „Lipsa de somn, desigur", se gândi ea.

— Nu, mulțumesc. Tata și Spence au rămas până târziu?

— Tatei îi place prietenul tău. Este un bărbat plăcut...

Nadia întinse o foaie de cocă într-o formă și adăugă :

– Foarte atrăgător.

– Da, recunoscu Natașa cu prudență.

– Are o meserie bună, este serios, își iubește fiica.

– Da.

– Atunci, de ce nu te căsătorești cu el, cum ți-o cere ?

Natașa oftă. Se aștepta la asta.

– Există mulți bărbați atrăgători, serioși și plăcuți, mamă. Ar trebui să mă căsătoresc cu toți ?

– Nu sunt atât de mulți cum crezi, zise Nadia zâmbind de una singură.

Continuă liniștită să întindă aluatul.

– Îl iubești ? reluă ea.

În fața tăcerii Natașei, zâmbetul ei se accentuă.

– Ah !...

– Mamă, te rog ! Nu începe iar ! Spence și cu mine nu ne cunoaștem decât de câteva luni. Sunt multe lucruri pe care nu le știe despre mine.

– Atunci, spune-i-le !

– Nu reușesc s-o fac !

Nadia își lăsă aluatul și luă fața fiicei sale în mâinile presărate cu făină.

– Nu este ca celălalt, Tash.

– Nu, dar...

– Să te agăți de trecut, te îmbolnăvește pe dinăuntru. Tu ai o inimă bună, Tash. Acordă-i încredere.

Natașa o cuprinse cu brațele pe mama ei și o strânse foarte tare.

– Aș vrea s-o fac. Îl iubesc, mamă, și asta mă

sperie. Și continuu să sufăr... adăugă ea în șoaptă. Aș vrea să împrumut camioneta tatei.

Nadia n-o întrebă unde voia să meargă cu camioneta, atât de dimineață. Ea știa.

— Bineînțeles. Pot să te însoțesc.

După ce-și sărută mama pe amândoi obrajii, Natașa scutură din cap în semn de refuz.

* * *

Trecuse o oră de la plecarea ei când Spence ieși cu greutate din camera lui. Schimbă o privire de simpatie cu bătrânul câine ; Iuri fusese foarte generos cu vodca, seara trecută. Pentru invitați, ca și pentru câine. Spence avea impresia că un ciocan pneumatic își face de lucru în capul lui. Datorită mirosului de cafea, găsi ca un automat drumul spre bucătărie.

Când îl văzu, Nadia începu să râdă și-i arătă masa :

— Luați loc ! Beți ! îi spuse ea turnându-i cafea. Vă pregătesc micul dejun.

Spence se lăsă să cadă ca un muribund pe un scaun și luă ceașca imediat, cu amândouă mâinile.

— Vă mulțumesc. Nu vreau să vă deranjez.

Nadia își flutură mâinile ca să-l facă să tacă și începu să caute într-un dulap.

— Știu cum arată un bărbat mahmur. Iuri v-a dat prea multă vodcă !

— Nu, eu am... Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă Stanislaski, murmură Spence văzând că pune un tub cu aspirine pe masă.

– Nadia. Spuneți-mi Nadia, acum că v-ați îmbătat în casa mea.

– Nu mi s-a mai întâmplat din anii de colegiu. Și mă întreb de ce mi se părea un lucru bun!

După ce luă trei tablete de aspirină, reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Există aici ceva care miroase foarte bine.

– O să vă placă pateurile mele! zise Nadia zâmbind.

Puse niște cârnați la prăjit într-o tigaie, apoi se întoarse spre Spence.

– L-ați întâlnit pe Alex, aseară?

– Da. A fost un motiv în plus pentru a bea încă un pahar. Aveți o familie grozavă, Nadia!

Mama Natașei începu să râdă, încântată, supraveghind în același timp tigaia.

– Mă face să mă simt mândră. Și îmi fac griji. Dar știți asta, aveți o fiică.

– Da, zise el zâmbind.

– Natașa este singura care a plecat. Și îmi fac multe griji pentru ea.

– Este foarte puternică!

Nadia clătină în tăcere din cap și începu să bată niște ouă într-un castron. Se opri brusc și se întoarse spre Spence.

– Sunteți un om răbdător, Spence?

– Cred că da.

– Ei bine, nu fiți prea mult!

– Ciudat. Într-o zi, Natașa mi-a spus același lucru.

Evident satisfăcută, Nadia puse felii de pâine la prăjit și zâmbi.

– Nu-i proastă, fata mea...

În clipa aceea, ușa bucătăriei se deschise larg : intră Alex, cu părul negru răvășit și ochii somnoroși.

— Mamă ! Miroase frumos micul dejun !

*
* *

Cădea prima zăpadă, fulgi mărunți și ușori, care după ce erau învârtejiți de vânt, dispăreau înainte chiar de a atinge pământul. Erau ca și alte lucruri, Natașa o știa, frumoși și prețioși, dar atât de efemeri !

Stătea în picioare, singură, aplecată sub vântul rece pe care nu-l simțea. Lumina era de un cenușiu ciudat, dar nu lugubru, datorită dansului ușor al fulgilor de zăpadă. Tânăra femeie nu adusese flori. N-o făcuse niciodată. Pe un mormânt atât de mic, ar fi părut ceva prea trist.

Lily.

Închizând ochii, Natașa se lăsă în voia impresiei pe care o încerca atunci când o ținea în brațele ei, acea viață nouă și atât de plăpândă. Copilașul ei. Fetița ei dragă. Ce frumoși ochi albaștri ! își aminti ea. Ce mânuțe fermecătoare și minuscule !

Lily era atât de frumoasă, ca floarea al cărei nume îl primise, dar trăise atât de puțin ! Natașa putea s-o vadă în amintirea ei. Mică, roșie, cu pielea încrețită, cum i-o pusese infirmiera pentru prima dată în brațe. Își amintea și astăzi contactul cu pielea atât de catifelată, mirosul de talc și de loțiuni, bucuria de a-și legăna copilul până târziu în noapte. Căldura micuțului trup.

Atât de repede dispărută ! Câteva săptămâni fericite, și apoi... „Dar de ce ?" se gândi o dată mai mult Natașa. Trecerea timpului, rugăciunile, nu-i vor îngădui niciodată să înțeleagă. Să accepte, poate. Dar nu să înțeleagă.

„Te iubesc, Lily. Pentru totdeauna."

Se aplecă pentru a-și apăsa mâinile pe pământul rece. Apoi se ridică și se îndepărtă prin fulgii de zăpadă care cădeau încet.

*

* *

Unde se dusese oare ? Spence nu se putea împiedica să nu fie îngrijorat. Un instinct îl avertiza de ceva, cu atât mai mult cu cât avea convingerea că toți ceilalți știau exact unde era Natașa, dar refuzau să spună.

Casa era plină deja de zgomot, de râsete, de mirosuri delicioase care anunțau apropierea petrecerii. Încercă să scape de impresia penibilă că Natașa, oriunde ar fi fost, avea nevoie de el. Existau atâtea lucruri pe care ea nu i le spusese ! Când văzuse fotografiile, asta devenise limpede : Natașa în costum alb de balerină, Natașa fotografiată în zbor într-un salt.

În mod evident, era dansatoare profesionistă, dar nu-i suflase o vorbă despre asta. De ce oare abandonase dansul ? De ce îi ascunsese această parte importantă din viața ei ? Rachel, care ieșea din bucătărie, îl găsi cu o fotografie în mână. Rămase tăcută o clipă, ca să-l cerceteze. Și la fel ca mama ei, a fost mulțumită de ceea ce vedea : era un bărbat care emana forță și bunătate. Sora ei le merita pe amândouă și avea nevoie de ele.

— Este o fotografie frumoasă, nu-i așa ?

Spence se întoarse. Rachel era mai înaltă decât sora ei. Părul ei negru era tuns scurt și-i încadra fața ca o cască. Ochii ei, mai degrabă căprui decât negri, îi reținură atenția.

— Ce vârstă avea ? o întrebă el.

— Șaisprezece ani, cred. Făcea parte din ansamblul de balet al New York-ului. Am invidiat întotdeauna grația Natașei. Eu eram o adevărată catastrofă !

Rachel zâmbi și schimbă subiectul.

— Eram mai înaltă și mai slabă decât băieții, reluă ea, și răsturnam tatul cu coatele mele. Unde este Freddie ?

Mesajul era limpede : fără s-o spună, Rachel îl făcea să înțeleagă pe Spence că dacă avea întrebări, trebuia să le pună Natașei.

— Freddie este sus, cu Iuri, răspunse el. Urmăresc parada la televizor.

— Nu o ratează niciodată. A fost teribil de dezamăgit când am devenit prea mari pentru a ne așeza pe genunchii lui și a privi cu el defilarea !

De la etaj, ajunseră până la ei râsete și țipete ascuțite de copil. Deodată, Spence auzi motorul camionetei și privi pe fereastră.

— Mama are nevoie de mine, murmură Rachel, și dispăru.

Spence alergă la ușă. Natașa era foarte palidă, părea foarte obosită, dar zâmbi la vederea lui Spence.

— Bună !

Pentru că avea nevoie de el, își strecură brațul după mijlocul lui și se strânse lângă el.

— E în ordine, Natașa ?

— Da.

Acum, că se afla în brațele lui, tânăra femeie își dădu seama că era adevărat. Ea își reveni și se îndepărtă.

— Credeam că vei dormi până târziu.

— Nu. A trecut puțin timp de când m-am trezit. Unde ai fost ?

— Aveam ceva de făcut, răspunse Natașa scoțându-și paltonul și fularul. Unde sunt ceilalți ?

— Rachel și mama ta sunt în bucătărie. Ultima dată când m-am uitat în salon, Alex era la telefon.

Natașa zâmbi.

— Spunând vorbe dulci unei fete !

— Așa se pare. Freddie este sus cu tatăl tău și urmăresc parada la televizor.

— Vrei să mă săruți ? întrebă atunci Natașa atingând cu degetul obrazul lui Spence.

„Se frământă, își spuse el aplecându-se ușor spre ea. Are un necaz secret și personal despre care refuză să-mi vorbească". Buzele ei erau reci când i le atinse, dar se încălziră, se îndulciră.

— Îmi faci mult bine, Spence.

— Sperăm că vei ajunge să observi...

O sărută din nou, cu tandrețe.

— Te simți mai bine, Natașa ?

— Mult mai bine. Sunt fericită că ești aici.

Strângând cu putere mâna lui Spence, îl conduse spre bucătărie.

— Ce ai spune de o ciocolată caldă ?

În clipa aceea, ușa de la intrare se deschise în spatele lor și Spence văzu chipul Natașei luminându-se.

— Mihail ! exclamă ea.

Și se aruncă în brațele fratelui ei.

Mihail avea frumusețea brună și atrăgătoare comună întregii familii. Dar era mai înalt ca toți și trebui să se aplece ca s-o strângă în brațe pe Natașa. Părul negru îi cădea creț pe ceafă. Paltonul lui era uzat, iar cizmele jupuite. Mâinile lui, care mângâiau părul Natașei, erau mari și frumoase.

În câteva secunde, Spence înțelese că Natașa, dacă-și iubea cu afecțiune toată familia, cu Mihail avea o legătură puternică și deosebită.

— Mi-ai lipsit ! murmură ea, strânsă lângă el. Mi-ai lipsit cu adevărat.

— Atunci, de ce nu vii mai des ?

El o îndepărtă ca s-o vadă mai bine. Paloarea tinerei femei nu păru să-l îngrijoreze, dar cum mâinile ei erau încă reci, el înțelese că ieșise. Și el știa unde își petrecuse dimineața. Îi spuse ceva în ucraineană, dar Natașa scutură din cap fără să-i răspundă.

— Mihail, aș vrea să ți-l prezint pe Spence.

Scoțându-și paltonul, Mihail se întoarse să-l cerceteze pe Spence. De data aceasta, nu mai era nimic din privirea amicală a lui Alex sau din privirea subtil evaluatoare a Rachelei. El îndreptă asupra lui o privire intensă și prelungită care nu-i lăsă nici o îndoială lui Spence : dacă nu-i va plăcea lui Mihail, acesta nu se va jena să i-o spună.

— Cunosc muzica dumneavoastră, rosti el în cele din urmă. Este excelentă.

Spence îi susținu privirea.

— Și eu cunosc creația dumneavoastră. Am văzut la Natașa statuetele sculptate.

— Ah !

O umbră de zâmbet apăru pe figura lui Mihail.

— Surorii mele i-au plăcut întotdeauna basmele, murmură el.

La etaj se auzi un țipăt ascuțit, urmat de o cascadă de râs cristalin.

— Este Freddie, explică Natașa. E cu tata, care este extrem de încântat.

Mihail își vârî degetul mare de la mâna stângă sub centură și-l privi din nou pe Spence.

— Sunteți văduv, nu-i așa ?

— Exact.

— Și acum, predați la universitate.

— Da.

— Mihail ! îl opri Natașa. Nu face pe fratele mai mare ! Sunt mai în vârstă decât tine și...

— Da, dar eu sunt mai voinic !

După aceste cuvinte, își trecu un braț în jurul umerilor surorii sale, cu un zâmbet luminos.

— Atunci, surioară, ce avem de mâncare ?

*

* *

„Se mănâncă prea mult !" constată Spence mai târziu, în vreme ce familia se aduna în jurul mesei mari din salon. Enormul curcan de pe tava din mijlocul feței albe de masă, nu reprezenta decât începutul unei mese pantagruelice. Fidelă obiceiurilor patriei sale adoptive, Nadia pregătise o masă americană tradițională de Ziua Recunoștinței, de la pui umplut cu castane până la plăcintă cu dovleac.

Cu ochii mari de uimire, Freddie gusta din toate, privind uluită sosind un fel de mâncare după altul. Încăperea era plină de larma râsetelor și feluritelor conversații care se încrucișau peste masă. Fetița era

așezată într-un scaun-balansoar, înțepenit cu niște ghete. La picioarele ei, ascuns sub fața de masă, era întins Sașa, în așteptarea unei bucăți mai bune. În ceea ce o privea pe Freddie, era cea mai frumoasă zi din viața ei.

Alex și Rachel discutau aprig despre probleme de școală. Mihail interveni să le spună că nu aveau nici unul dreptate. Și când au cerut părerea Natașei, ea se mulțumi să râdă și să clatine din cap, apoi se întoarse spre Spence și-i spuse la ureche ceva care-l făcu să râdă.

Nadia, cu obrajii îmbujorați de plăcere că își vede familia reunită, își strecură mâna în cea a lui Iuri când el își ridică paharul.

— Destul! zise acesta pe un ton amabil, dar imperios.

În jurul mesei se făcu liniște.

— Veți discuta mai târziu despre cine a lăsat să scape șoarecii albi în laboratorul de biologie. Acum, să ridicăm paharele. Mulțumesc pentru mâncarea aceasta bună pe care Nadia și fetele au pregătit-o pentru noi. Mulțumesc prietenilor noștri care sunt aici cu noi ca să se bucure de ea. Și să mulțumim încă o dată, cum am făcut-o la prima noastră Zi a Recunoștinței, că suntem liberi.

— Pentru libertate! zise Mihail ridicându-și paharul.

— Pentru libertate!... încuviință Iuri.

Ochii lui se întristară o clipă, iar privirea lui făcu înconjurul mesei.

— Și pentru familie!

CAPITOLUL X

„Cum era oare posibil ?" se întrebă Natașa. Cum se putea ca tocmai în momentul când începea să capete încredere, să-și asculte inima, să i se întâmple așa ceva ? Cum va putea înfrunta asta încă o dată ?

Privi din nou testul de graviditate pe care-l ținea în mână. Dar în adâncul inimii, știa deja. După vizita făcută părinților ei de Ziua Recunoștinței, știa. Nu gripa îi provoca leșinuri și stări de greață, nu munca exagerată o epuiza în asemenea măsură.

Natașa era însărcinată. Pentru a doua oară în viața ei, aștepta un copil. Și îi îngheță sângele în vene de o groază nemaipomenită.

Cu toate acestea, își luase măsuri de prevedere ! Nu mai era o adolescentă irresponsabilă ca pe vremuri.

Cum să i-o spună oare lui Spence ? Cum să treacă a doua oară prin această teribilă încercare, de vreme ce amintirea primei sale sarcini era gravată în Natașa cu fierul roșu ? Își acoperi fața cu mâinile și se legănă înainte și înapoi în patul ei, ca un animal rănit, sfâșiat de spaimă.

Lily ! O iubise atât de mult ! Și acum, purta în ea un alt copil. Refuza să se gândească la asta,

dar nu va putea nicicând să nu-l iubească. Mai cu seamă când știa atât de bine cât de greu îi fusese să piardă carne din carnea ei! Pe jumătate nebună, Natașa sări din pat și începu să măsoare camera cu pași mari. Trebuia să plece. Trebuia să reflecteze. Singură.

Își luă capul în mâini: trebuia, de asemenea, să-i spună lui Spence. În consecință, își îmbrăcă paltonul și se hotărî să-și ia mașina ca să se ducă la el. Nu se simțea în stare să meargă, picioarele refuzau s-o susțină.

*
* *
*

„Este preferabil să-mi scot totul din cap", își spuse ea sunând la ușa casei lui Spence.

— Domnișoară?

Vera părea mai puțin ostilă ca de obicei. Ceea ce povestise Freddie despre sărbătorirea Zilei Recunoștinței contribuise mult la risipirea neîncrederii ei față de Natașa.

— Aș vrea să-l văd pe profesorul Kimball, dacă se poate.

— Intrați!

Sprâncenele Verei se încruntară când o văzu pe tânăra femeie mai de aproape. Ea observă că arată groaznic și are o privire de animal hăituit.

— Vă simțiți bine, domnișoară? Vreți o ceașcă de ceai cald?

— Nu... Nu, mulțumesc. Nu am prea mult timp la dispoziție.

Vera clătină în tăcere din cap.

— Cântă la pian, îi spuse ea simplu.

Cramponată de poşeta ei, Natasa îşi înghiţi lacrimile şi se îndreptă spre salon. Îl auzi cântând. Când deschise uşa, îşi aminti de prima ei vizită în acelaşi salon, atunci când venise ca să-şi ceară scuze. Cu siguranţă în ziua aceea, văzându-l cu fetiţa lui pe genunchi, se îndrăgostise de el.

– Spence, murmură ea încet când el se opri.

El se întoarse, surprins.

– Hello ! Nu mă aşteptam la o vizită.

– Annie se ocupă de magazin. Trebuia să te văd.

– Sunt încântat ! Vrei puţină cafea ?

Se ridică şi veni spre ea cu zâmbetul pe buze.

– Nu, mulţumesc. Nu vreau nimic. Trebuie numai să-ţi vorbesc. Să-ţi spun... Nu ştiu cum s-o fac... Dar vreau să ştii că n-am făcut-o deliberat ! N-am vrut niciodată să te forţez la ceva ! Nici eu însămi nu înţeleg...

Natasa îşi frângea mâinile privindu-l cu ochii mari, ciudat de strălucitori. Cuprins de neliniste, Spence clătină din cap şi se încruntă.

– Dacă ceva nu este în ordine, de ce nu mi-o spui ?

– Dar tocmai asta încerc.

El o luă de mână şi o conduse spre canapea.

– Cea mai bună modalitate este adesea cea mai directă.

– Da. Eu...

Ea îşi duse o mână la cap ; acesta i se învârtea tot mai tare.

– Vezi tu, eu...

Când Natașa văzu limpede spaima apărând în ochii lui Spence, totul se întunecă în capul ei și își pierdu cunoștința.

* * *

Când își reveni din leșin, se afla întinsă pe canapea și Spence era îngenuncheat lângă ea, cu o figură îngrijorată.

— Stai liniștită, Natașa. Nu te mișca. Chem un doctor.

— Nu ! Nu-i nevoie, mă simt mai bine.

— Nu spune prostii ! exclamă el când ea încercă să se ridice. Ai mâinile înghețate și ești palidă ca moartea. Pentru Dumnezeu, Natașa, de ce nu mi-ai spus că nu te simți bine ? Te-aș fi dus la spital.

— N-am nevoie de nici un spital, nici de doctor !

Se luptă să-și stăpânească hohotele de plâns care amenințau s-o copleșească și se sili să vorbească.

— Nu sunt bolnavă, Spence. Sunt însărcinată.

Paralizat de uimire, o privi o clipă tăcut.

— Cum ? Ce-ai spus ?

Parcă îl izbise cu ceva greu în moalele capului. Natașa făcu un gest exasperat.

— Sunt însărcinată, repetă ea. Îmi pare rău.

El își scutură capul și încercă să se trezească.

— Ești sigură ?

— Da.

„Trebuie să mă țin tare, își repetă Natașa. Este un om civilizat, nu o brută egoistă ca Anthony. Nu

mă va insulta și nu mă va acuza. Trebuie să vorbesc calm..."

— În dimineața asta, am făcut un test, reluă ea cu o voce fără inflexiuni. Bănuiam de câtva timp, dar...

Spence strânse pumnii privind-o cu intensitate. Nu părea înnebunită de furie, cum fusese Angela. Părea distrusă, zdrobită.

— Bănuiai, și nu mi-ai spus nimic ?

— Voiam să fiu sigură. Nu voiam să te tulbur.

— Înțeleg. Înseamnă că așa ești acum, Natașa ? Tulburată ?

— Sunt însărcinată și m-am gândit că este mai corect să te informez, asta-i tot ! Acum, voi pleca pentru câteva zile. Singură.

— Să pleci ? repetă Spence, în timp ce Natașa se ridica.

Uluit, furios, dar temându-se că încă nu se simte bine, o prinse în brațe.

— O clipă ! Apari în casa mea, mă „informezi" că ești însărcinată și acum mă anunți calmă că vei pleca ? Unde ?

— Nu știu. Te rog să mă ierți, mă exprim greșit. Am nevoie de timp. Am nevoie să plec.

— Îți spun eu de ce ai nevoie : să stai jos și să vorbești cu calm despre asta cu mine !

— Nu pot !

De data aceasta, Natașa aproape că strigase. Supărarea, teama, amintirea, totul ieșeau la suprafață în același timp și o izbea ca un val puternic. Vocea ei căpătă o tonalitate isterică pe care nu și-o mai putea controla.

— Nu vreau nimic de la tine ! zise ea hohotind.

N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, n-am vrut să intri în viața mea ! N-am vrut să-ți port copilul în pântecul meu !

– Asta este limpede ! Limpede precum cristalul! Faptul că ești însărcinată din vina mea, fie că vrei, fie că nu ! Și acum, vom vorbi despre ceea ce putem face.

– Ți-am spus că am nevoie de timp.

– Ți-am dat destul timp, Natașa. Se pare că destinul intervine încă o dată în viața noastră și va trebui să-i facem față.

– Nu pot înfrunta situația aceasta încă o dată ! N-am s-o fac ! zise ea hohotind.

– Încă o dată ? Despre ce vorbești ?

– Am avut un copil.

Natașa se zbătu să scape din mâinile lui Spence și își acoperi fața cu palmele. Corpul îi tremura violent.

– Am avut un copil, repetă ea. Oh, Dumnezeule !

Uluit, Spence îi puse mâna pe umăr.

– Ai un copil, Natașa ?

– Am avut ! Ea a murit !

Lacrimile, fierbinți și devastatoare, îi țâșneau din ochi ca un izvor nesecat pornit din adâncul ființei ei. Un ocean de tristețe.

– Stai jos, Natașa. Povestește-mi, te rog !

– Nu pot ! Tu nu înțelegi. Am pierdut-o ! Copila mea ! Nu pot suporta ideea s-o iau de la capăt. Tu nu știi, nu poți să știi, cât de chinuitor este ! adăugă ea turbată de furie.

– Nu, zise Spence, dar pot să înțeleg. Vreau să-mi vorbești despre asta, ca să pot înțelege...

— Și ce se va schimba ?

— Rămâne de văzut. Dar în starea ta, nu este bine să te agiți în felul acesta.

— Nu, recunoscu Natașa ștergându-și obrajii cu mâna. Niciodată nu este bine să fii răvășit. Îți cer iertare că mă port atât de nepotrivit.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare. Stai jos, mă duc să-ți aduc un ceai cald. Nu lipsesc decât un minut.

Se întoarse chiar mai repede. Dar când reveni, Natașa plecase...

*

* *

Simțea că înnebunește. Se ducea în fiecare zi la apartamentul Natașei, apoi la magazin, unde o hărțuia cu întrebări pe biata Annie. Dar ea nu știa nimic. Abia vedea podoabele de Crăciun care umpleau treptat străzile sau vitrinele luminate strălucitor.

Trebui să facă un imens efort, pentru Freddie. O duse să-și aleagă un pom de Crăciun, îi ascultă lista de cereri, mereu mai mare, și îi expedie scrisoarea unui Moș Crăciun imaginar. Cumpără ghirlande și îngeri de hârtie pentru decorarea casei.

Fetița îl întreba de Natașa în fiecare zi și el nu mai știa ce să-i răspundă. Și copilul lor ? Nu se mai putea gândi la altceva. Chiar în momentul acela, Natașa purta în trupul ei surioara pe care Freddie și-o dorea atât de mult. Numai dacă... Numai de n-ar face o prostie, un act disperat... Nu, refuza să se gândească la asta.

Natașa avusese un copil ! Un copil pe care-l pierduse ! Adevărul acesta îl năucea. Dar când ? Cum ? În vreme ce îi mărturisise că îl iubea ; și el știa cât de greu o făcuse, încă nu reușise să-i acorde încrederea ei !

Trebuia s-o găsească, sau viața lui va fi distrusă ! Și când o va găsi, va încerca s-o implore, s-o convingă, s-o amenințe până când va ceda și se va întoarce la el.

*
* *

Natașa era postată în fața casei lui Spence, nemișcată sub zăpada care cădea în fulgi mari. De ușă era agățat un Moș Crăciun din carton pictat și ea își aminti de vrăjitoarea și de dovleacul care se aflau acolo în noaptea de Halloween. În noaptea aceea, făcuse pentru prima oară dragoste cu Spence. Și era sigură că în noaptea aceea concepuseră copilul.

Timp de o clipă, a fost cât pe ce să se răsucească pe călcâie pentru a face cale întoarsă. Să se întoarcă acasă la ea ca să se odihnească, să se schimbe. Dar asta n-ar fi însemnat decât că se ascunde din nou. Se ascunsese destul. Adunându-și curajul, sună la ușă.

Când Freddie îi deschise, ochii ei se iluminară. Scoase un țipăt ascuțit și se aruncă literalmente în brațele Natașei, cu riscul s-o facă să cadă.

— Te-ai întors ! Te-am așteptat tot timpul, pentru totdeauna !

Natașa o strânse în brațe fără o vorbă, legănându-se încet pe picioare. Iată de ce avea nevoie ! Cum putuse oare să fie atât de proastă ? Își înfundă fața în părul fetiței.

— N-am plecat de mult timp.

— Ai plecat de zile și zile ! Avem un brad și ți-am împachetat deja cadoul ; eu l-am ales ! Acum, să nu mai pleci niciodată !

— Niciodată, promit, murmură Natașa punând fetița pe picioarele ei și o urmă înăuntru.

— Tocmai făceam prăjituri cu Vera.

— Tatăl tău vă ajută ?

— Nu, a ieșit. A spus că se întoarce repede.

Oscilând între dezamăgire și ușurare, Natașa intră cu Freddie în bucătărie.

— Vera, s-a întors Tash ! anunță Freddie pe un ton triumfător.

— Văd, zise Vera strângând din buze. Vreți un ceai, domnișoară ?

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să vă deranjez.

— Ești gata să plângi ? întrebă Freddie.

— Nu.

Natașa reuși cu greu să-și stăpânească lacrimile care-i încețoșau ochii.

— Asta-i numai pentru că sunt mulțumită că sunt acasă.

Când rostea aceste cuvinte, ușa bucătăriei se deschise. Își ținu respirația. În picioare în cadrul ușii, cu mâna pe clanță, Spence nu spuse nimic. O privea pe Natașa cu ochii măriți de uimire și neîncredere. Mai avea încă fulgi de zăpadă în păr și pe gulerul paltonului. Parcă vedea o nălucă.

– Tăticule ! Tash s-a întors ! O să facă prăjituri cu noi.

Vera își scoase în grabă șorțul. Oricare ar fi fost reticențele pe care le-ar fi putut nutri față de Natașa, expresia care o văzu pe chipul tinerei femei îi risipi toate îndoielile : suferea din dragoste, cu adevărat !

– Ne mai trebuie făină, zise ea cu un aer aferat. Vino, Freddie, ne ducem să căutăm. Pune-ți paltonașul !

– Dar...

– Vrei să faci prăjituri, îți trebuie făină. Vino !

Și o scoase pe fetiță din încăpere. Spence și Natașa rămaseră singuri, tăcuți. În bucătărie era atât de cald încât Natașa se simțea rău. Își scoase paltonul și-l puse pe un scaun. Voia să discute cu Spence, nu să leșine la picioarele lui !

– Spence... M-am purtat foarte rău față de tine. Am venit să-ți cer să mă asculți și sper că vei putea să mă ierți.

Cum el o privea fără să spună nimic, își plecă ochii spre mâinile încleștate.

– Am avut răgaz să reflectez și am înțeles că a fost regretabil din partea mea să-ți vorbesc despre copil și apoi să fug așa cum am făcut-o. Dar eram atât de răvășită...

– Numai o întrebare : mai există copilul ?

Tânăra femeie îl privi mai întâi fără să înțeleagă, și apoi, dintr-o dată, prinse înțelesul întrebării lui.

– Oh, Spence, îți cer iertare ! Îmi pare rău că ți-am dat de înțeles că aș putea... Nu, m-am dus să mă ascund câteva zile la Mihail, asta-i tot. N-aș

fi putut face ceea ce crezi, Spence. Bebelușul acesta... este copilul nostru !

– Ai spus că nu-l doreai. Că nu voiai să suporți asta a doua oară. Am crezut că voi înnebuni tot întrebându-mă unde ești, ce puteai face. Erai într-o asemenea stare când ai plecat...

– Îmi era teamă, recunoscu Natașa. Și este adevărat că nu voiam să fiu însărcinată. Niciodată. Acum trebuie să-ți povestesc totul. Pot să stau jos ?

Spence încuviință cu un semn din cap și se duse să se rezeme de fereastră. Simțea dorința nebună să o strângă în brațe, să-i spună că toate astea nu aveau nici o importanță. Dar știa că Natașa trebuia să vorbească, așa că se stăpâni.

– Vino să stai cu mine, te rog.

– Foarte bine, zise el luând un scaun și așezându-se în fața ei la masa din bucătărie. Te ascult.

– Ți-am spus că l-am iubit pe Anthony. Aveam șaptesprezece ani și el a fost primul. Până la tine, n-a mai existat nimeni în viața mea.

– De ce ?

– Pentru că n-am iubit niciodată pe nimeni înainte de a te întâlni. Dragostea pe care o simt pentru tine nu are nimic de-a face cu iluzia romantică pe care am trăit-o la șaptesprezece ani. A fost o greșeală ; eram naivă și oarbă. Când am înțeles în sfârșit cât de mult mă înșelasem, am fost zdrobită. Ne-am certat și el m-a alungat ca pe un copil agasant. Câteva săptămâni după aceea, am descoperit că eram însărcinată. Pentru mine, a fost o emoție extraordinară. Am crezut că va fi la fel pen-

tru el, că va înțelege că eram uniți de destin. Am alergat să-i spun...

Spence întinse brațele peste masă și luă mâna Natașei, fără un cuvânt.

– Ceea ce mi-a spus... În sfârșit, nu voia să audă de copil. Dar eu am hotărât să-l păstrez. Am renunțat la dans și am găsit o slujbă de vânzătoare într-un magazin de jucării. Părinții mei au fost formidabili ! M-au susținut.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine.

– Da, este adevărat. Dar în același timp, în taină, eram fericită. Simțeam copilul mișcând în mine și îi puneam mamei tot felul de întrebări. Tata a construit un leagăn și mama l-a împodobit cu dantelă...

Prea emoționată, Natașa își simți pieptul sfâșiat de durere și se opri.

– I-am pus numele Lily, murmură ea după un timp. Era atât de frumoasă ! Nu știam că se poate iubi până într-atât. O priveam ore întregi dormind, minunându-mă. Dar mă înțelegi : o ai pe Freddie.

Pe obrajii Natașei, lacrimile începură să curgă încet. Spence o strânse de mână.

– Știu, spuse el încet. Nimic nu se compară cu faptul de a avea un copil.

– Sau de a-l pierde. Nu avea decât cinci săptămâni. Într-o dimineață, m-am trezit foarte surprinsă că mă lăsase să dorm atât de târziu. Atunci, am luat-o din leagăn în pat, lângă mine... La început, n-am înțeles... Îmi amintesc că am început să urlu. A venit toată familia. Mama mi-a luat-o din brațe.

Acum, Natașa se lăsă pradă disperării cum n-o mai făcuse niciodată în fața nimănui. Era scuturată de hohote de plâns. Spence nu putea spune nimic. Se ridică și veni s-o strângă în brațe, foarte tare, ca s-o liniștească. Ea se agăță de el ca un naufragiat de un colac de salvare. Apoi, încetul cu încetul, hohotele ei se potoliră și această imensă durere, împărtășită în sfârșit, deveni mai suportabilă.

Scotoci în poșetă în căutarea unei batiste ca să-și șteargă fața.

— Doctorul a numit asta „moarte subită". Inexplicabilă. Și asta era și mai rău pentru mine, să nu știu de ce ! Mi-a trebuit mult timp să accept ceea ce nu voi putea înțelege niciodată. Fără familia mea, cred că aș fi murit. Și apoi, am venit aici, am înființat magazinul... Nu voiam să mai iubesc niciodată pe cineva ! Niciodată !

Ridică spre Spence ochii ei mari, negri.

— Și apoi, ai apărut tu, și Freddie.

— Avem amândoi nevoie de tine, Natașa !

— Da. Și eu am nevoie de voi ! Dar înțelege-mă, Spence : când am aflat că sunt din nou însărcinată, am crezut că înnebunesc ! Îți spun, aș muri dacă ar trebui să trec pentru a doua oară printr-o asemenea încercare ! Mă tem atât de mult să iubesc acest copil pe care îl port. Și cu toate acestea, adăugă Natașa în șoaptă, îl iubesc deja...

— Ascultă-mă ! zise Spence luând fața tinerei femei în mâini. Știu că n-o vei uita niciodată pe micuța Lily, că o vei plânge mereu. Și eu de asemenea, acum. Dar astăzi, porți în tine un alt copil.

Vreau să știi că vom duce împreună această sarcină până la capăt !

– Mi-e teamă !

– Ei bine, ne vom teme împreună ! Și voi fi cu tine când copilul acesta va veni pe lume. Și când el va avea cinci ani și se va urca pentru prima oară pe o bicicletă, ne vom teme din nou pentru el, împreună !

– Când îmi vorbești astfel, aproape că doresc să te cred.

– Trebuie să mă crezi, pentru că este o promisiune !

– Te iubesc, murmură Natașa punându-și capul pe pieptul lui Spence. Strânge-mă în brațe.

– Cu o condiție, zise el ștergând cu vârful degetului o ultimă lacrimă de pe obrazul ei. Vreau s-o anunț pe Freddie că va avea în curând o surioară sau un frățior. După părerea mea, va fi pentru ea un cadou foarte frumos de Crăciun !

– Da. Vreau să i-o spunem împreună !

– Foarte bine. Îți dau cinci zile.

– Poftim ?

– Îți dau cinci zile ca să-ți găsești o rochie de mireasă, să-ți anunți familia și să organizezi totul cum îți place. Dar în dimineața de Crăciun, vreau să mă trezesc alături de soția mea !

– Dar...

– Nici un „dar". Te iubesc, Natașa. Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat după Freddie. Nu mai vreau să te pierd. Vom avea un copil !

Privind-o în ochi, puse tandru o mână posesivă pe pântecul tinerei femei.

— Un copil pe care-l doresc ! Un copil pe care-l iubesc deja !

Într-un elan de dragoste şi de recunoştinţă, Natasa îşi puse braţele pe gâtul lui Spence.

— Nu-mi va fi teamă dacă eşti cu mine. Te iubesc atât de mult, Spence.

Fără să răspundă, el se aplecă spre ea pentru un lung, foarte lung sărut.

— SFÂRŞIT —